

衡门之下

แม่ทัพใหญ่
- คู่หัด -
สามมีข้า

1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

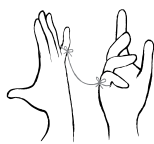

ทดลองอ่าน

天如玉 เกียนหรือวี เขียน
พวงหยก แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

นักอ่านสายเปย์ทั้งหลายขอเชิญทางนี้ค่ะ เรากำลังจะพาทุกท่านไปพบกับนางเอกสายเปย์อันดับหนึ่งในได้หล้าจากเรื่อง 'แม่ทัพใหญ่ผู้นี้คือสามีข้า' นิยายมากกว่ารักเรื่องใหม่ 3 เล่มจบที่เนื้อหาแสนสนุก เข้มข้น และมีความน่าสนใจบางอย่างที่หาไม่ได้ในเรื่องอื่นๆ ค่ะ

โดยเรื่องนี้บอกเล่าถึง 'หลี่ซีฉือ' ผู้เป็นถึงผู้ปกครองตำหนักกงวอองที่ต้องพาซื่อจื่อน้อยเดินทางขึ้นเหนือไปหาผู้เป็นสามี เพื่อให้อำนาจที่อีกฝ่ายมีอยู่คุ้มครองตนเองและหลานชายให้ปลอดภัยจากทุกสิ่ง ซึ่งนางก็ตัดสินใจไม่ผิดจริงๆ ค่ะ เพราะผู้ถึง สามีแต่ในนามของนางผู้นี้เก่งกาจสามารถยิ่งศึกใดมารุกรานมิเคยหวาดหวั่น ขจัดภัยพาลให้ผองชนได้เสมอมา ทว่าจุดอ่อนของเขาคือเงินขาดมือ ด้วยเอาเงินส่วนตัวไปสนับสนุนการศึกและดูแลประชาชนจนแทบหมด ซึ่งนี่ก็เข้าทางสายเปย์อย่างหลี่ซีฉือที่ลอบทำการค้าอย่างลับๆ จนมีเงินเยอะ แต่ไม่รู้จะใช้อะไรพอดีเลยละ

หลี่ซีฉือทุ่มทั้งเงิน ทั้งสติปัญญา ช่วยเหลือเขาทั้งในที่ลับและในที่แจ้งเพื่อให้ราษฎรทางเหนือมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่สิ่งที่นางอยากได้มากที่สุดไม่ใช่เพียงแค่นั้น ทว่าคือ 'ความรัก' จากสามี นางต้องการให้เขารักนางเพื่อเป็นหลักประกันให้นางและหลานชาย แต่แม่ทัพใหญ่ผู้นี้ก็ใจแข็งนัก ร่างบางอ่อนช้อยนุ่มละมุนดุจกิงหลิวเพียงนี้ยังมีชายตามองอีกหรือไม่ได้การละ นางจะต้องทำอะไรสักหลายๆ อย่างเพื่อเอาใจเขา... ทว่าจะมีอะไรบ้างนั้นพลิกกระดาดหน้าต่อไป ก้าวเข้าสู่แดนเหนือที่หนาวเหน็บไปพร้อมกันเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ผู้ถึงจ้องตานาง

"ท่านยังดูไม่ออกอีกหรือ" เสียงนุ่มพลันแผ่วลง นางหลุบตาต่ำ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นวางทาบเข็มขัดชายหนุ่ม ปลายนิ้วเกี่ยวหัวเข็มขัดเขาดึงเข้าหาตัวเบาๆ เนตรงามซ้อนมอง สะท้อนแสงตะเกียงในห้องเป็นประกายวาววาม ถ้อยคำที่เอ่ยเอื่อนหลังจากนั้นแผ่วหวิวจนมีเพียงเขาคนเดียวที่ได้ยิน "ข้ายังอยากเอาใจท่านด้วย"

ช่วยรักษาแผล มาเปลี่ยนผ้ายาให้ทุกวัน
ทำกระทั่งงานเล็กน้อยอย่างเปลี่ยนอานม้า
ห่มเงินก้อนโตให้ท่าน
ข้าคิดจะทำอะไร ท่านยังดูไม่ออกอีกหรือ
ข้าก็แค่อยากเอาใจท่านเท่านั้น
หรือจะบอกว่า...อยากให้ท่านชอบก็ได้

•

แนะนำตัวละคร

* หลีซีฉือ

ชิงหลิวเซี่ยนจู๋ น้องสาวของกงอ๋อง อำเภอชิงหลิว เป็นเขตปกครองของนาง รูปร่างอ่อนช้อยนุ่มละมุน ดุจกิงหลิว ทว่าจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวมาก

* หลีเยี่ยน

กงอ๋องซือจื่อ กำพร้าบิดามารดาตั้งแต่อายุยังน้อย ต้องอาศัยผู้เป็นอาเลี้ยงดูมาอย่างเดียวดาย รู้ธรรมเนียมมารยาทดีเยี่ยม มุ่งมั่นตั้งใจเรียนรู้ ศาสตร์ต่างๆ เกินอายุ

* หลัวเสี่ยวอี้

ผู้ได้บังคับบัญชาคนสนิทของผู้ถึง ทั้งยังเป็น น้องชายร่วมสาบานของผู้ถึงอีกด้วย ปากไว แต่จิตใจดี

* ผู้ถึง

คู่สมรสพระราชทานของชิงหลิวเซี่ยนจู๋ หรือก็คือสามีของหลีซีฉือนั่นเอง ฝีมือการรบเก่งกาจ ดูแลจัดการงานบ้านเรือนอย่างสุดความสามารถ ไม่หวั่นเกรงศัตรูแคว้นใด

* ตู้ซินหนู

ฝีมือการเล่นพิณคงโหวเลิศล้ำ กิริยาเคารพนบนอบผู้อื่น ความคิดฉลาดเฉลียวทันคน

7

การเดินทางไกลฝ่าความทຸກกันดารในฤดูหนาวช่างทารุณเสียจริง
 หลี่ซี้ซื่อ่น้อยอยู่ในรถม้า กระจกไฟที่วางใกล้เท้ายังแดงฉ่ำ ทว่า
 สัมผัสไอร้อนไม่ได้แม้แต่นิดเดียว แม้จะปิดม่านหน้าต่างไว้อย่างแน่นหนา
 ทว่าลมหนาวก็ยังเล็ดลอดเข้ามาได้อยู่ดี

มือทั้งคู่ของนางจับกันไว้ได้แขนเสื้อ ญไปญมาจนเริ่มอุ่นขึ้นบ้างถึงค่อย
 ยอมยื่นสองนิ้วออกมาเพื่อแหวกม่านหน้าต่างมองไปข้างนอก

หิมะที่ตกหนักตั้งแต่เมื่อวานเพิ่งหยุดลงหมาดๆ ยังจับตัวไม่ละลาย
 มองไปทางใดก็เห็นเป็นสีขาวพิสุทธ์ฟุ้งพราย

ต้นไม้แห้งโกร่นตรงริมทางยื่นกิ่งก้านสีดำมีใบไม้แห้งติดหรือหม่
 ออกมา ปุยหิมะขาวเกาะเป็นเส้นคดเคี้ยวอยู่ตามกิ่ง โยกไหวตามแรงลมที่ไร
 ก็ปลิวปลิวไปที่ละนิด

ที่แห่งนี้คืออาณาเขตแดนเหนือ แตกต่างจากทุกที่ที่นางเคยเยี่ยมเยือน

โดยสิ้นเชิง เท่าที่จำได้ นางยังไม่เคยเห็นหิมะหนาถึงเพียงนี้มาก่อน

ม้าเทียมมรดล้นเป็นอาชาสูงใหญ่กำยำที่นำเข้ามาจากซื่อวี่* กระนั้น ทุกจังหวะย่างย่างเท้าของพวกมันยังจมลงไปในหิมะถึงครึ่งแข้ง การลากรถ เป็นไปอย่างยากลำบากยิ่ง

ม้าประตุนาหนักพลันกระเพื่อมไหว จากนั้นเสียงใครคนหนึ่งก็ดัง เข้ามาข้างใน

ซินลู่ สาวใช้ที่เมื่อครู่ลงไปดูทางนั่นเอง ฝ่ายนั้นกระซิบถามเบาๆ อยู่หน้ารถ "นายหญิงจับตื่นแล้วหรือยังเจ้าคะ"

หลี่ซีฉือมองออกไปข้างนอก "เข้าไม่ได้หลับ มีอะไรก็ว่ามา"

"ซื่อจื่อ** เจ้าคะ..." สาวใช้เว้นช่วงเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ "ซื่อจื่อ ฝากให้ข่าวมาเรียนนานแล้วว่าอยากนั่งรถม้าคันเดียวกับนายหญิง"

หลี่ซีฉือหันไปมองรถม้าคันที่ตามหลังมาติดๆ ก่อนจะลดม่านลง ไม่เอ่ยเอื้อนคำใด

ผู้ที่นั่งอยู่ในรถม้าคันหลังคือหลานชายของนาง กวางอ๋องซื่อจื่อ หลี่เยียน

ซินลู่ที่อยู่ข้างนอกเงยหูรอฟังใหญ่ก็ยังไม่ได้รับคำตอบ

สาวใช้คนสนิทเช่นนางรู้ดีในลักษณะนางดี ซื่อจื่อกำพร้าบิดามารดา ตั้งแต่อายุน้อยๆ ต้องอาศัยผู้เป็นนายของนางเลี้ยงดูมาอย่างเดียวดาย

นายหญิงทะนุถนอมและให้ความสำคัญกับซื่อจื่อมาโดยตลอด แต่ ระหว่างรอนแรมเดินทางไกลคราวนี้กลับปล่อยเด็กชายไว้ในรถม้าอีกคัน เชื่อว่าต้องเป็นเพราะเหตุที่เพิ่งเกิดขึ้นช่วงก่อนหน้านี้

ไม่นานมานี้ซื่อจื่อได้แปลกลับมาจากสำนักศึกษา ทำเอาทั้งตำหนัก

* ซื่อวี่ (แดนตะวันตก) คือดินแดนทางตะวันตกของด่านอวี๋เหินและด่านหยางกวนในสมัยราชวงศ์ฮั่น ปัจจุบันคือบริเวณเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ ทางใต้ของเทือกเขาเทียนชาน (เทียนชานหนานลู่) เรื่อยไปจนถึงทางตะวันตกของที่ราบสูงปามีร์ รวมถึงแถบเอเชียกลาง เอเชียตะวันตก และอินเดีย

** ซื่อจื่อ เป็นคำเรียกทายาทผู้ที่จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

แตกต่างกันยกใหญ่ เห็นว่าไปมีเรื่องวิวาทกับผู้อื่น

ต่อมาอยู่ๆ นายหญิงก็ออกคำสั่งให้ย้ายนิवासสถานแบบฉบับเตรียมตัวอย่างรวบรัด จัดขบวนเดินทางเรียบง่ายต้นคันคู่แค้นเหนืออันเจ้งว่างแห่งนี้ ไม่รู้ว่าตั้งใจจะเลียนแบบมารดาเม้งจื้อที่ย้ายบ้านถึงสามครั้ง* หรือไม่

ซินลู่กำลังคิดมาถึงตรงนี้ก็ได้ยินเสียงหลี่ซีจื้อดังออกมาจากในรถอีกครั้ง "ร่างกายเขายังมีแผลไม่ใช่หรือ ให้เขาอยู่นิ่งๆ ดีกว่า อย่าลำบากเลย"

เป็นอันว่าไม่อนุญาต

ซินลู่ถอนหายใจรับคำว่า 'เจ้าคะ' พลางครุ่นคิดว่าอีกเดี๋ยวจะให้คำตอบชื่อจื้ออย่างไรดี ตลอดทางที่ผ่านมาเด็กผู้นั้นรบกวนนางไม่รู้กี่ครั้ง นางพึงจะสบโอกาสเอ่ยขอให้เมื่อครู่นี้เอง แต่แล้วก็ไม่สำเร็จ

ผ่านไปครู่หนึ่ง ผู้เป็นนายก็ถามขึ้นว่า "อีกไกลเท่าไร"

สาวใช้เอ่ยตอบ "ไม่ถึงสิบลี่** เจ้าคะ" จากนั้นก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

บทสนทนาเงียบหาย เหลือเพียงเสียงล้อรถบดลึกลงไปในพื้นหิมะดังแช่ๆ

หลี่ซีจื้อนั่งสำรวจตัวตรง อันที่จริงหัวใจนางก็พะวงห่วงหลานชายเช่นกัน

เด็กที่แสนน่าสงสารผู้นั้นเป็นทายาทเพียงหนึ่งเดียวของกงวอ่องพี่ชายนาง

แรกสุดชายากงวอ่องเสียชีวิตตอนคลอดเขา ต้องจากโลกนี้ไปทั้งที่ยังไม่ทันได้เห็นหน้าเลือดในอก

* มารดาของเม้งจื้อ (เม้งจื้อ) ย้ายบ้านถึงสามครั้ง เพื่อเสาะแสวงหาสถานที่อันมีสภาพแวดล้อมเหมาะสมในการสั่งสอนกล่อมเกลายบุตรชาย ในที่สุดเม้งจื้อก็กลายเป็นปราชญ์คนสำคัญของสำนักขงจื้อ (ขงจื้อ)

** ลี้ (หลี่) หน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

พี่ชายนางพรตพรวดเข้ามาในห้อง อุ้มลูกน้อยคุกเข่าร่ำไห้ต่อหน้า ศพยายา ลั่นสัตย์สาบานว่าจะพุ่มพักเลี้ยงดูเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาและนาง เป็นอย่างดี

แม้เวลาจะล่วงเลยมาหลายปี พี่ชายก็ไม่เคยแต่งงานครั้งที่สอง

จวบจนปีกลาย สองพ่อลูกไปเช่นไรและทำความสะอาดสุสาน ยายากวอ่อง ขากลับเจอน้ำป่าจากภูเขาไหลหลากลงมาอย่างฉับพลัน ผู้ติดตามในขบวนไม่รอดชีวิตแม้แต่ผู้เดียว

พี่ชายนางใช้ร่างปกป้องบุตรชายไว้อย่างแน่นหนา อีกฝ่ายจึง ปลอดภัยดีทุกประการ ส่วนตนเองนั้นกว่าจะช่วยออกมาได้ก็อยู่ในสภาพ หมดสติ เปียกปอนด้วยดินโคลนทั้งเนื้อทั้งตัว เมื่อกลับมาถึงตำหนัก ก็ไม่สามารถลุกออกจากเตียงได้อีกเลย

หลังบุพการีตายจาก หลี่ซีฉือเติบโตมาได้ด้วยการดูแลของพี่ชาย ผู้ซึ่งทั้งรักทั้งตามใจและให้อิสระนางเสมอมา แม้นางจะออกไปตะลอนๆ อยู่ข้างนอกตลอดเวลา เขาก็ไม่เคยยุ่มย่ามก้าวก่ายว่าไปทำอะไรที่ไต่บ่าง

ไม่คิดเลยจริงๆ ว่าระหว่างที่นางจากบ้านจากเรือนไปครานั้น พี่ชาย จะประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้ เมื่อนางรีบรุดกลับเรือนมา เสาคหลักของ ตำหนักกวอ่องก็ได้ล้มลง เกียรติยศความยิ่งใหญ่ที่เคยมีล้นสูญ

อาการของเขาเกินเยียวยา ได้แต่ต้องรอวันตายเท่านั้น

ในวาระสุดท้ายของชีวิต พี่ชายยังมีห่วงอยู่แค่เพียงสองเรื่องคือ... บุตรชายกับน้องสาวที่ยังไม่ได้ออกเรือน

วันนั้นเขาบอกกับนางอย่างเคร่งขรึมจริงจังว่าได้ส่งหนังสือไปเร่งรัด คนของจวนเหอหลัวโฮว* แล้ว

* โฮว เป็นหนึ่งในบรรดาศักดิ์ที่ขึ้นรองจากชั้นอ่อง ได้แก่ กง โฮว ป้อ จื่อ และหนาน

หฺลีสฺซีชือหมั้นหมายกับชือจื่อของจวนเหอหลัวโหวแห่งลัวหยางมานานหลายปี บุปการีนางเป็นผู้จัดการเรื่องนี้เอาไว้ตั้งแต่สมัยที่ยังมีชีวิตอยู่

นางเคยฟังว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งเหอหลัวโหวมาเยี่ยมเยือนที่ตำหนัก เห็นนางเข้าก็ตกตะลึงในความงดงามของรูปโฉม ถึงกับเอ่ยปากขอนาง ให้บุตรชายตนเองตรงนั้นเลย

แน่นอนว่านั่นเป็นคำกล่าวของทางเหอหลัวโหว ส่วนหฺลีสฺซีชือจื่ออะไรไม่ได้ เพราะยังเล็กนัก นางเองก็ไม่วุ่นวายกับเหตุใดอีกฝ่ายถึงชมตนเสียเลิศลอย

ตำหนักกว๋อส่งหนังสือไปนานแล้ว ทางจวนเหอหลัวโหวก็ยังไม่มาเจรจาเรื่องแต่งงานเสียที

รออยู่สามเดือน ในที่สุดก็มีคนมาเข้าพบ ทว่าจุดประสงค์คือขอถอนหมั้น

เห็นว่าเหอหลัวโหวชือจื่อผู้นั้นไปผูกสมัครักใคร่กับผู้อื่น คนเป็นบิดาเองก็จนปัญญา

คนจากจวนโหวร่ำขอขมาไม่รู้กี่ครั้ง ซ้ำยังนำของทำขวัญมาชดเชยให้มากมาย กระนั้นพี่ชายนางก็ยังโมโหจนกระอักเลือด

เขาถึงกับฝันสังขารลงจากเตียงโดยไม่สนใจเสียงทัดทานของคนรอบตัว เขียนฎีกานำขึ้นทูลถวายฮ่องเต้ขอพระราชทานสมรสแก่น้องสาวมาลบล้างความอัปยศครั้งนี้

ฮ่องเต้คงจะเมตตา จึงกำหนดคู่สมรสให้อย่างรวดเร็ว คนผู้นั้นคือผู้บัญชาการกองทัพบกพิทักษ์อุดร ฝูถิง

กองบัญชาการกองทัพบกพิทักษ์อุดรมีทหารกล้าอยู่ใต้อาณัติ ทว่าฝูถิงผู้นี้ถือกำเนิดจากสามัญชนต่ำต้อย มองกันที่ชาติตระกูล ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่คู่ควรกับหฺลีสฺซีชือผู้มีสายเลือดราชวงศ์อยู่ในตัว

เมื่อได้รู้ข่าวนี้ นางก็ตระหนักแจ้งว่าตนไม่ได้รับพระเมตตาจากฮ่องเต้เท่าใดหรอก แต่กลายเป็นเครื่องมือที่โอรสสวรรค์ใช้ผูกสัมพันธ์กับขุนศึกฝ่ายเหนือต่างหาก

แต่ในเมื่อมีราชโองการลงมาแล้วก็จำต้องทำตาม

บางทีก็คงมีข้อดีอยู่บ้าง อย่างน้อยๆ ผู้บัญชาการผู้นั้นก็ไม่เคยสอดมือเข้ามายุ่งยামเรื่องงานสมรส อ้างว่าการศึกรัดตัวและไม่สันติ 'ธรรมเนียมราชวงศ์' จึงยกทุกอย่างให้เป็นธุระของตำแหน่งกวางอ่องทั้งหมด

เพราะเหตุนี้งานวิวาห์จึงจัดขึ้นที่เมืองกวงโจว ฤกษ์ยามก็เลือกเอาช่วงที่กวางอ่องอาการกระตือรือร้น พี่ชายจะได้เบาใจที่ได้เห็นน้องสาวออกเรือนไปกับตา

น่าเสียดายที่งานมงคลกลับไม่นำความแช่มชื่นมาให้ เพราะกวางอ่องอาการทรุดหนักในคืนวิวาห์นั่นเอง ที่สีหน้าดูดีขึ้นเป็นเพียงพลั้งเผลอสุดท้ายก่อนลาลับเท่านั้น

หลี่ซีฉีอ้วงหน้าเรือดออกจากโถงพิธีมาที่ห้อง พี่ชายนอนหงายอยู่บนเตียง ด้วยใบหน้าซีดขาวราวกับกระดาษ

'ซีฉีอ...' เขาควนจับมือนางเอาไว้ 'ไม่รู้ว่่าพี่จัดการเช่นนี้...จะกลายเป็นทำร้ายเจ้าแทนหรือไม่...'

กวางอ่องผู้หนุ่มแน่นไม่เคยยอมก้มหัวให้โชคชะตามาก่อน ทว่าเวลานี้กลับดูร่วงโรยอย่างน่าใจหาย

'จะเป็นไปได้ยังไงกันเจ้าคะ ข้าพเฝ้าใจการเลือกคู่ครองนี้มาก' นางประคองมือเย็นเฉียบของเขาไว้ ค่อยๆ ถูมอบไถอุ่นให้อย่างระมัดระวัง

'ต่อไปตำแหน่งกวางอ่อง...ต้องพึงเจ้าแล้วนะ'

'ข้าทราบบเจ้าคะ พี่ใหญ่ ข้าทราบบ'

'อาเยียน...' เขาพูดได้เพียงเท่านั้นก็หมดลม

โก๋ลี่ยมจื่อ* ในคืนนั้น ข้ารับใช้มารายงานว่าท่านผู้บัญชาการได้รับข่าวทางการทหาร จึงออกเดินทางกลับแดนเหนือไปแล้วโดยไม่รอให้ถึงวันพรุ่ง

ครั้นพอฟ้าสว่าง หลี่ซีจื่อก็เปลี่ยนชุดเจ้าสาวมาสวมชุดไว้ทุกข์ เริ่มปกครองตำหนักกว๋อฮ่งทั้งตำหนักมานับแต่นั้น

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นปุบปับ ดึงสติหญิงสาวให้หลุดออกจากภวังค์ความหลัง

"ชื่อจื่อ!" ชินลู่หวีร้องอยู่ข้างนอก

ม้าร้องฮือ คละเคล้าด้วยเสียงอะอะมะเหิงของคนจำนวนมาก

หลี่ซีจื่อใช้มือแหวกม่านและชะโงกตัวออกไป

สารถึกับชินลู่หวีไปหารถม้าคันข้างหลังแล้ว

รอยเท้าย่ำพื้นหิมะสะเปะสะปะสลับกันไปเป็นทาง รดเทียมม้าสองตัวจอดเอียงกระแท่เร่อยู่ตรงนั้น อาซาทั้งคู่ใช้เท้าตะกุยหิมะอย่างกระสับกระส่าย ลำต้นไม้ขนาดใหญ่หนาร่วงลงมาทับหลังคารถ

เหตุเกิดมาจากต้นไม้ใหญ่ข้างทางหักโค่น ล้มเอนลงมาทับรถเข้าพอดีพอดี

ประทุนรถที่ทำจากไม้แตกหักไปเกือบครึ่งจากแรงกระแทก หวังหมัวมัว** แม่นมของชื่อจื่อที่นั่งข้างประตูรถในตอนแรกกระเด็นไปอีกทาง นางยกมือข้างหนึ่งกุมหัว มืออีกข้างตบอกตนเองอย่างขวิญหนีดีฝ่อ

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

** หมัวมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่นม ป้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเจียงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

ปากก็ร้องลั่นว่า 'สวรค์ช่วยด้วย'

กวางอ่องซื่อจื่อยังอยู่ในรถม้า

ระหว่างที่ใครต่อใครรีบรุดเข้าไปช่วยมือไม้เป็นระวิง หลี่ซีฉือกลับตะลึงงันอยู่กับที่

ดวงหน้าใกล้สิ้นลมของพี่ชายคือนั่นผุดขึ้นในมโนนึก จนกระทั่งวาระสุดท้ายก็รำพึงอย่างยังไม่หมดหวัง 'อาเยียน...'

นางจับมือเขาไว้แน่นพลางตอบไปว่า 'ข้าจะดูแลเขาเป็นอย่างดี รับรองว่าจะต้องดูแลเขาเป็นอย่างดีแน่นอน'

ต่อเมื่อได้ยินคำมั่นสัญญา ดวงตาของพี่ชายถึงค่อยปิดลง

ทว่าตอนนี้นางกลับปล่อยยให้หลานคนเดียวเป็นอันตรายต่อหน้าต่อตาตนเอง

หญิงสาวเอามือรั้งชายกระโปรงเตรียมก้าวเท้าลงจากรถม้า ทว่าเหลือบไปเห็นร่างของใครผู้หนึ่งมุดออกมาจากประทุนรถคันข้างหลังเสียก่อนหวังหวัมว์รีบรถลาเข้าไปหาทันที "ซื่อจื่อ! บ่าวตกใจแทบตาย"

หลี่เยียนเอามือป้องจมูกไอสองที แล้วปิดเศษหิมะออกจากเสื้อ ปลอบโยนแม่นมสองสามคำก่อนจะหันมาหาหลี่ซีฉือพร้อมร้องบอก "ท่านอาหญิงไม่ต้องเป็นห่วง หลานไม่เป็นไรขอรับ"

ปลายเท้าที่กำลังจะก้าวลงจากรถม้าหยุดชะงัก เมื่อได้เพ่งมองหลานชายโดยละเอียด หัวใจที่เต็มไปด้วยความกังวลของนางก็ค่อยสงบลง นางปล่อยมือจากชายกระโปรงแล้วกลับเข้าไปในรถช้าๆ

เพ่งนั่งลงไม่ทันไรก็มีคนตามเข้ามา จะเป็นใครได้หากไม่ใช่หลี่เยียน

เด็กชายเกล้าผมมวยครอบเกี้ยวทองแล้วทั้งที่ยังอยู่ในวัยเยาว์ เขาทำคอดหดเข้าไปในเสื้อคลุมตัวใหญ่เนื้อหนาที่สวมอยู่ ปลายจมูกแดงก่ำ

ตรงมุมหน้าผากเป็นรอยแผลตกละเก็ด เขาเข้ามานั่งข้างๆ มองนางพลาง
ถ่มมือเข้าหากัน "ท่านอาหญิง..."

หลี่ซีฉือหลุบตานวดปลายนิ้วมือเบาๆ อาการตื่นตระหนกถึงค่อย
คลายลงบ้าง เมื่อครุ่นางขยุ้มชายกระโปรงแน่นเกินไป

เนตรงามทอดมองกระถางไฟ สักพัก...ก็เหลือบมาหารองเท้าหุ้มแข้ง
บุวมข้างในที่หลานชายสวมอยู่ รองเท้าคู่นี้นางซื้อมาฝากเขาระหว่าง
ออกจากตำหนักไปเดินทางอยู่ข้างนอก

หลี่เยี่ยนเอ่ยถาม "ท่านอาหญิงหนาวหรือไม่"

จากนั้นเขาก็พูดต่อว่า "ข้าหนาวเหลือเกินขอรับ"

หลี่ซีฉือไม่ตอบคำ แต่ใช้เท้าเลื่อนกระถางไฟไปทางเขอีกนิด

เด็กชายเห็นดังนั้นก็รู้ว่าอีกฝ่ายสงสารตนเอง จึงรีบฉวยโอกาสทำตัว
เป็นเด็กดีทันที "ท่านอาหญิง หลานผิดเองขอรับ วันนั้นไม่น่าก่อเหตุวิวาท
กับคนอื่นในสำนักศึกษาเลย ท่านอย่าเมินหลานเลยนะขอรับ"

หลี่ซีฉือเอนหลังกึ่งนั่งกึ่งนอน "แบบนั้นเรียกว่าก่อเหตุได้อย่างไร"

"หลานได้แผลกลับมา ก็ถือว่าเป็นเหตุใหญ่แล้ว" หลี่เยี่ยนตอบ
อย่างสำนึกผิด

"เจ้าเป็นฝ่ายถูกต่อแยแท้ๆ จะนับว่าเจ้าก่อเหตุได้หรือ" หลี่ซีฉือรักษา
หน้าหลานชายด้วยการแจจแจงข้อเท็จจริงเบาๆ เพราะเกรงข่าวไพร่จะได้ยิน
"สำนักศึกษาในจวนผู้ว่าการเมืองกวังโจวที่เจ้าไปเรียนมีสหายร่วมสำนัก
ทั้งสิ้นเจ็ดคน ในจำนวนนี้มีอยู่สี่คนที่รุ่มรังแกเจ้าโดยมียงอ่องชื่อจื่อเป็น
หัวโจก เจ้าไม่เคยบรีปากอุทธรณ์ น่ากลัวว่าคราวนี้หากไม่เพราะคนพวกนั้น
ลงไม้ลงมือจนเจ้าได้แผล เจ้าก็คงจะปิดบังต่อไป"

หลี่เยี่ยนก้มหน้านิ่งเสียบ

คนเหล่านั้นมักบิภาษเขาลับหลังว่าเป็นดาวหายนะ* ทำมรดาตาย ต่อมายังเป็นเหตุให้บิดาจากไป เป็นดาวหายนะแต่เกิดขนานแท้ พอเขา ข่มใจอดทนยอมลงให้ ฝ่ายตรงข้ามก็ยิ่งได้ใจใหญ่ จากที่แต่ก่อนยังทำแอบๆ กลายเป็นกล้ารังแกเขาซึ่งหน้า

หลังเลิกเรียนวันนั้นอีกฝ่ายขวางทางเขาไว้แล้วพูดจาเสียดสีจนสุดท้าย พาดพิงไปถึงอาหณิง

หว่าถึงอย่างไรท่านอาหณิงก็เป็นเซียนजू** ที่ได้รับการแต่งตั้ง อย่างเป็นทางการ แต่กลับไร้ชายใดแลเหลียว ต้องให้อ่องเต้อออกหน้า จนต้องลดตัวแต่งไปกับแม่ทัพที่มีศักดิ์ต่ำกว่า นั่นเป็นเพราะดาวหายนะ อย่างเขานำโชคร้ายมาให้เช่นกัน

พอเขาถลึงตาใส่คนพวกนั้นไปที่หนึ่งอย่างเหลืออด ก็ถูกผลักจนเขลัม ไปชนมุมโต๊ะจนหน้าผากแตก ตอนลุกขึ้นมาเขายังหมายจะเอาคืนบ้าง แต่ สุดท้ายก็ยั้งใจเอาไว้ได้

เสียตายก็แต่รอยแผลอยู่ในที่เตะตาจนไม่อาจปกปิด พอกลับถึง ตำนักจึงถูกเห็นเข้าจนได้

อันที่จริงตอนต้นไม้หักโค่นลงมาทับรถม้าเมื่อครู่ เขาคิดด้วยซ้ำว่า สิ่งของคนเหล่านั้นยับยั่นอาจเป็นจริง เขาคงเป็นดาวหายนะดังคำบิภาษ เป็นตัวต้นเหตุแห่งโชคร้ายทั้งหมดทั้งปวง

หว่าก็ได้แต่คิดเท่านั้น หากท่านอาหณิงทราบว่าเขามีความคิดหุดหู่ มีดমনเช่นนี้ เป็นได้ถูกเอ็ดเอาแน่

เด็กชายจึงนำในคอโดยไม่เงยหน้า "ช่างเกิดขอรับท่านอาหณิง ไม่ใช่

* ดาวหายนะ เป็นความเชื่อวณที่เกี่ยวกับดาวหายนะไม่เพียงตัวเองที่โชคร้าย ยังทำให้คนรอบข้าง พลอยโชคร้ายไปด้วย

** เซียนजू เป็นบรรดาศักดิ์เชื้อพระวงศ์หญิงในยุคโบราณ ผู้ที่ดำรงตำแหน่งนี้มีดาจะต้องเป็นอ่อง

เรื่องใหญ่อะไรอยู่แล้ว หลานเองก็ปลอดภัยดี"

"เจ้านี่ช่างยอมคนเสียจริง" หลีชี้ฉีกกล่าว

"หลานทราบขอรับ" หลีเยียนก้มหน้าต่ำกว่าเดิม "เวลานี้ท่านพ่อไม่อยู่แล้ว พวกเราไม่ยิ่งใหญ่เหมือนแต่ก่อน หลานจะต้องไม่ทำให้ท่านอาหญิงเดือดร้อน"

หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะมองเขาหนึ่งจัน เพ็งจะอายุแค่สิบเอ็ดขวบเท่านั้น แต่ถูกพี่ชายนางอบรมสั่งสอนเสียจนเป็นผู้ใหญ่เกินตัว บุคลิกไม่มีความเป็นเด็กแม้แต่นิดเดียว เพราะอย่างนี้เลยยิ่งทำให้นางปวดใจ

ยงอ่องมีสายเลือดใกล้ชิดกับฮ่องเต้องค์ปัจจุบันมากกว่า ขนาดบุตรชายมาอาศัยเรียนวิชาในถิ่นพวกนางแท้ๆ ยังกล้าวางก้ามข่มขู่อย่างไม่เกรงกลัว

บุตรยงอ่องยังพอว่า เพราะเป็นทายาทเชื้อพระวงศ์ แต่พวกลูกสมุนนี่ดีถือตัวอย่างไรถึงได้กล้าข่มเหงรังแกเชื้อจ้อของซินอ่อง* ผู้หนึ่งถึงเพียงนี้

แต่เพราะเขายังเป็นเชื้อจ้ออยู่นี่ละ

ทั้งที่พี่ชายนางจากโลกนี้ไปแล้ว บุตรควรได้สืบบรรดาศักดิ์ต่อจากบิดา แต่จนบัดนี้ฮ่องเต้ก็ยังไม่มีราชโองการแต่งตั้ง ได้แต่ให้ขันทีเป็นตัวแทนมาแสดงความอาลัยและมอบทรัพย์สินจำนวนหนึ่งให้เป็นการปลอบโยน พร้อมบอกว่าเวลานี้ฮ่องเต้ป่วยชมมานานแล้ว รอให้เชื้อจ้อเจริญวัยก่อนค่อยแต่งตั้งก็ยังไม่สาย แต่ตอนที่พี่ชายนางได้รับแต่งตั้งเป็นอ่อง เขาก็มีอายุเพียงสิบสามปีเท่านั้น

ความยุติธรรมที่ได้รับเป็นสัญญาฉบับบอกว่าตำแหน่งกวางอ่องอาจตกต่ำลงได้ทุกเมื่อ แล้วอย่างนี้จะไม่ให้ผู้อื่นข่มเหงอย่างไรได้

* ซินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้จะเป็นพระโอรส พระเชษฐา หรือพระอนุชาขององค์จักรพรรดิ

แต่ก่อนยังแค่คะนองปากถากถางด้วยวาจา ตอนนี้ถึงกับกล้ำลงไม้ลงมือ แล้วภายหลังแล้ว

หลี่ซีฉือเศร้าสะทอนใจกับตนเอง แล้วทอดถอนใจเอ่ย "อาให้เจ้านั่งรถม้าคนเดียวมาตลอดทาง จนป่านนี้เจ้าก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเหตุใดมาถึงโกรธเจ้า"

หลานชายเหลือบตามองนางแวบหนึ่ง "ท่านอาหญิงโปรดวางใจต่อไปหลานจะไม่ก่อเหตุกับคนอื่นอีกแล้ว"

เสียง 'กึ่ง' ดังขึ้นเบาๆ หลี่เยียนหดตัวหนี เพราะหลี่ซีฉือถีบกระถางไฟจนสะเก็ดไฟสีแดงแตกกระเซ็น หูดหวิดจะโดนชายเสื้อคลุมเขา

เด็กชายเบิกตากว้าง มองผู้เป็นอาอย่างฉงนงงวย

"โง่เง่า อาโมโหที่เจ้าไม่เอาคืนบ้างต่างหากเล่า" นางเอ็ดเบาๆ "เจ้ายังอายุน้อย อยู่ในวัยคะนอง ต่อไปหากใครรังแกมาก็รังแกกลับไปเสีย มีอะไรให้พระวิภะพนนักรหนา ต่อให้เกิดอะไรขึ้นมาจริงๆ เจ้าก็ยังมีอาอยู่ทั้งคน"

หลี่เยียนผละหนึ่งไปนาน ปลายจมูกแดงกำยิ่งกว่าเก่า ไม่รู้เพราะอากาศหนาวหรือเพราะคับแค้นใจกันแน่ "ท่านอาหญิงสงสารหลาน แต่หากทำเช่นนั้นได้จริง ท่านอาจะต้องพาหลานออกจากกวงโจวมาด้วยเหตุใดกันขอรับ"

จะต้องเป็นเพราะหนึ่งข้อข้องข้องก็กับลูกสมุนนั่นละ

แต่เนื่องจากกลัวผู้เป็นอาจะเสียใจ เขาจึงไม่กล้าเอ่ยตรงๆ

หลี่ซีฉือยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร ชินลูก็ส่งเสียงรายงานอยู่ด้านนอกว่า ดิงรถม้าคันข้างหลังให้ตั้งตรงได้แล้ว ส่วนข้าวของในนั้นได้ย้ายไปไว้ในรถม้าคันอื่น รอจัดให้เรียบร้อยอีกสักครู่ก็สามารถออกเดินทางต่อได้

หลี่ซีฉือมองหน้าหลานชายแล้วก็อดจะเวทนาไม่ได้ นางโบกมืออุบ

โดยไม่คิดจะพูดอะไรเกินความจำเป็นอีก "ช่างเถิด เจ้าแค่ทำตามที่อาบอก
ก็พอ"

หลี่เยียนเบียดเข้ามานั่งสงบเสงี่ยมข้างๆ โดยไม่ลืมที่จะโน้มเอวไปใช้
สองมือประคองกระถางไฟให้ตั้งตรง ก่อนจะทิ้งตัวหนุนตักนาง แล้วสูดดม
อย่างน่าสงสาร "หลานย่อมทำตามคำท่านอาหญิงอยู่แล้วขอรับ"

2

สองคนอาหลานกลับมาสมัครสมานกันดังเดิม
หลังซื้อโอบกอดหลานเอาไว้ ตอนแรกเนื้อตัวเขายังเย็นเฉียบ มาบัดนี้
ค่อยพอมีไอร้อนขึ้นมาบ้าง

พอก้มหน้าลงมองอีกทีหลังผ่านไปสักพัก ก็พบว่าเด็กชายผล็อยหลับ
ไปแล้ว

นางทั้งชั้นทั้งสงสาร เดินทางคราวนี้ทั้งคนทั้งม้าเหนื่อยล้าไปตามๆ กัน
เมื่อครู่เขายังเจอเหตุน่าตกใจ ไม่เปลี่ยก็แปลกเต็มที่

หลังจัดการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยก็ออกเดินทางกันต่อ

ซินลู่แหวกม่านมองเข้ามาเห็นภาพนี้เข้าก็เผลอปากกลืนยิ้ม ก่อนจะ
กลับออกไป

นี่ก็แล้วเชียวว่าท่านใจอ่อนไม่มีใครเกิน...

ชายแดนทางเหนือกินอาณาเขตเว้งว้างกว้างใหญ่ ได้สมญานามว่า

'แดนแปดมณฑลสิบสี่เมือง'

ทุกคนเห็นด้วยเต็มทีที่จะใกล้ถึงที่หมาย ไม่ประสงค์จะพบเจอเหตุขัดข้องใดๆ อีก เมื่อออกเดินทางอีกครั้งแล้วเร่งรุดจนถึงนอกเมือง แสงสายัณห์ก็แผ่คลุมผืนพิภพ ประตูเมืองปิดลงไปนานแล้ว

เสียงอะอะอึ้งอลนอกเมืองปลุกल्लीเยียนจากห้วงนิทรา เขาขี้ตา ลุกขึ้นมานั่ง ถามขึ้นมึนๆ อย่างยังไม่รู้ว่าตนเองอยู่ที่ใด "เกิดอะไรขึ้นหรือ"

ซินลู่ที่นั่งอยู่ข้างนอกเห็นชายม่านหน้าประตูถนัดให้มิดชิดกว่าเก่า พลางตอบเบาๆ "ชื่อจื่ออย่าส่งเสียงเจ้าคะ เดินทางอยู่ข้างนอกต้องพึงระวังตัว เข้าไว้"

ल्लीชื่อเล็กม่านมองออกไป คนจำนวนมากชุมนุมกันอยู่บนพื้นหิมะ นอกประตูเมือง ส่วนใหญ่แต่งกายซอมซ่อ มองดูคล้ายเงาลอยไปลอยมาได้แสงสลัวยามพลบค่ำ

"ไม่มีอะไรหรอก แค่อุ๊อปปยเท่านั้น ไม่ใช่โจรร้ายที่ใด"

ल्लीเยียนกังขา "อุ๊อปปยคืออะไรครับ"

"คนที่เดินทางจากถิ่นอื่นเพื่อมาปักหลักที่แดนแปดมณฑลสิบสี่เมืองแห่งนี้ นั่นละอุ๊อปปย"

เด็กชายเดาะลิ้น "ที่นี่อากาศหนาวเย็นแทบแข็งตาย ยังมีคนอยากมาอยู่อีกหรือ แสดงว่าการปกครองต้องดีสินะครับ"

ผู้เป็นอาตอบ "การปกครองดีหรือไม่ฉันยังไม่แจ้ง อาวุธแค่การเกณฑ์ทหารใหม่ตลอดเวลา อุ๊อปปยมาถึงที่นี่สามารถแผ้วถางที่ดินได้ ทำไร่ทำนา หรือไม่ก็เป็นทหารเลี้ยงปากท้อง แล้วเหตุใดจะไม่มาเล่า"

ल्लीเยียนมีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน ได้ฟังดังนั้นก็จดจำไว้ในใจ แล้วยิ่งนึกเลื่อมใสอาหญิงของตนยิ่งกว่าเก่า มิน่าเล่าตอนท่านพ่อยังมีชีวิต

ถึงได้ปรารถนาอยู่บ่อยครั้งว่าท่านอาหญิงทองมาแล้วทั่วสารทิศ เห็นโลกกว้างขวางไม่แพ้บุรุษ สิ่งเหล่านี้หากไม่ออกไปดูให้เห็นด้วยตาตนเอง มีหรือจะเข้าใจเองแท้

"แดนเหนือไม่เหมือนกวางโจวเลยจริงๆ" เขาพบทวนความรู้ที่รู้ที่เรียนมาแล้วพูดขึ้น "จำได้ว่าที่นี่น่าจะอยู่ใต้การปกครองของกองบัญชาการกองทัพพิทักษ์อุดรนะขอรับ"

เขาพูดไปแล้วก็ชะงักค้าง

กองบัญชาการกองทัพพิทักษ์อุดร? เหตุใดถึงได้คุ้นัก

"อะ?" เด็กชายผะเมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้ ก่อนจะหันไปมองผู้เป็นอา

แค่ได้ยินหลานชายพูดถึงกองบัญชาการกองทัพพิทักษ์อุดร หลี่ซื่ออก็เดาได้แล้วว่าเขาจะมีท่าทีอย่างไร นางจึงไม่แปลกใจแม้แต่น้อย

หลี่เยียนเห็นนางไม่พูดไม่จาก็เข้าใจไปอีกทาง กลับไปสลดหุดใหม่ "เพราะหลานเป็นตัวถ่วงแท้ๆ ท่านอาหญิงถึงต้องอยู่โยงในกวางโจวทั้งที่ออกเรือนแล้ว"

"อย่าพูดจาเหลวไหล เรื่องของผู้ใหญ่ เจ้าไม่เข้าใจหรอก"

แม้นางจะไม่รู้จักสามีตนเองเท่าใดนัก แต่ก็นับว่าเธอเป็นคนใจกว้างอย่างน้อยๆ แต่งงานกันมานานถึงเพียงนี้ก็ไม่เคยเอ่ยปากให้นางย้ายมาอยู่ที่จวนผู้บัญชาการ ขึ้นปีใหม่หรือถึงเทศกาลคราใดก็จะให้คนส่งของไปให้ทางกวางโจวพร้อมออกตัวอย่างสุภาพว่ามีงานติดพันจนปลีกตัวมาไม่ได้

นางเองเสียอีกที่แสดงไมตรีต่อเขาน้อยนิดมาตั้งแต่ต้น ความคิดมีเพียงหลานชายอย่างเดียว

เขาอยู่ทางเหนือ นางอยู่ทางใต้ ต่างคนต่างอยู่ ไม่ก้าวก่ายกันและกัน สามีภรรยาเช่นนี้เห็นจะมีเพียงคู่เดียวในโลก แล้วเด็กเช่นหลี่เยียน

จะเข้าใจได้หรือ

บางครั้งแม้แต่ตัวนางเองยังไม่มีใครเข้าใจเลยด้วยซ้ำ

ซินลู่ถามอยู่ข้างนอก "นายหญิง จะให้ทหารสักนายบนกำแพงเมือง นำข่าวเข้าไปแจ้งหรือไม่เจ้าคะ"

หลี่ซีฉือหนึ่งคิด นี่ก็เชื่อว่าไม่ได้ แต่ยุ่งยากเกินไป ถูกชะว่าเขากับนาง เป็นสามีภรรยากัน ทว่าไม่ได้มีฐานะร่ำรวย อาจตกเป็นที่ครหาได้โดยง่าย อีกอย่างหากเปิดประตูเมืองแล้วผู้อพยพเหล่านี้ฉวยโอกาสกรูตามเข้าไปด้วย เกิดอะไรขึ้นมานางก็ต้องรับผิดชอบอีก

สุดท้ายหลี่ซีฉือจึงตอบไปว่า "บ่ายหน้าไปโรงเตี๊ยมแทน"

นอกเมืองมีเรือนแรมไว้ให้นักเดินทางพักค้างคืน เป็นโรงเตี๊ยม กว้างขวางร่มรื่นจะไปถึงที่หมาย ท้องฟ้าก็มีดสนิทแล้ว

ในเมื่อเจ้านายเป็นสตรี อีกทั้งจะให้ชื่อจื่อหย่อออกหน้าก็ไม่ได้ ซินลู่ จึงให้สารทีเข้าไปเจรจาขอเปิดห้อง

สารทีผู้หนาวใจจะขาดแล้วเช่นกันรีบวิ่งกลับมายังห้อง เข้าไปข้างใน เพียงครู่เดียวก็วิ่งกลับออกมาแจ้งซินลู่...ทางโรงเตี๊ยมบอกว่าห้องพัก เต็มหมดแล้ว รองรับจำนวนคนมากมายในขบวนของพวกเขาไม่ได้

ซินลู่ที่หนาวจนตัวสั่นดูมือเข้าหากันแล้วเป่าลมใส่ กำลังหมายใจ จะเข้าไปชดน้ำแกวร้อนๆ สักอีก ได้ยินดังนั้นก็ร้อนรนยิ่งนัก รีบมุดม่านรอม้า ไปรายงานทันที

หลี่เยียนที่ตื่นเต็มตาแล้วจึงว่า "เป็นไปได้อย่างไรกัน ตลอดทาง ที่ผ่านมาเห็นคนไม่กี่คนน้อย แล้วโรงเตี๊ยมนอกเมืองจะมีแขกเข้าพักจนเต็ม ได้หรือ"

หลี่ซีฉือลูบหัวหลานชาย "เจ้าพุดถูกผองเลย" จากนั้นนางก็สั่งสาวใช้

"หยิบหมวกม่านแพรของข้ามา"

ซินลู่ชะงัก "นายหญิงจะเข้าไปจัดการด้วยตนเองหรือเจ้าคะ"

"อืม"

หมวกม่านแพรอยู่ในรถม้าคันข้างหลังที่ไว้ชนสัมภาระโดยเฉพาะ ซินลู่ไปหยิบมาสวมให้ผู้เป็นนายอย่างคล่องแคล่วว่องไว ก่อนจะหันไปผูกเสื้อคลุมของหลี่เยียนให้กระชับขึ้น

สารถีที่อยู่ข้างนอกแหวกม่านหน้าประตูและวางไม้รองเหยียบรอไว้อยู่แล้ว

ตะเกียงสองดวงโผล่ขึ้นมาเหนือขอบกำแพง หิมะทับถมกันบังหน้าประตู หยดน้ำจับตัวเป็นน้ำแข็งย้อยยาวลงมาจากชายคา

หลี่ซีฉือจูงหลี่เยียนเดินเข้าโรงเตี๊ยม

เป็นดังที่หลานชายกล่าว ข้างในมีแขกแค่ไม่กี่คน นางกวาดตามองอย่างรวดเร็ว ห้องครัวที่อยู่ถัดเข้าไปจากห้องโถงก็ไม่มีควันไฟลอยออกมาให้เห็นนักเช่นกัน

"กลายเป็นทำให้สูหยินต้องลำบากเข้ามาถามด้วยตนเอง ล่วงเกินแล้วจริงๆ..."

หลงจูโรงเตี๊ยมถูกสารถีพาตัวออกมา พอเขาเห็นหลี่ซีฉือแต่งกายด้วยอาภรณ์ชั้นดี แม้สวมหมวกม่านแพรยาวยังแลเห็นผิวขาวผ่องดุจหิมะกับเรือนผมดำขลับได้รำไร เช่นนี้ไม่มีทางเป็นหญิงสามัญชนทั่วไปเด็ดขาด ยิ่งเหลือบมองไปยังคุณชายน้อยหน้ามนสวมเกี้ยวทองที่ยืนอยู่ข้างนางก็ยิ่งมั่นใจ เขาจึงรีบประสานมือค้ำับพร้อมขอขมาเสี่ยงอันเสี่ยงหวานทันที

"ได้ยินว่าห้องเต็มหรือ" หลี่ซีฉือถาม

"ก็ไม่ได้เต็มหรือขอรับ" หลงจูอีกๆ อักๆ "แต่ฤดูหนาวสภาพอากาศ

โหดร้าย ผู้อพยพก็มากมาย ข้าจึงไม่กล้ารับแขกสุมสี่สุมห้า"

เช่นนี้ก็ดำเนินกันไม่ได้

หลี่ซีซือสอดมือเข้าไปในแขนเสื้อ ล้วงอะไรบางอย่างมายื่นไปทางสาวใช้คนสนิท ให้นางนำไปให้หลงจู๊

หลงจู๊รับของจากมือซินลู่มายกขึ้นส่องดูใกล้ๆ

สิ่งนั้นคือชิ้นหยกสีเขียวเข้มแกะสลักเป็นรูปปลา เนื้องามเป็นมันวาว ทว่านอกเหนือจากนั้นก็ไม่มีอะไรพิเศษ

แต่หลงจู๊เห็นแล้วกลับหน้าเปลี่ยนสี รีบส่งของคืนซินลู่แทบไม่ทัน จากนั้นก็หันมาทางหลี่ซีซืออย่างพินอปปิเทา "ข้าเหนื่อยตาไร้แวว สุนัขอินโปรดยาได้ถือโทษ ข้าเหนื่อยจะบริหารจัดการอาหารและที่พักให้อย่างครบครันเดี๋ยวนี้ขอรับ" พุดจบเขาก็รีบวิ่งไปเรียกเด็กรับใช้หลังร้าน

ซินลู่พลุลมหายใจเอือกอย่างโล่งอก ก่อนจะเดินออกไปเรียกคนที่เหลือสั่งการให้ผูกม้า ยกของลงจากรถกันอลหม่านวุ่นวาย

หลี่เยียนแอบกระซิบถามด้วยความแปลกใจ "เมื่อครู่ท่านอาหญิงเอาสິงใดให้เขาดูหรือขอรับ"

หลี่ซีซือเก็บหยกใส่แขนเสื้อดังเดิม กริณั้วซีเต้ตะเรียวปากทีหนึ่งแล้วจึงตอบว่า "ตราสัญลักษณ์ จะว่าไปแล้วโรงเตี๊ยมแห่งนี้ถือเป็นกิจการในที่อา"

"อะไรนะ" หลานชายตะลึงงัน

ซินลู่เดินเข้ามาได้ยินประโยคนั้นพอดีก็ให้เบิกบานในอารมณ์ กำลังจะเอ่ยปากเรียก 'ซือจื่อ' แต่พลันนึกได้ว่าที่นี่ไม่เหมาะ จึงเปลี่ยนคำเรียกขาน "นายน้อยคิดว่าที่ผ่านมานายหญิงท่องเที่ยวไปทั่วได้ล้าเพื่อเที่ยวเล่นหรือไรกันเจ้าคะ"

หลี่เยี่ยนเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เขามองผู้เป็นอาด้วยความทึ่งจันทิมฝีปากเพียงจะขยับ ก็เห็นหลงจวินาเด็กรับใช้เดินกลับมาพาพวกเขาไปห้องพักเสียก่อน จึงจำต้องกลืนคำพูดลงคอ

ระหว่างที่คนอื่นสาละวนเตรียมอาหารบ้าง ต้มน้ำร้อนบ้าง สองคนอาหลานก็เข้าห้องไปพักผ่อนกันก่อน

หลี่ซีฉือเพิ่งจะเดินเข้าห้องพักแล้วถอดหมวกมานั่ง แพร่ เด็กชายก็ตั้งแขนเสื้อนางพลงชะเง้อกตัวเข้ามาหา ดวงตาเบิกกว้างจนกลมดิก ปากอ้าพะยิบพะยิบ กระซิบเสียงแผ่วหวิรวากับเสียงหายใจ "ท่านอาหญิง มีแต่พวกคนชั้นต่ำถึงจะทำการค้ากันนะขอรับ"

หญิงสาวแก้มแดงเสียงลงกระซิบกระซาบเลียนแบบเพื่อย้ำเขาเล่น "นั่นสินะ แล้วจะอย่างไรดีเล่า"

หลี่เยี่ยนก้มหน้าใช้ผ้าห่อขี้พื้นไปมา ไม่ตอบคำ

คราแรกหลี่ซีฉือนึกว่าหลานกำลังกลัดกลุ้ม พอเพ่งมองดีๆ ถึงได้พบว่ามุมปากเขาหยักขึ้นเป็นรอยยิ้ม คราวนี้กลับเป็นนางเสียเองที่ประหลาดใจ "เจ้ายิ้มอะไร"

เด็กชายเงยหน้าขึ้นมองนาง "หลานยิ้มเพราะคิดว่าสมกับเป็นท่านอาหญิงของหลานจริงๆ กล้ากระทั่งแอบทำการค้า"

นางใช้นิ้วเขกหลังหัวเขาที่หนึ่ง

หลี่เยี่ยนเอามือกุมหัวเบี่ยงตัวหลบ

หลังจากนั้นทั้งสองก็กินอาหารเย็นด้วยกัน แต่เป็นเพราะหลี่เยี่ยนไม่ยอมออกจากห้องผู้เป็นอา และขอให้นางเล่าประสบการณ์ที่พบเจอระหว่างเดินทางท่องเที่ยวให้ฟังด้วยความสนใจใคร่รู้

จนกินอาหารเสร็จแล้วก็ยังไม่ยอมกลับห้องตนเอง

"ท่านพอทราบหรือไม่ขอรับ"

หลี่ซีซือที่บัวปากล่างมือเรียบร้อยแล้วกำลังยืนเหยียดเท้าเงย
เปลวไฟโชนขึ้นมาสะท่อนนัยน์ตาคุ้งงามเป็นประกายวับวาว "ทราบ ท่านพ่อ
ของเจ้าก็มีท่าที่ไม่ต่างจากเจ้านักหรรษา"

หลี่เยียนอดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาอีกครั้ง แผลตลกสะเก็ดบนหน้าผาก
คันนัก ยิ้มไปยิ้มมาก็ทำท่าจะยกมือขึ้นจับ แต่ถูกผู้เป็นอาเห็นเข้าแล้วบดมือ
ออก

"เงินเป็นของดี อีกไม่นานเจ้าจะอยากยิ้มยิ่งกว่านี้" นางว่า

"..." เด็กชายทำตาปริบๆ ครุ่นคิดว่าท่านอาหญิงหมายความว่าอย่างไร
ทว่าไร้คำตอบ

แต่เขาพลันเข้าใจอะไรบางอย่างว่าเหตุใดสมัยก่อนท่านพ่อปรารภ
เรื่องที่ท่านอาหญิงออกไปท่องเที่ยวอยู่ข้างนอกหลายครั้งหลายครา แต่กลับ
ไม่พูดถึงนักว่านางทำอะไร ที่แท้นางก็ไปหาเงินนั่นเอง

เอาเข้าจริงหลี่เยียนจะไปรู้เรื่องราวได้อย่างไรเล่า ที่หลี่ซีซือ
ต้องแอบทำเช่นนั้นลับๆ ก็เพราะมีความจำเป็น

ตั้งแต่สมัยที่บิดาของนางได้บรรดาศักดิ์กวางอ๋อง ฮองเต้ก็เริ่มควบคุม
เจ้าศักดินาที่ปกครองดินแดนนอกเมืองหลวงเข้มงวดขึ้นทุกที ทั้งลดรอน
อำนาจตระกูลใหญ่ ทั้งสนับสนุนขุนนางที่มีเชื้อสายจากสามัญชนไป
พร้อมกัน มาถึงยุคพี่ชายนางยิ่งชัดเจนกว่าเก่า สิบบรรณาการที่ต้องส่งให้
วังหลวงเพิ่มขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว

กวงโจวนับเป็นเมืองที่รุ่มรวยด้วยทรัพยากรและพลเมือง แต่นานไป
ก็เริ่มลำบากเหมือนกัน พี่ชายไม่ยอมขึ้นภาษีแบบเจ้าศักดินาอื่นๆ จึง
แก้ปัญหาด้วยการเอาที่ดินไปค้ำ

เท่านั้นยิ่งเข้าทางฮ่องเต้พอดี เพราะเท่ากับคืนที่ดินศักดิ์นาที่ได้รับพระราชทานไปที่ละนิด เมื่อคืนจนไม่เหลือจะคืนก็ต้องไปอยู่ฉางอันหรือลั่วหยางอย่างไร้อิสระ มีชีวิตที่ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของโอรสสวรรค์

นโยบายของฮ่องเต้เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จริงอยู่ว่าปัจจุบันกลับกลายมาอะลุ่มอล่วยอีกครั้ง แต่ช่วงหลายปีนั้นยากเหลือใจ

หลี่ซีฉือได้รับการแต่งตั้งเป็นชิงหลิวเสียนจู่ ตอนนั้นนางจึงอ้างว่าจะไปดูอำเภอชิงหลิวอันเป็นเขตปกครองของตนเอง เมื่อกลับตำหนักมาอีกครั้งนางก็นำเงินก้อนหนึ่งมาอบแด่พี่ชาย ช่วยสมทบเป็นสินบรรณาการให้เขาถวายฮ่องเต้

พอพี่ชายถามว่าเงินก้อนนี้มาจากที่ใด นางก็ตอบตามจริงว่านำคฤหาสน์ในชื่อตนเองไปเปลี่ยนเป็นเงินจากโรงจำหน่ายของสามัญชน

คงต้องตกใจเสียไม่มีดี โรงจำหน่ายคิดดอกเบี้ยทบต้น หากนำเงินไปไถ่คืนไม่ได้จะอย่างไร มิกลายเป็นเรื่องน่าขันให้คนทั้งแผ่นดินหัวเราะเยาะเธอหรือ

หลี่ซีฉือกัดฟันตอบไปว่า 'ไว้ค่อยหาเงินไปไถ่คืนมาให้ได้ก็พอ'

พี่ชายทำหน้าที่เครียดอยู่นาน สุดท้ายกลับเอามือปิดหน้าหัวเราะลั่น ยกนิ้วชี้นางพลางส่ายหัวดิก 'เจ้านี่ช่างบ้าบิ่นจริงๆ!'

หลังจากนั้นไม่ว่านางจะออกจากตำหนักเดินทางไปที่ไหน เธอก็แสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้ไม่เคยถามไถ่

ในเมื่อถูกบีบบังคับจนไม่มีทางเลือก ก็มีแต่ต้องกลั้นใจทำไปเท่านั้น ใครเลยจะคาดคิดว่าทำไปทำมา กิจการของนางจะใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นหยุดไม่ได้เสียแล้ว

ก็เงินเป็นของดีจริงๆ นี่นา

แขกส่วนใหญ่ของโรงเตี๊ยมเป็นพ่อค้าเร่ที่นำของไปตระเวนขายตามที่ต่างๆ เพื่อหาเงินยังชีพ ปกติจะออกจากโรงเตี๊ยมเพื่อเดินทางต่อตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง

กลุ่มเก่าออกไปก็มีกลุ่มใหม่เข้าพักแทน

แสงอรุณทแยงส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ซินลู่กำลังกล้ำผมให้ผู้เป็นนายหลี่ซีฉือมองปิ่นทองคำที่ถืออยู่ในมืออย่างลงเลกับน้ำหนักของมัน แต่สุดท้ายก็ยังยื่นให้สาวใช้

"นายหญิงจะปักปิ่นอันนี้หรือเจ้าคะ" ซินลู่ถามอย่างพิศวง แต่ไหนแต่ไรเจ้านายไม่ชอบเครื่องประดับหนักๆ เช่นนี้ไม่ใช่หรือ

เมื่อคืนเจ้าหลานชายรบเร้าให้นางเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟังอยู่เป็นนานจนได้นอนไม่เต็มอิ่ม หลี่ซีฉือพยักหน้าตอบสาวใช้อย่างเกียจคร้านทั้งที่ยังไม่ลืมตา

ซินลู่ปักปิ่นให้แต่โดยดี

เพ็ญจะแต่งตัวเสร็จ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

อีกฝ่ายเปิดประตูเดินเข้ามาในห้องโดยไม่รอคำอนุญาต

ซินลู่หันไปตั้งท่าจะเอ็ด แต่พอเห็นผู้มาใหม่ความขุ่นใจก็เปลี่ยนเป็นอารมณ์ปริดา "ชีวซวงตามมาถึงแล้ว"

หลี่ซีฉือลืมตาหันไปมองชีวซวง สาวใช้คนสนิทอีกคนเดินเข้ามาในชุดเสื้อคลุมคอกกลม อันเป็นเครื่องแต่งกายแบบบุรุษเพื่อความสะดวกยามตะลอนๆ อยู่ข้างนอก

"คารวะนายหญิง" ชิวซวงย่อตัวคำนับ แล้วรีบรายงานด้วยรอยยิ้มเต็มหน้าโดยไม่สนใจว่าตนเองจะเหนื่อยล้าอ่อนเพลียจากการเดินทาง "ป่าวจัดการงานที่นายหญิงมอบหมายเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ คนของ

ตำหนักยงอ่องตามบ่าวมาถึงที่นี่ มุ่งมั่นจะขอพบนายหญิงให้ได้"

หลี่ซีจื่อลุกขึ้นยืนยิ้มๆ "ดีที่ข้าเดินทางช้า หาไม่หากเข้าเมืองก่อน
เขาอาจตามไม่ทัน"

แม้บัดนี้จะพักอยู่ในโรงเตี๊ยม แต่หลังตื่นนอน หลี่เยียนก็ไม่มีที่จะไป
คารวะหาหญิงของตน

ทว่าพอเดินมาถึงหน้าห้องกลับเห็นซินลู่กับชีวซวงยืนชนาบประตู
ทั้งซ้ายขวา ในห้องมีเสียงพูดคุ้ยดังลอดออกมาแว่วๆ

เด็กชายเองก็เป็นคนไหวพริบดี จึงเดินกลับห้องโดยไม่ถามอะไร

โรงเตี๊ยมแห่งนี้สร้างเป็นรูปตัวอักษร 'หฺย*' ห้องของเขากับห้องของ
อาสาวอยู่ติดกันตรงมุมพอดี เปิดหน้าต่างออกไปจะพอมองเห็นข้างใน
ห้องนางได้เล็กน้อย

นับว่าโชคเข้าข้าง ห้องผู้เป็นอาไม่ได้ปิดหน้าต่าง เขาจึงเห็นใครคนหนึ่ง
คุกเข่าอยู่บนพื้นด้านหน้าฉากบังตา ท่านอาหญิงของเขาน่าจะนั่งอยู่ด้านหลัง
แต่ถูกฉากบังไว้อย่างมิดชิดจนมองเห็นตัวไม่ถนัด

ลองเพ่งมองคู่มือที่ก็พบว่าคนที่นั่งคุกเข่าดูคุ้นตายิ่งนัก ที่แท้ก็เป็น
บ่าวสูงวัยคนสนิทของยงอ่องชื่อจื่อหนั่นเอง

"เซียนจูโปรดเมตตา ชื่อจื่อของข้าผิดเอง ไม่ควรล่วงเกินทูลอ่องชื่อจื่อ
ขอเซียนจูโปรดอภัย...โปรดอภัยด้วยเถิดขอรับ"

บ่าวสูงวัยโขกศีรษะลงกับพื้นจนได้ยินเสียงแป๊กๆ ดังกังวานอยู่ในห้อง

ด้านหลังฉากบังตา หลี่ซีจื่อ นั่งตัวตรงส่งไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย กำลัง
รอให้กาน้ำชาบนโต๊ะเดือด

* อักษรหฺย คือ 回

ยงอ่องซื้อจื่อมาขอพำนักในกวงโจวเพื่อร่ำเรียนวิชา ทว่าใช้ชีวิตฟุ้งเฟ้อ เหลือร้าย เห็นว่าเงินที่ทางบ้านให้มาไม่พอใช้ จึงแอบขโมยเครื่องประดับ ของมารดาตนเองไปแลกเงินจากโรงจำนำ

บังเอิญเหลือเกินที่โรงจำนำแห่งนั้นเป็นของหลี่ซีจื่อ

แน่นอนว่านางพุดออกมาได้งๆ ไม่ได้จึงสั่งให้หลงจูโรงจำนำตรวจนับ ข้าวของแล้วนำออกมาขาย จะให้ดีที่สุดต้องนำไปขายในเขตปกครองของ ยงอ่องเพื่อให้เกียรติเจ้าของทรัพย์เดิม

พอยงอ่องซื้อจื่อรู้ข่าวก็รีบส่งคนไปขัดขวาง แต่หลงจูกล่าวว่า กวงอ่องซื้อจื่อมีบุญคุณต่อตน เวลานี้กลับถูกยงอ่องซื้อจื่อข่มเหงรังแก หลายครั้งหลายครา ต่อให้ตัวตายตนก็จะขอระบายความคับแค้นแทน ผู้มีพระคุณให้ได้

ยงอ่องซื้อจื่อเป็นเพียงเด็กน้อยผู้หนึ่ง จะเอาอะไรมาต่อกรกับสามัญชน เขี้ยวลากดินไม่กลัวตายพรคี่นี้ มีแต่จะยิ่งร้อนรอนจนทำอะไรไม่ถูก แล้ว สั่งให้บ่าวสูงวัยคนสนิทจัดเตรียมของมีค่าจำนวนมากมาขอขมาที่ตำหนัก กวงอ่องโดยด่วน

ทว่าชิงหลิวเขียนจู้ผู้ปกครองตำหนักกวงอ่องได้พาซื้อจื่อออกเดินทาง ไปแล้ว เหลือเพียงสาวใช้ชิวชวที่ยังอยู่ระหว่างทาง

สถานการณ์คับขัน ไม่มีเวลาให้ใคร่ครวญใดๆ ทั้งสิ้น มีแต่ต้อง ไล่ตามไปเท่านั้น

จวบจนน้ำชาเดือดและบ่าวสูงวัยโขกศีรษะจนหน้าผากแตก ในที่สุด หลี่ซีจื่อก็ส่งเสียงทอดถอนใจ ก่อนจะเอ่ยว่า "ข้าเป็นหญิงอยู่แต่ในเรือน เข้าใจซื้อจื่อของเจ้าก็จริง แต่จิตใจที่ไม่อาจช่วยอะไรได้ โรงจำนำแห่งนั้น คิดดอกเบียบทนต์ ชูดเลือดชูดเนื้อน่ากลัวยิ่งนัก ข้าว่าเจ้ากลับไปวิงวอนต่อ

ทางยังอ่องให้เขาออกเงินช่วยไถ่ของกลับมาให้ดีกว่า"

บ่าวสูงวัยได้ฟังดังนั้นก็นิ่งงัน

"ซินลู่ ส่งแขก"

ประตูกเปิดออก ซินลู่กับชีวชวงเดินเข้ามาคู่กัน

ก่อนจะถูกพาตัวออกไป บ่าวดำหนังกยังอ่องยังไม่ลื้มเลิกความคิด
จะอ้อนวอน ขอของแทนตัวจากอีกฝ่ายสักชิ้นเพื่อเอาไปใช้ถ่วงเวลากับ
ทางโรงจำนำสักสองสามวันก็ยังดี แต่พอเงยหน้าขึ้นเหลือบมองไป
โดยไม่เจตนา ก็พบว่าป็นทองบนเรือนผมชิงหลิวเขียนจุที่ส่องสะท้อนอยู่
บนฉากบังตาช่างดูคุ่นตายนัก เหมือนจะเป็นอันเดียวกับที่ซื้อจื่อของตน
ให้เอาไปจำนำ เห็นดังนั้นก็มือไม้สั่น ไม่มีหน้าจะพูดอะไรอีก

พอผู้มาเยือนจากไป ฉากบังตาก็ถูกยกออก

หลี่ซีฉือมองไปนอกหน้าต่าง หลี่เยียนกำลังเหลียวมองไปตามทาง
ที่บ่าวดำหนังกยังอ่องเดินออกจากห้องพร้อมแม่มปากแน่น

ที่จริงเขาก็เป็นเด็กเข้มแข็งผู้หนึ่ง นางรู้อยู่หรอก

3

ตอนนี้หิ่เยียนเข้าใจแล้วว่าเหตุใดท่านอาหึงถึงได้บอกว่าอีกไม่นาน
ตนจะอยากยิ่งยงกว่าเดิม ที่แท้ก็เป็นเพราะอย่างนี้เอง

เขาน่าจะคิดได้แต่แรก ท่านอาหึงทั้งรักทั้งใส่ใจเขา มีหรือจะยอมให้
กลักรล้นความคับแค้นใจเอาไว้ จะต้องหาทางเอาคืนให้เขาอย่างแน่นอน
เพราะอย่างนี้ตอนถูกรังแกเขาจึงไม่ปริปากพูด เนื่องจากไม่อยาก
ทำให้นางเดือดร้อน

แต่ท่านอาหึงเก่งกาจกว่าที่เขาคิดมากนัก
เสียงกระแอมเบาๆ ดังขึ้นสองที ดึงความสนใจเขาให้หันไปมอง
ท่านอาหึงเอนหลังพิงพนัก ชายกระโปรงยาวระพิน กำลังทอดตามองเขา
ผ่านบานหน้าต่าง

ที่แท้ก็ถูกจับได้ตั้งแต่ต้นว่าเมื่อครู่เขาแอบดู

เด็กชายผลุพบหายเข้าไปในห้องตนเองชั่วครู่ ก่อนจะเอามือเกาะ

ขอบหน้าต่าง โผล่หน้าครึ่งเดียวมากะพริบตาปริบๆ ขยับปากพูด
ประโยคหนึ่งโดยไม่เปล่งเสียง

ทางปากนั้น เขาเห็นท่านอาหญิงหัวเราะ

หลี่ซีฉือถือถ้วยชาที่ยังดื่มไม่หมดอยู่ในมือ อ่านรูปปากหลานชาย
ได้อย่างชัดเจนว่าพูดประโยคที่นางบอกไปเมื่อคืน...'เงินเป็นของดีจริงๆ
ด้วย'

อุตสาห์แก๊แค้นให้ กลับมาล้อเลียนกันเสียได้

นางกำลังจะค้อนขวับ เจ้าตัวดีก็ชิงปิดหน้าต่างผลุบหนีเข้าห้องไป
เสียก่อน

นางวางถ้วยชาลงยิ้มๆ พองยหน้าขึ้นมาอีกที ชินลู่กับชีวชวงก็กลับมา
แล้ว

สาวใช้ทั้งสองไม่เพียงส่งข่าวส่งร้ายผู้หนึ่งจากไป ยังตรวจนับของไทโทะ
ที่ได้รับจากยงอ่องซื่อจื่อมาเสร็จสรรพ แล้วรายงานให้นางฟังที่ละรายการ

หลี่ซีฉือไม่ถูกใจของที่เด็กนิสยเสียอย่างยงอ่องซื่อจื่อส่งมากำหนด
สักอย่าง จะหอบหิ้วไปด้วยก็มีแต่จะเป็นภาระเปล่าๆ จึงสั่งว่า "เอาไปให้
หลงจู่โรงเตี๊ยมเปลี่ยนเป็นเงินเสีย นอกเมืองมีผู้อพยพมากมาย แจกจ่าย
เป็นทานให้พวกเขาเอาบุญดีกว่า"

ชินลู่รับคำสั่ง ทว่าขัดเคืองแทนอยู่ในใจ ทำดีได้ดีมีที่ไหน เจ้านายกับ
ซื่อจื่อของนางช่างแสนประเสริฐ แต่กลับต้องมาตระกำลำบากอยู่ที่นี้
เจ้าเด็กร้ายกาจมากพิชสงผู้หนึ่งสมควรโดนสั่งสอนยิ่งนัก

หลี่ซีฉือบิดคอกไปมา รู้สึกหนักๆ หัวชอบกล ในที่สุดก็นึกถึงปิ่นทองคำ
หนักอึ้งที่ปักอยู่บนเรือนผมขึ้นมาได้

นางดึงปิ่นยื่นให้ชินลู่ "ใช้ปิ่นนี้เป็นของขวัญแรกพบ ถือเทียบคารวะ

จากข้าไปหาอาจารย์คนใหม่ในเมืองมาให้ชื่อจื่อ"

สาวใช้เอื้อมมือไปจับปิ่น สบตากับชีวซวงทีหนึ่ง ก่อนจะออกไป
ทำตามคำสั่ง ต่างรู้ดีอยู่ในใจว่าผู้เป็นนายทำเช่นนี้หมายความว่าไม่คิดจะ
ไปจากแดนเหนือในอนาคตอันใกล้

กว่าที่ในห้องจะเหลือเพียงหลี่ซีจื่อผู้เดียว วันนี้ก็หมดไปก่อนวันแล้ว
หิมะเริ่มตกลงมาอีกครั้ง

นางวางแผนเตรียมการเข้าเมือง เนตรงามทอดมองหิมะที่โปรยปราย
เป็นผ้าขาวดูจนห่านป่าอย่างคาดคะเนว่าเมื่อไรถึงจะหยุดตก

ลมพัดหิวตหวิว ต้นไม้ข้างหน้าต่างสะบัดกิ่งเรียวเล็กโยกไหวไปมา
เหมือนจะหักได้ทุกเมื่อ

หลี่ซีจื่อคิดในใจ *ไม่รู้เหตุใดที่นี้จึงมีชื่อว่ามณฑลอันให้* ทะเลฝันกว้าง
กลายเป็นน้ำแข็งหนา มองไปทางใดก็เห็นแต่หิมะปลิวว่อน ลมกระโชก
อย่างบ้าคลั่ง ต้นไม้ใบหญ้าตายเรียบ*

ยิ่งนางนึกถึงกวงโจวที่งามตระการด้วยขุนเขาและลำน้ำ ฤดูทั้งสี่
มีความแตกต่างชัดเจน ลมรำเพยอ่อนสบาย แล้วก็ให้สะท้อนใจอยู่ลึกๆ

กล่าวกันว่าภูมิประเทศหล่อหลอมคนให้มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น
บุรุษผู้นั้นเหมือนอยู่คนละโลกกับนางโดยแท้

ทว่าจุดหมายปลายทางในคราวนี้ของนางก็คือจวนผู้บัญชาการกองทัพบก
พิทักษ์อุดร

หลี่เยี่ยนไม่รู้ ชินลู่กับชีวซวงก็ไม่ว่านางมาเพราะตัดสินใจเด็ดขาด
แล้ว

* อันให้ หมายถึงทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล

เสียงเป๊าะ...เป๊าะ...ดังขึ้นเบาๆ กิ่งไม้ข้างนอกถูกลมพัดจนหักจริงๆ
 หลี่ซีฉือเอ๋อมือมื้อมาทำท่าจะปิดหน้าต่าง เสียงข้างนอกพลันดังขึ้น
 ในจังหวะนั้น ลอยแว่วมาตามลมคล้ายอะไรรอบอย่างถูกครูดาก
 พร้อมกันนั้นยังมีเสียงอื่นดังมาด้วยแว่วๆ

เหมือนจะเป็น...เสียงม้าวิ่ง?

นางเงี้ยวฟังอย่างตั้งใจ เสียงม้าร้องพลันแหลมขึ้นมา จากนั้นก็เป็น
 เสียงกระแทกอะไรให้เปิดออก

หากฟังไม่ผิดน่าจะเป็นประตู

พอหันกลับมาอีกทีเสียงอะอะมะเทิงก็ดังขึ้นนอกห้อง แต่เพียง
 ครู่เดียวก็สงบลงอีกครั้ง เหมือนถูกระงับยับยั้งลงดื้อๆ

จากนั้นเสียงฝีเท้าเร็วรัวทว่าพร้อมเพรียงก็ดังโกลั้เข้ามาทุกขณะ
 รวกับน้ำหลากที่สาดซัดปิดล้อมที่นี้เอาไว้

สิ่งที่ตามมาคือความเจียบส่งดอันยาวนาน ก่อนที่ใครบางคน
 จะตะโกนว่า...

"ห้องพักชั้นนอกยี่สิบแปดห้อง ห้องพักชั้นในสิบห้อง!"

"ค้นห้องพักชั้นนอกหมดแล้วแต่ไม่พบขอรับ!"

"ไปชั้นใน!"

หลี่ซีฉือได้ยินอย่างชัดเจนว่าคนเหล่านั้นกำลังมุ่งหน้ามาทางตน
 น่ากลัวว่าจะต้องเปิดเข้ามาในห้องอย่างเลี่ยงไม่พ้น นางคิดแล้วหิบบ
 หมวกม่านแพรบนโต๊ะเครื่องแป้งมาสวม ใจเพ็งจะนึกไปถึงหลานชาย
 เสียงถีบประตูโครมก็ดังมาจากห้องข้างๆ เสียก่อน คนเหล่านั้นมาถึงแล้ว

ทางด้านหลี่เยียนก็ได้ยินเสียงเช่นกัน ตอนแรกเด็กชายทำท่าจะ
 เปิดประตูออกไปดูด้วยความตื่นตกใจ แต่นึกถึงคำสอนที่ท่านอาหญิง

พร่ำบอกรู้ขึ้นมาได้ว่าแม้ประสบพบเจออะไรก็ต้องรักษาความสุขุมเยือกเย็น
เยี่ยงเขาไท่ชาน* เขาจึงรั้งพี่เท่าเอาไว้

กระนั้นหัวใจก็ร้อนรุ่มไปหมด รู้แบบนี้ตอนแรกไม่กระเข้าผู้เป็นอาเล่น
เสียก็ดี ไม่เช่นนั้นป่านนี้คงได้อยู่ข้างๆ มีอะไรยังพอช่วยเหลือกันได้

ประตูกุณฉลักออกเบาๆ หวังหม่อมมัวที่เป็นแม่นมเดินลงปลายเท้า
ย่องเข้ามาในห้อง เหงื่อแตกเต็มหน้าทั้งที่อยู่กลางฤดูหนาว รั้งแขนเขาไว้
พลงว่า "ซื่อจื่ออย่าได้ออกไปเป็นอันขาดเสียนะเจ้าคะ คนพวกนั้นถืออาวุธ
มาด้วย ท่าทางดูดันน่ากลัวยิ่งนัก"

"อะไรนะ" ไม่นึกเลยจริงๆ ว่าสถานการณ์จะร้ายแรงถึงเพียงนี้
ที่แดนเหนือนี้ยังมีกองโจรที่ไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตาด้วยหรือ

เสียงถึบประตูที่วาดังขึ้นในจังหวะนั้นพอดี เด็กชายสะดุ้งเฮือกอยู่ในใจ
อาวุธไร้ตา หากเกิดอะไรขึ้นมาจะทำอย่างไรเล่า

การเดินทางครั้งนี้ไม่นับว่าราบรื่นนัก ระหว่างทางเจออุปสรรคเล็กบ้าง
ใหญ่บ้างอยู่เนืองๆ แต่หากไม่ใช่เพราะเขาเป็นเหตุ มีหรือทำนอาหึงจะต้อง
ลำบากตรากตรำพาเขากระหะเหินเดินทางไกลจากกวงโจว

คนพวกนั้นด่าว่าเขาเป็นดาวหายนะ ตัวเขาเองไม่ยกเจอโชคร้าย
ดังนั้นจะให้ทำนอาหึงที่คอยปกป้องมาโดยตลอดเดือดร้อนไม่ได้
เป็นอันขาด

พอคิดมาถึงตรงนี้หลี่เยียนก็อยู่เฉยไม่ไหว สะบัดแขนเปิดประตู
วิ่งออกไป

ประตูห้องของหลี่ซื่อถูกถึบให้เปิดผาง คนกลุ่มหนึ่งวิ่งกรูเข้าไปข้างใน

* เขาไท่ชาน ตั้งอยู่ในเมืองไท่ฮาน มณฑลชานตง เป็นหนึ่งในห้าขุนเขาสำคัญของจีน ชาวจีนมีตำนาน
ความเชื่อเกี่ยวกับเขาไท่ชานมากมาย ทั้งเป็นแหล่งกำเนิดของสรรพสิ่งในโลกและเป็นที่สุดขององค์เทพ
ไท่ชานในลัทธิเต๋า

ฉากบังตาตั้งอยู่ตรงมุมห้อง หลีซีฉือนั่งอยู่หลังฉาก

"คั่น!"

ทันทีที่ลิ้นเสียงสั่ง คนเหล่านั้นก็กระจายตัวไปคั่นตามจุดต่างๆ ในห้องทันที

"ช้าก่อน"

เสียงเบาๆ ที่ดังขึ้นทำให้ทุกคนหยุดชะงักโดยไม่รู้ตัว มาตระหนักเอาตอนนี้องว่ห้องนี้มีสตรีอยู่คนหนึ่ง

หลีซีฉือเพิ่งจะเติมน้ำร้อนใส่ถ้วยชาเพื่อถือไว้ให้มืออุ่น

นางไม่ทันได้ปิดหน้าต่าง ลมหิมะพัดกรูกรียวเข้ามาหนาวบาดจิตจะต้านอย่างไรก็ต้านไม่อยู่ ไม่ผิดอะไรกับคนกลุ่มนี้

"พวกเจ้าเป็นใคร"

ชายหนุ่มผู้หนึ่งเอ่ยตอบ "ไม่ต้องถาม แคให้เราคั่นห้องแต่โดยดีก็พอ"

หลีซีฉือกล่าว "หากแสดงหลักฐานยืนยันว่าเป็นเจ้าหน้าที่ทางการ มาตรวจค้น ข้าย่อมไม่คัดค้าน แต่นี่พวกเจ้ามารื้อค้นกันดื้อๆ ห้องพักชั้นนี้มีแต่สตรีกับเด็ก หากเกิดเหตุผิดพลาดได้ขึ้น พวกเจ้ารับผิดชอบไม่ไหวแน่"

ฝ่ายตรงข้ามเดาะลิ้นคล้ายรำคาญเต็มแก่ "เกิดเหตุด่วน ไม่มีหลักฐานมาแสดงหรอก"

"เช่นนั้นก็ออกไป"

คนหนุ่มผู้นั้นชะงัก เหมือนจะจ้องเง้นไปเล็กน้อย ก่อนจะจ๋มจ๋มกับตนเอง "เอาเถิด จะเถียงกับสตรีผู้หนึ่งให้ได้อะไรขึ้นมา..."

พูดจบเขาก็ส่งเสียงดัง "คั่นๆ! ให้ไวด้วยล่ะ!"

หลีซีฉือไขปลายนิ้วสองนิ้วลูบไล้ขอบถ้วยชาไปมาช้าแล้วช้าเล่า พอเห็นว่ามีคนทำท่าจะเดินเข้ามาหลังฉากบังตา นางก็สะบัดข้อมือโยน

ถ้วยชาใส่

ถ้วยกระเบื้องแตกแตกดังเพลิง คนผู้นั้นชะงักเท่า แล้วถอยกลับออกไป
ด้วยความตกใจ

ชายหนุ่มช่างนอกอุทานออกมาด้วยความทึ่ง "หิ! อารมณ์ร้ายเสียด้วย"
พูดจบเขาก็ทำท่าจะเดินเข้ามาตรวจดูด้วยตนเอง แต่ยังไม่ทันได้
เฉียดใกล้จากบังตา เสียงตวาดก็ดังขึ้น "โอหัง!"

นี่เป็นเสียงของหลี่เยียน

เนื่องจากมีฉากบังตาขวางกั้น หลี่ซีจื่อจึงไม่ทันมองว่าร่างของ
หลานชายเข้ามาในห้องได้อย่างไร เห็นเพียงแต่ว่าชายหนุ่มผู้นั้นผลักเขา
ให้พ้นทาง น้ำเสียงฟังดูหงุดหงิดรำคาญใจยิ่งกว่าเก่า "เด็กที่โตทะเล่ทะเล่า
เข้ามาเนีย พวกเราไม่มีเวลาจะเล่นกับเจ้าหรอกระ!"

คำพูดสะกดลงเพียงเท่านั้น พร้อมกับที่สรรพเสียงรอบตัวเงียบหาย
ในทันใด

คนหนุ่มผู้นั้นร้องออกมาว่า "พี่สาม เหตุใดถึงเข้ามาเองเลยเล่า"
ใครอีกคนเดินเข้ามาในห้อง ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นสามสี่ก้าว
คนที่อยู่หน้าฉากบังตาขยับตัวเปิดทางให้ผู้มาใหม่
หลี่เยียนแผดเสียงกริ้ววราดขึ้นมาอีก "โอหัง! ใครอนุญาตให้เจ้า
เข้ามาในนี้" ทว่าน้ำเสียงสิ้นพราวคล้ายหวาดกลัว ยังไม่ทันได้ทำอะไรก็ถูก
อีกฝ่ายรั้งแขนเอาไว้

"มีแต่นั้นที่ ยังไม่ได้ค้น" คนหนุ่มผู้นั้นบอก

หลี่ซีจื่อเบือนหน้าหนีเมื่อเห็นเงาร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาใกล้ได้วางๆ
นางรู้แต่แรกแล้วว่าอาจห้ามคนพวกนี้ไม่ได้ จึงชิงสวมหมวกมานแพรว
ปิดบังใบหน้าไว้ก่อน

คนผู้นั้นเดินวนรอบตัวนางลักพัก สูดหายใจหยุดยืนห่างออกไปไม่กี่ก้าว
นางหลุบตาต่ำ มองลงไปจากชายผ้าแพรเห็นแค่เพียงร่องเท้าหุ้มแข้ง
สีดำที่เย็บจากหนัง กระดาษรอบท่อนขาแข็งแรงกำยำของอีกฝ่าย

แสงเย็นเยียบพลันสว่างวาบ ปลายกระบี่เล่มหนึ่งจ่อเข้ามาตรงหน้า
ที่นั่นนางเข้าใจแล้วว่าเหตุใดเมื่อครู่หีเสื้อเย็นถึงได้มีท่าทางหวาดกลัว เป็นเพราะ
คนผู้นี้ถือกระบี่เดินเข้ามาในห้องนี้เอง

ปลายกระบี่เลิกชายผ้าแพรคลุมหมวกขึ้น จากนั้นคางมันก็ยื่นวาบ
เมื่อถูกอาวุธโลหะซ้อนขึ้นให้แขนงย

หีเสื้อจื่อประจันหน้ากับฝ่ายตรงข้ามอย่างเสียดสีไม่ได้ นางหลุบตามอง
ปลายจุกตนเองและกลืนหายใจ

กระบี่ถูกดึงกลับไป

แต่ก็หลังจากนั้นสักอึดใจหนึ่ง

หญิงสาวยกมือกุมปลายคาง มืออีกข้างดึงผ้าแพรคลุมหมวกลงมา
ใหม่ แล้วฉินหน้าไปด้านข้างอีกครั้ง

ดีที่คนผู้นี้มีมือหนึ่ง ปลายกระบี่จึงไม่ทำให้นางได้แผล

ชายหนุ่มที่อยู่ข้างนอกรีบถามขึ้นเพราะเห็นท่าทางผิดปกติ
"อย่าบอกนะว่าเป็นนาง"

ประโยคนั้นทำให้คนที่เหลือแตกฮือ กระจายไล่จากบังตาพร้อมกัน

หางตาแลเห็นไวๆ ว่าคนที่อยู่ตรงหน้ายกมือปราชัย หีเสื้อจื่อจึง
เหลือบตามอง พบว่าเขามีฝักกระบี่เปล่าๆ ห้อยอยู่ข้างเอว ทั้งเนื้อทั้งตัว
ไร้เครื่องประดับอื่น

ร่างของกลุ่มคนที่อยู่ข้างนอกหยุดชะงัก ไม่ได้เข้ามาใกล้กว่านี้

คนผู้นั้นเดินไปเดินมาอยู่ข้างๆ สองสามก้าว แต่นางจงใจเบือนหน้า

หลบ จนแล้วจนรอดก็ไม่หันไปมอง

จากนั้นเขาก็เดินออกไป

เมื่อหลี่ซีฉือมองไปอีกครั้งก็เห็นว่าเขาเหมือนจะหยุดยืนตรงหน้า
หลี่เยียนครูหนึ่ง

"ไป" เขาโพล่งขึ้น

คนหนุ่มผู้นั้นปล่อยแขนหลานชายนางแล้วเดินตามไป คนที่เหลือ
ก็รูกันออกไปเช่นกัน

หลี่เยียนวิ่งเข้ามาด้านหลังจากบังตาแล้วทิ้งตัวลงซบตักนาง
"ท่านอาหญิง บาดเจ็บตรงที่ใดหรือไม่ขอรับ"

หลี่ซีฉือจับมือหลานเอาไว้ ถอดหมวก ก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธ ยัง
พูดอะไรไม่ออก

แม้จะแอบทำการค้าลับๆ มานานปี แต่นางไม่เคยตกอยู่ในสถานการณ์
ที่ถูกใครถือกระบี่เขี่ยคางเช่นนี้มาก่อน

ความชิงชัง เจ็บขาด รวบรวมจิตใจเมื่อครู่ดูเป็นวิสัยนายทหาร
ทุกประการ

ทหารแดนเหนือทั้งหมดล้วนอยู่ในสังกัดกองทัพบกพิทักษ์อุดร
หรือจะเป็น...

หญิงสาวขมวดคิ้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าตนเองโดนถูกหรือไม่

กว่าชินลู่กับชีวซวงจะจัดการงานที่ผู้เป็นนายมอบหมายให้เรียบร้อย
แล้วกลับโรงเตี๊ยม ก็จนใกล้ถึงเวลาปิดประตูเมืองเต็มที

ระหว่างทางทั้งคู่เห็นคนกลุ่มหนึ่งพกอาวุธขี่ม้าออกจากเมือง มุ่งหน้า
ไปทางที่พักของพวกเขา

ซินลู่ผู้ซึ่งมีความคิดอ่านละเอียดถี่ถ้วนกว่าพูดขึ้นกับชีวซวง "หวังว่าจะไม่ไปยุ่งย่ามกับโรงเตี๊ยมนะ"

ชีวซวงหาวนางตีตนไปก่อนไข้ หากคนกลุ่มนี้เป็นคนร้าย ตอนพกอาวุธที่ม้าผ่านมาคงปล้นชิงรถม้าไปแล้ว แต่ไม่хайตามองพวกนางสองคนด้วยซ้ำ แล้วจะบุกปล้นโรงเตี๊ยมได้อย่างไร

ปรากฏว่าทั้งคู่เพิ่งกลับมาถึงที่พัก ก็ได้ฟังเรื่องที่เกิดขึ้นจากหวังหมัวหมัวมิน่าเล่าอยู่ๆ แยกในโรงเตี๊ยมถึงได้บางตาลงมาก คงหวาดกลัวจนหนีไปกันหมด

ซินลู่หันไปชี้เงาใส่ชีวซวง ทว่าชีวซวงก็กำลังชี้ตามองนางอยู่เช่นกัน

ซินลู่หาว่าชีวซวงชะล่าใจ ส่วนชีวซวงก็หาว่าเป็นเพราะอีกฝ่ายพูดจาไม่เป็นมงคล

ในห้องพักของโรงเตี๊ยม หลี่ซีฉือกินอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว

หลายชั่วยาม* มาแล้ว หลี่เยี่ยนคอยเฝ้าตามติดนางไม่ยอมห่าง

จนบัดนี้หลี่ซีฉือก็ยังไม่ได้ว่ากล่าวหลานชายแม้แต่คำเดียว ด้วยเหตุกะทันหันที่เกิดขึ้นในวันนี้ ความจริงนางควรต้องดำเนินความมุทะลุบุ่มบ่ามของเขาย่าง แต่ลองคิดๆ ไป ยากยิ่งที่จะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้สักครั้ง แล้วยังต้องดำเนินเขาไปใยเล่า

ช่วงเกิด...

ซินลู่กับชีวซวงรีบร้อนเดินเข้ามาดู พอเห็นว่าผู้เป็นนายทั้งสองปลอดภัยดีก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

เพิ่งจะเย็นพักกันได้ไม่กี่วันไร เสียงม้าร้องก็พลันดังขึ้นข้างนอก ทำเอาทุกคนตกใจกันถ้วนหน้า

* ชั่วยาม คือหน่วยเวลาของจีนโบราณ หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง

"เกิดอะไรขึ้น นี่ประตูเมืองก็ปิดแล้ว ยังมีใครมาที่นี่อีกหรือ"

ซินลู่เดินฉับๆ ออกไปดู ที่หน้าประตูโรงเตี๊ยมมีกองทหารขี่ม้าเข้ามา
ตั้งแถวสองแถว ดูแตกต่างจากกลุ่มเมื่อตอนกลางวัน เพราะแต่ละคน
แต่งชุดเครื่องแบบถือคบไฟในมือ เห็นชัดว่าเป็นทหารในกองทัพ

ตรงกลางระหว่างแถวทหารคือรถม้าเทียมอาชาสี่ขาขาวปลอดสี่ตัว
คนหนุ่มผู้หนึ่งชักม้าออกจากแถว ตวัดตัวลงจากหลังม้าก่อนจะ
เดินเข้ามาในโรงเตี๊ยม

ซินลู่เห็นอีกฝ่ายเดินฉับๆ มาทางนี้ก็รีบวิ่งกลับห้องไปรายงาน
ผู้เป็นนาย

"นายหญิง เขาเดินตรงมาทางห้องพักของนายหญิงเจ้าค่ะ"

หลี่ซีฉือนิ่งคิด "ขออย่าให้เป็นคนเดิมอีกก็แล้วกัน"

หลี่เยียนได้ยินดังนั้นก็เดินออกไปดูตรงประตู เห็นชายผู้นั้น
เดินอาดๆ มาทางนี้ ท่านอาหญิงทวยถูก เป็นนุชคนเดียวกับที่บุกเข้ามา
เมื่อตอนกลางวันจริงๆ

เด็กชายเบิกตากว้าง "เหตุใดถึงเป็นเจ้าอีกแล้ว!"

คนผู้นั้นเห็นเขาเข้าก็หลบตาหลบ ใช้นิ้วลูบจมูกเก๋ๆ ไม่ส่งเสียง

จวบจนเดินมาถึงหน้าประตูจึงค่อยถลกชายเสื้อคลุมทรวดตัวลงคุกเข่า
ข้างเดียว ประสานมือค้ำบ "ข้าน้อยหลัวเสี่ยวอ๋ มาที่นี่เพื่อน้อมส่งเทียนจู่
เข้าจวนโดยเฉพาะขอรับ"

หลี่ซีฉือที่อยู่ในห้องได้ยินอย่างชัดเจน "รับคำสั่งใครมา"

"ท่านผู้บัญชาการแห่งกองบัญชาการฮั่นไห่ขอรับ"

นางบอกไม่ถูกว่าควรรู้สึกอย่างไรดีที่ดันบังเอิญทวยถูก คนเหล่านี้
เป็นทหารของกองทัพพิทักษ์ฮุ่ดจริงๆ

บางที่อาจไม่เพียงเท่านั้น

"ครานี้คงมีหลักฐานยืนยันเสียที่กระมัง"

หลวเสียวอี้ชะงัก ก่อนจะหน้าม่านเมื่อนึกถึงถ้อยคำที่นางพูด
เมื่อตอนกลางวันขึ้นมาได้ จึงเสกระแอมแห้งๆ "ครานี้มีแล้วขอรับ คนที่
เดินเข้าไปด้านในฉากบังตา...คือตัวท่านผู้บัญชาการเอง"

4

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ทุกคนในที่นั้นก็หันไปมองหน้ากัน ต่างจับต้นชนปลาย
ไม่ถูก

อยู่ๆ ก็อ้างถึงท่านผู้บัญชาการเสียอย่างนั้นหรือ

หล่เยียนแอบเหลือบมองผู้เป็นอา นางนั่งตัวตรงสง่า ใบหน้าสะคราญ

ไม่มีความประหลาดใจฉายอยู่แม้แต่นิดเดียว

เหมือนอย่างตอนกลางวัน ที่คนกลุ่มนั้นถืออาวุธบุกเข้ามาในห้อง

นางก็เผชิญหน้าด้วยการนั่งหลังฉากบังตาอย่างสงบเยือกเย็น

ความจริงแล้วหล่ชีซื่อแค่กำลังคิดว่า...ที่แท้เขาก็น่าจะทำได้

วันวิภาหิตได้พบกันเพียงครั้งเดียว เนื่องจากมีจารีตประเพณีล้อมกรอบ

ไว้อยู่ นางจึงเห็นเขาแค่ร่างๆ

ภายหลังพี่ชายนางสิ้นลม ตัวเขาเองก็รีบร้อนเดินทางกลับแดนเหนือ

ในคืนนั้น อีกทั้งไม่มีโอกาสได้พบกันอีก ใครเลยจะคาดคิดว่าเมื่อได้เจอกัน

โดยบังเอิญ เขาจะสามารถจำนางได้ในปราดเดียว

"ท่านผู้บัญชาการอยู่ที่ใด" นางถามหลังจากที่เงิบไปสักระยะ
 หลัวเสี่ยวอี้ตอบ "ยังคงนำกำลังพลไล่ตามจับสายลับชาวทุเจวี่*
 จำนวนหนึ่งที่หลบหนีไปขอรับ ที่เข้าค้นโรงเตี๊ยมเมื่อตอนกลางวันจนผล
 ล่วงเกินเขียนจู่ก็เพราะเหตุนี้ ใช่ว่ามีเจตนาจาบจ้วง"

มีเหตุผลรองรับหนักแน่น หากนางนำมาเป็นประเด็นต่อว่าต่อขาน
 จะกลายเป็นไม่ให้ความสำคัญกับงานหลวง

จากนั้นซินลู่ก็ถูกเรียกให้เดินกลับเข้ามาในห้อง รับคำสั่งสองสามคำ
 จากนั้นนางจะเดินออกไปพูดกับหลัวเสี่ยวอี้ว่า "ต้องรบกวนให้ท่านขุนพล
 รอสักครู่ ขอพวกว่าวประทีนโคมให้เขียนจู่ก่อนค่อยออกเดินทางกัน"

ชายหนุ่มรับคำสั่งแล้วลุกขึ้นยืนพลางบ่นในใจ สมแล้วที่เป็นหญิง
 มีสายเลือดราชาวศ์ ข่างแก่พิธีต้องเหลือเกิน

อันที่จริงหลัวเสี่ยวอี้ไม่ได้ประทีนโคมอะไร แค่แก้มปล่อยให้หลัวเสี่ยวอี้
 แก้วรอสักพักเท่านั้น

พอประตูห้องปิดลงนางก็ปลอบโยนหลานชายด้วยสายตา แล้ว
 บอกให้เขาดื่มชาร้อนๆ สักถ้วย

ระหว่างช่วงเวลานี้ซินลู่กับชีวชวงก็ช่วยกันเก็บข้าวของเท่าที่เก็บได้
 ส่วนหลัวเสี่ยวอี้ถูกปล่อยให้ตากลมรออยู่ข้างนอกเป็นนาน ฟังแค่
 เสียงฝีเท้าหน้าประตูก็รู้ว่าเขาเดินกลับไปกลับมามากกว่าสิบรอบ

จนภายหลังหลัวเสี่ยวอี้ก็ใจอ่อน เห็นว่าแก้มจนพอมปากหอมคอ
 แล้ว นางถึงได้ยอมพยักหน้าสั่งการให้ออกเดินทาง

พอเปิดประตูเดินออกไป หลัวเสี่ยวอี้ก็รีบปรีเข้ามาหา

* ทุเจวี่ หรือเตอร์กิก ตามประวัติศาสตร์จีนเป็นคำเรียกรวมชนเผ่าเร่ร่อนที่อาศัยอยู่บริเวณที่ราบสูงมองโกล
 และในแถบเอเชียกลาง

ตอนกลางวันมีฉากบังตาขวางอยู่จึงเห็นไม่ชัด เขาเพิ่งจะมีโอกาส
แอบมองผู้หญิงผู้บัญชาการผู้ไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อนก็ตอนนี้เอง
หลี่ซีซือสวมเสื้อคลุมกันลมแบบมีหมวก สิ่งที่มีมองเห็นชัดที่สุด
ได้แสงคบไฟคือเรือนร่างอันอ่อนแออรชร

หัวใจยิ่งยั้งพันพลางนึกในใจ สมกับเป็นสตรีที่ถูกหล่อเลี้ยงมา
ด้วยลุ่มน้ำแดนใต้ ข้างอ่อนช้อยนุ่มละมุนเหมือนกิ่งหลิวไม่ผิดเพี้ยน

พอกำลังจะนำทาง หลี่ซีซือก็ดึงหลี่เยียนที่จูงมืออยู่ออกมา พูด
กับหลัวเสี่ยวอู่ว่า "ลืมบอกเจ้าไป คนที่ถูกเจ้าผลักเมื่อตอนกลางวันคือ
หลานชายข้า ผู้สืบทอดตำแหน่งกวงอ๋อง"

นายทหารหนุ่มตัวแข็งทื่อ เหลือบมองหลี่เยียนทีหนึ่ง ก่อนจะ
กลอกตาไปมาสองตลบแล้วยิ้มแห้งๆ "เช่นนั้นเรียกผลักได้อย่างไรกันเล่า
ขอรับ ข้าตั้งใจจะประคองเขาต่างหาก"

พูดจบก็เอื้อมมือมาจะประคองหลี่เยียนจริงๆ แต่ถูกเด็กชายเบี่ยงตัว
หลบ

หลี่ซีซือเอ่ย "ไปกันเถิด"

หลัวเสี่ยวอู่เหมือนยกภูเขาออกจากอก "ขอรับฯ ไปเดี๋ยวนี้"

โคมไฟส่องสว่างตามรายทาง ประตูเมืองเปิดออกในยามวิกาล
เพียงเพื่อต้อนรับนายหญิงที่เพิ่งมาถึง

ในเมื่อแดนเหนือมีสมญานามว่าแปดมณฑลสิบสี่เมือง
กองบัญชาการกองทัพพิทักษ์อุดรจึงมีกองกำกับการของแปดมณฑล
สิบสี่เมืองอยู่ใต้อาณัติ กองบัญชาการอันให้คือที่พำนักของผู้บัญชาการ
สูงสุด เป็นจวนผู้บัญชาการ

ฟังแค่ชื่อก็ทรงอำนาจเหลือเกินแล้ว ชินลู่กับชีวชวงกระซิบกระซาบกัน
บนรถไม่ยอมหยุด ต่างคิดตรงกันว่าจนแห่งนั้นต้องไม่ธรรมดา

หลี่เยียนเองก็เคยจำเรียนเรื่องเหล่านี้มาก่อน นั่งรถมาได้สักพัก
จึงเข้าไปร่วมวงสนทนากับพวกนางอย่างอดไม่ไหว "ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้น
จริงหรือ"

"แน่นอนสิเจ้าคะ ดูแค่ส่งกองทหารมารับนายหญิงอย่างวันนี้ก็นับว่า
ยิ่งใหญ่มากแล้ว"

เด็กชายนึกถึงการล่องเินเมื่อตอนกลางวัน คิดในใจว่าหากไม่ทำ
เช่นนี้ เห็นที่ท่านอาหญิงคงไม่ยอมขึ้นรถม้ามาด้วยเป็นแน่

หลี่ซีฉือฟังทั้งสามพูดกันคนละที่สองที่ ทว่าหัวใจกลับกระหวัด
นึกไปถึงเหตุการณ์เมื่อปาย

หากรู้แต่แรกว่าเป็นเขา นางคงเหลือบตาขึ้นมองอย่างเปิดเผยไปแล้ว
ผู้บัญชาการกองทัพพิทักษ์อุดรถือกระบี่มาพบภรรยา ช่างเหี้ยมหาญ
เสียนี้กระไร

นางคิดๆ ไปก็ยกยิ้มตรงมุมปากโดยไม่รู้ตัว

ชินลู่แอบดึงแขนเสื้อชื่อจื่อของตนชี้ชวนให้มอง พร้อมกระซิบเบาๆ
"เห็นหรือไม่เจ้าคะ นายหญิงก็อารมณ์ดีเช่นกัน"

หลี่เยียนนิ่งมา "อย่างนั้นหรือ เช่นนั้นก็คง...เป็นเรื่องดีกระมัง"

สัญญาณคำสั่งดังกังวาน รถม้าหยุดลง

ทหารอารักขาทั้งสองกองไม่ส่งเสียงใดๆ ทั้งสิ้นตลอดทาง พอ
สั่งให้หยุดก็หยุดยืนเรียงแถวเรียบร้อยเป็นเส้นตรง

หลัวเสี่ยวอึ้งร้องบอกอยู่ข้างนอก "ถึงแล้วขอรับ"

ม่านหน้ารถถูกแหวกออก หลี่ซีฉือก้าวลงจากรถม้า ดึงหมวกขึ้น

คลุมศีรษะ ทอดตามองประตูจนตรงหน้า

ใบหูพลันแว่วเสียงหัวเลี้ยวอีกกระซิบสังสารถ้อยข้างหลัง "อย่าลืม
เอาม้าไปคืนที่กองทัพล่ะ"

นางนึกอะใจ พอหันไปมอง นายทหารหนุ่มก็เดินยิ้มเข้ามาผายมือ
เชื้อเชิญ นำทางพวกนางเข้าจนแล้ว

ตัดสินใจจากแค่ประตูหน้า จวนผู้บัญชาการนับว่าโออย่างยิ่งใหญ่เอาการ
ป้ายเหนือประตูเขียนด้วยลายมือหนักแน่นทรงพลัง น่าจะเป็นตัวอักษร
สายสกุลเหยียนแห่งแคว้นกลางหย้า

หลี่ซีฉือรู้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ถึงเพียงน้อยนิด เป็นต้นว่าตอน
แต่งงานกันบิดามารดาของเขาจากโลกไปแล้วทั้งคู่

ไม่ผิดจากที่คิดไว้ เมื่อเดินเข้าไปข้างในก็พบบรรยากาศอ้างว้าง
เงียบเหงาจริงๆ

จวนที่ไม่มีญาติผู้ใหญ่หรือเจ้าบ้านคอยดูแลก็เป็นเช่นนี้ นางคุ้นเคยดี
เพราะตำหนักกวงอ๋องไม่ผิดจากที่นี้นัก

ด้านหน้าเป็นเรือนกำกับดูแลงานทั่วไป ไม่ได้จุดโคมไฟและ
ไม่มีบ่าวไพร่โผล่มาให้เห็น อาศัยเพียงคบไฟที่หัวเลี้ยวอำนวยความสะดวก
มือทหารก่อนเดินเข้ามาข้างในสองทางให้

เมื่อมาถึงเรือนชั้นในจึงค่อยเจอบ่าวไพร่ยืนก้มหน้าประสานมือรออยู่
สองสามคน ในเรือนจุดไฟสว่าง

หัวเลี้ยวก็จะเข้าไปด้วยก็ไม่งาม จึงส่งคบไฟให้ข้ารับใช้ผู้หนึ่งแล้ว
เอ่ยลา

"คืนนี้ท่านผู้บัญชาการจะกลับจวนหรือไม่" หลี่ซีฉือโพล่งถามออกมา
ปลายเท้าของนายทหารหนุ่มหยุดชะงัก รอยยิ้มรู้ทันคลี่ตัวบนใบหน้า

"ข้าจะรีบไปเร่งให้เดี๋ยวนี้ขอรับ"

พูดจบเขาก็ประสานมือคำนับหันหลังเดินออกไปทันที

หลี่ซีฉีอึ้งย้มเสื้อคลุมแน่นปากเบาๆ อันเป็นกิริยาบ่งบอกความประหม่า นางไม่ได้ถามเพราะร้อนใจอยากพบหน้าชายผู้นั้นโดยเร็ว แต่ฟังจากคำตอบ อีกฝ่าย แสดงว่าตีความไปคนละทาง

หญิงสาวจูงมือหลี่เยียนเดินเข้าเรือนชั้นใน ชินลู่กับชีวซวงล่วงหน้ามา จัดเตรียมห้องหับให้ก่อนแล้ว พอนางเดินมาถึงที่หมาย สาวใช้ทั้งสองก็เดิน หน้าเพื่อนออกมาจากข้างในพอดี

"นายหญิง รีบเข้ามาดูเกิดเจ้าค่ะ"

หลี่ซีฉีอึ้งเดินเข้าเรือน ถอดเสื้อคลุมกันลมออก กวาดตามองไป โดยรอบ "มีอะไรหรือ"

ข้างนอกลมแรง พัดกรอบหน้าต่างฉลุลายกระเทือนกึ่งๆ แสงไฟ สว่างไม่พอเพราะจุดตะเกียงไว้เพียงดวงเดียวเท่านั้น บริเวณที่แสงส่องไปถึง ตกแต่งไว้อย่างเรียบง่าย ข้ายังเก่าโหมม

เตียงนอนใรร่ม่านแพรบดบัง ภาพเขียนบนฉากบังตาสี่ทิศกะดำกะต่าง

หลี่เยียนเดินเข้าไปลูบเก้าอี้ขาไขว้แบบพับได้ตัวหนึ่งแล้วหันมามองนาง "ท่านอาหญิง ที่นี้ออกจะ..."

ซอมซ่อ

หลี่ซีฉีอึ้งต่อคำให้ในใจเจียบๆ แล้วหมุนตัวเดินออกจากเรือน ดึงคูปไฟ ที่หัวเสื่ออิฐไว้ให้จากมือข้ารับใช้ ถือเดินไปยังห้องโถงด้านหน้าพลาง ส่องไฟดูบริเวณโดยรอบไปด้วยตลอดทาง

หิมะหยุดตกไปในตอนเย็น แล้วตกใหม่อีกครั้งในยามวิกาล

ท่ามกลางเกล็ดขาวโปรยปราย ม้าหลายตัวพ่นลมหายใจออกมา
ทางจมูก ใช้เท้าตะกุกพื้นหิมะเบาๆ ไม่วิ่งเตลิดไปแม้ไม่ได้ล่ามไว้

ห่างออกไปร้อยก้าว บนพื้นหิมะกระกระ กองไฟเริ่มมอดลงช้าๆ
ผู้ที่นั่งอยู่บนก้อนหิน คิ้วและขนตามีปุยหิมะจับบางๆ
ตรงข้ามเขามีทหารนั่งเกาะกลุ่มเบียดกันผิงไฟหลายนาย ฟันกระทบ
กันกึกๆ ด้วยความหนาว

ทั้งหมดล้วนเป็นทหารองครักษ์ส่วนตัวของเขาทั้งสิ้น
ชายหนุ่มปักกระบี่ลงกลางหิมะ ล้วงถุงสุราที่ทำจากหนังนอกเสื้อ
มากรอกใส่ปากอีกหนึ่งแล้วโยนออกไป

ใครผู้หนึ่งรับไว้ ก่อนจะประสานมือคำนับอย่างยินดี "ขอบคุณ
ท่านผู้บัญชาการ!"

มีคนเดินเข้ามาใกล้ ได้ยินเสียงฝีเท้าย่ำพื้นหิมะดังแช่ๆ หลับเสียว
ตามมาสมทบแล้วนั่นเอง

"วันนี้ท่านผู้บัญชาการกำลังอารมณ์ดีที่สุฮยินมา เลยกดกรางวัลเป็น
สุราให้พวกเจ้าดื่ม" ฝ่ายนั้นกระเช้าเมื่อเดินมาถึงกองไฟ แล้วโยนเนื้อแห้ง
ห่อใหญ่ไปให้พรรคพวก

คนที่รับห่อเนื้อเอาไว้พูดขึ้น "ท่านเลยกลายเป็นคนแรกที่ได้เห็นสุฮยิน
ท่านผู้บัญชาการไปเสียได้"

หลับเสียวอีกเด้ดเบาๆ "ใช่เสียเมื่อไร หากท่านผู้บัญชาการของเรา
ไม่เคยเห็น จะจำได้ตั้งแต่แวบแรกได้อย่างไรเล่า"

ผู้ที่นั่งนิ่ง เขาไม่มีท่าทีใดๆ ทั้งนั้น
ระหว่างที่พูดหลับเสียวอีกก็เดินเข้ามาหาเขาแล้วส่งเนื้อแห้งให้ชิ้นหนึ่ง
"ที่สามวางใจได้เลย ข้าพนางไปส่งที่จวนให้เรียบร้อยแล้ว"

ฝ่ายตรงข้ามรีบหนีไปฉีกพลางเหลือบมองเขา หัวเลี้ยวอ้ารับยกมือ
ปราชญ์ "แปลบนคอท่านยังไม่หาย พุดให้น้อยหน่อยดีกว่า ฟังข้าพุดก็พอ
ไม่มีอะไรหรอก พี่สะใภ้เขียนจู๋ผู้นั้นไม่ได้เอาแต่ใจอย่างที่พวกเราคิด
ไม่ทำตัวเป็นปัญหา เว้นเสียแต่ปล่อยให้ข้ายืนตากลมหนาวแกร่วรออยู่
ครู่หนึ่ง คาดว่าคงเอาคืนให้หลานชายนั้นล่ะ"

"กวางต้องซื้อจื่อ" ผู้ถึงโพล่งขึ้น

"ใช่ๆ ซื้อจื่อน้อยแห่งตำหนักกวางต้อง เจ้าเด็กนั้นนะ..." หัวเลี้ยวอ้า
ยิ่งพุดยิ่งออกนอกเรื่อง

ผู้ถึงเอาเนื้อแห้งใส่ปากเคี้ยวกินพลางนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อ
ตอนกลางวัน

เขาจำหน่ายหลิขี้อธิได้แม่นยำทีเดียว เพราะตอนที่กวางต้องอาการทรุดหนัก
ในคืนวิวิธ เขาเองก็ไปดูเช่นกัน

เวลานั้นนางก็หลุบตาต่ำ ไม่ต่างจากตอนที่ถูกเขาใช้กระบี่เขย
ปลายคางวันนี้นัก ผิดกันตรงที่มีน้ำตาไหลรินลงมาสองสาย

หลังจากนั้นเขาก็เร่งรุดเดินทางกลับแดนเหนือ นับดูแล้วก็ไม่ได้พบกัน
นานมากจริงๆ

ตอนนั้นเขาถือกระบี่ใช้เวลาเฟื่องพิศอยู่สักพักด้วยกลัวว่าตนเอง
จะตาฝ้า

ส่วนนาง...ไม่มองเขา ทว่าก็ไม่ได้ตระหนกกลนลาน

อุจสุราถูกเขียนไปจนครบรอบแล้วส่งกลับมาให้ผู้ถึงอีกครั้ง แต่
หัวเลี้ยวอ้าเอามือกดมันลงไปพร้อมเย้าเขาว่า "พี่สามนี้ช่างแท้จริง ข้า
เห็นพี่สะใภ้แล้วละ นางสมกับที่เป็นเชื้อพระวงศ์ ดูนุ่มละมุนไปหมด
ราวกับว่าทั้งเนื้อทั้งตัวทำจากน้ำก็มีปาน หลังแต่งงานท่านทิ้งนางไว้ใน

กวงโจวมานานนะช่างเถิด เวลานี้คนเขาพาตัวมาประเคนถึงมือ จนปานนี้ ก็ยังรออยู่ในที่ที่มีแต่หิมะเช่นนี้ ตามหลักต้องควรรีบกลับไปกอดรัดพิดเหวี่ยง สักยกถึงจะถูก"

คนไร้ชาติตระกูลที่เป็นทหารอยู่ในกองทัพมักพูดจาคึกคะนอง โดยไม่ระวังปากเช่นนี้เสมอ

หลัวเสี่ยวอี้หัวเราะหึๆ พลังตบปากตนเองหนึ่งที่ "ดูปากข้าสิ ระดับ ฟังสามแค่ยกเดียวเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว มันต้องหลายๆ ยกต่างหาก!"

ผู้ถือกรอกสุราใส่ปากอีกหนึ่ง ลูกกระเดือกกระเพื่อมไหว สุราอันแรง ไหลลงท้อง ช่วยให้ร่างกายอุ่นขึ้นได้เล็กน้อย

เขาใช้นิ้วโป้งปาดคราบสุราบนริมฝีปากซ้ำๆ

รสชาติของสตรีผู้นั้นเป็นอย่างไร เขายังไม่ได้ลิ้มลอง

ไม่ว่ามองจากมุมใด การจับคู่วิวาท์ครั้งนี้ก็เป็นการเอื้อมของสูง สำหรับเขา นับตั้งแต่เป็นทหาร เขาไม่เคยคิดฝันมาก่อนว่าวันหนึ่งตนเอง จะได้แต่งงานกับสตรีสูงศักดิ์ที่เป็นถึงเชื้อพระวงศ์

และยังไม่คาดคิดว่าวันหนึ่งนางจะดันดันรอนแรมมาที่นี้เอง อย่างปุบปับ

แดนแปดมณฑลสิบสี่เมืองแห่งนี้มีแต่พื้นที่รกร้างกับอากาศหนาวเย็น ขึ้นโหดร้าย มิหนำซ้ำจวนผู้บัญชาการก็มีสภาพเช่นนั้น

ต่อให้หญิงเชื้อพระวงศ์ผู้บอบบางมาถึงที่นี่ ทว่าจะทนอยู่ได้สักกี่น้ำ ก็นั่นแหละ

"นี่นะหรือจวนผู้บัญชาการอันยิ่งใหญ่ของผู้บัญชาการกองทัพ พิทักษ์อุดรแห่งแดนแปดมณฑลสิบสี่เมือง?"

ภายในจวนผู้บัญชาการ หลี่เยี่ยนร้องออกมาอย่างเหลือเชื่อ ก่อนจะ
นึกขึ้นได้ว่าไม่ควรสร้างความขุ่นใจให้ท่านอาหฺงอิงจะดีกว่า จึงทำแก้มป้อง
และไม่พูดอะไรอีก

ความจริงชินลู่และชีวซวงต่างก็รู้สึกเช่นเดียวกัน

เขายังสับสนคิดว่าจวนแห่งนี้จะต้องโอ้อ่ายิ่งใหญ่ไม่มีใครเทียม
ปรากกว่าเพิ่งจะติดตามผู้เป็นนายเดินสำรวจรอบจวนจนทั่ว ก็พบว่า
ไม่ได้เป็นดังที่คิดเลยสักนิด

โอโง่งกว้างใหญ่นะใช่ เพียงแต่เก่าโทรมเหลือแสนจนข้าวของเครื่องใช้
จำนวนมากใช้งานไม่ได้แล้ว

หลี่ซีฉือส่งคบไฟในมือไปให้ชินลู่หาอะไรมาปักไว้ ขอแค่ให้มีแสง
ส่องสว่างภายในเรือนเป็นใช้ได้

จากนั้นก็ให้คนไปตามพ่อบ้านประจำจวนมาพบ

เวลานี้ตึกมากแล้ว นางเพิ่งมาถึง คงต้องยุ่งอีกนาน จึงตั้งใจจะให้
หวังหมัวม้าพาหลานชายไปหาเรือนสักหลังพักผ่อนก่อน

แต่มีหรือหลี่เยี่ยนจะยอมไป สภาพแวดล้อมเวลานี้เป็นสิ่งแปลกใหม่
ที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ทำให้เขายังอยากอยู่กับผู้เป็นอา ดวงตาทั้งสองข้าง
เบิกกว้างจนกลมดิก ดูกระฉับกระเฉงตื่นตัวอย่างยิ่ง

หลี่ซีฉือเลยต้องตามใจหลาน

ไม่นานชินลู่ก็พาชายสูงวัยผู้หนึ่งเดินเข้ามา

นายหญิงที่เพิ่งมาถึงนี้ผู้ชราเพิ่งเคยได้พบเป็นครั้งแรก จึงคุกเข่า
คำนับกับพื้นเต็มรูปแบบ

หลี่ซีฉือเองก็สั่งให้ชินลู่มอบเงินจำนวนหนึ่งให้อีกฝ่ายเป็นของขวัญ
พอถามไถ่ถึงได้รู้ว่าที่แท้ชายชราผู้นี้ไม่ใช่พ่อบ้าน

ชีวิตของกระซิบตรงริมหน้าต่างว่าปกติท่านผู้บัญชาการกินนอนอยู่ใน
กองทัพบก ไม่ใคร่กลับจวนสักเท่าไร จวนแห่งนี้จึงไม่มีพอบ้าน ผู้ชราตรงหน้า
ถูกย้ายมาอยู่ที่นี่เพราะอายุมากกว่าใครที่เท่านี้

หลี่ซีซือบรรลุน้ำใจ แสดงว่าที่นี่เป็นจวนผู้บัญชาการแต่ในนาม เขา
ทำอะไรหรือมีใครอยู่ข้างนอกย่อมไม่มีผู้ใดรู้

อย่าว่าแต่หลี่เยียนไม่เคยพบเจอที่เช่นนี้เลย กระทั่งตัวนางเองก็ยัง
ไม่เคยประสบมาก่อนเช่นกัน

นางได้ถามชายสูงวัยเกี่ยวกับเรื่องภายในจวนจนพอเข้าใจคร่าวๆ
ก่อนจะสั่งให้ชีวิตส่งเขาออกจากเรือน พร้อมทั้งแวะตรวจสอบบัญชีรายชื่อ
บ่าวไพร่ด้วยในคราวเดียว

จากนั้นก็สั่งให้คนผู้เตรียมกระดาษพู่กันเพื่อเขียนรายการข้าวของ
เตรียมให้คนออกไปซื้อหามาในวันรุ่ง

หลี่เยียนไม่แปลกใจแม้แต่นิดเดียว แต่เดิมท่านอาหญิงของเขา
ดูแลต่านักกวางฮองได้ดีพร้อมไม่มีที่ติอยู่แล้ว เมื่อมาถึงจวนผู้บัญชาการ
ซึ่งเป็นดังคุณหาสนี่จึงจัดการเรื่องต่างๆ ได้อย่างคล่องมือ

เบื่องหน้ามีโต๊ะไม้จันทร์หอมตัวเล็ก พื้นผิวมีแต่รอยขีดขีด แต่
อายุเก่าแก่ของมันก็กลับยิ่งทำให้เนื้อไม้ส่งกลิ่นหอมวียน

หลี่ซีซือคลี่กระดาษลงบนนั้น ถือพู่กันจุ่มน้ำหมึก คิดไปเขียนไป

หลานชายที่ยืนดูอยู่ข้างๆ ถามอย่างอดไม่ได้ "ท่านอาหญิงขอรับ
ท่านว่าเหตุใดที่นี่ถึงได้ยากจนนัก"

มือเรียวที่ถือนพู่กันชะงัก นางหวนนึกถึงประโยคที่หลัวเสี่ยวอ้อ
แอบกระซิบกับสารเถีแล้วขมวดคิ้วอย่างห้ามไม่อยู่

กระทั่งม้าเทียมรถก็ยังต้องขอขี่มาจากกองทัพบก?

ชายคนนั้นล่องเกิมนางเมื่อตอนกลางวัน เลยต้องหาทางชดเชยให้นาง
อย่างนั้นหรือ

"อาจจะไปทราบได้อย่างไรเล่า" นางส่ายหน้า

แต่สิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาที่แก้ไขด้วยเงินได้ทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องใหญ่
แต่อย่างใด

ส่วนเรื่องอื่น...ไว้ค่อยว่ากันอีกที

5

ห้าวันให้หลัง หิมะยังคงตกหนักเป็นพักๆ

ซินลู่พาผู้เฒ่าหนวดเคราขาวโพลนผู้หนึ่งเข้ามาในจวนผู้บัญชาการ เขาก็คืออาจารย์คนใหม่ที่ก่อนหน้านี้นางได้ไปเชิญมาสอนข้อจ้อหลี่เยียน นั่นเอง

ระหว่างก้าวไปตามเฉลียงทางเดินจะเห็นผู้คนทำงานมือเป็นระวิง อยู่ในจวน บ่าวไพร่กำลังปลูกต้นไม้ดอกไม้ใหม่ในสวน บัดกวาดห้องหับ ได้ชายคาเฉลียงทางเดินนั้นพวกสาวใช้กำลังช่วยกันแขวนมู่ลี่บังลม ขำรับใช้ ล้วนเดินไปเดินมาระหว่างทำงานในหน้าที่ของตน ไม่มีใครอยู่เฉยแม้แต่คนเดียว

ไม่นานนักก็เดินเข้ามาในเรือนศึกษาที่จัดเตรียมไว้ทางฝั่งตะวันตกของจวน

ชายชราผู้นี้เป็นผู้ถือสันโดษที่มีชื่อเสียงโด่งดังในมณฑลฮั่นไห่

เป็นพหูสูตรผู้มีความรู้กว้างขวาง กระนั้นเมื่อได้เห็นว่าในเรือนพักพร้อมไปด้วยกระดาดจากลัวหยาง หมึกจากสุยโจว ที่ทับกระดาดซึ่งทำจากหินใหญ่* ชั้นดี ข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างล้วนคัดสรรมาอย่างประณีต ก็ยังอดลุ่มครวญขึ้นชมอยู่ในใจไม่ได้

สมแล้วที่เป็นจวนผู้บัญชาการของขุนศึกฝ่ายเหนือ

ผู้สูงวัยเอ่ยถามอย่างไม่คิดอะไรมาก "ในเทียบคารวะลงนามชิงหลิวเชียนจู่ แต่เหตุใดถึงให้เข้ามาสอนในจวนผู้บัญชาการแห่งนี้กันเล่า"

ซินลู่สังเกตเห็นประกายชื่นชมในดวงตาอีกฝ่ายได้แต่แรก จึงตอบกลับไปยิ้มๆ "เวลานี้จวนผู้บัญชาการแห่งนี้อยู่ในการดูแลของเชียนจู่"

หาไม่...มีหรือที่นี้จะเปลี่ยนไปอย่างผิดหูผิดตาภายในช่วงเวลาสั้นๆ แค่นี้ไม่กี่วัน

ต้องอย่างนี้ละถึงค่อยสมศักดิ์ศรีจวนผู้บัญชาการสูงสุดแห่งกองทัพพิทักษ์อุดรน้อย

ความเก่งกาจที่เจ้านายแสดงให้ประจักษ์ในช่วงหลายวันที่ผ่านมา ทำให้บ่าวไพร่ในจวนเลื่อมใสไปตามๆ กัน ซินลู่คิดแล้วให้ภูมิใจอยู่นิดๆ

หลี่เยียนเริ่มศึกษาวิชาแล้ว

พอไม่มีหลานชายคอยบ้วนเปียนอยู่ใกล้ๆ หลี่ซีฉือก็มีเวลาว่างมากขึ้น เป็นโอกาสเหมาะที่จะทำบัญชีรายจ่ายในจวนพอดี

สำหรับนางแล้ว การทำบัญชีเป็นเรื่องง่ายนิดเดียว

ชีวิตวงถือนอกกายานเข้ามาให้ เห็นบัญชีที่นายหญิงจดบันทึกลงไปอย่างคล่องแคล่วว่องไวมีแต่รายจ่ายทั้งสิ้น ไม่มีรายรับแม้แต่รายการเดียว

* กระดาดจากลัวหยาง หมึกจากสุยโจว และที่ทับกระดาดหินใหญ่ ดัดอันดับเครื่องเขียนที่ได้รับการยกย่องว่าคุณภาพดีเยี่ยม

ก็พูดขึ้นอย่างอดไม่ได้ "ใครจะไปคิดว่าสิ่งแรกที่นายหญิงทำเมื่อมาถึงที่นี่ คือจ่ายเงิน"

หลี่ชี่ฉีเองก็ไม่คาดคิดเช่นกัน เดิมทีนางนึกว่ากองบัญชาการกองทัพ พิทักษ์อุตรที่คุมกำลังทหารจำนวนมากอยู่ในมือจะมั่งคั่งมั่นคงที่สุด ทางเหนือ ใครเลยจะล่วงรู้ว่าไล่ในเป็นเยี่ยงนี้ นางเอ่ยตอบยิ้มๆ "เงินทอง หามาไว้ใช้จ่าย หากไม่ใช้ข้ายังต้องหาไปไยกันเล่า"

เวลานี้ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ยังเร็วเกินไปที่จะด่วนสรุป อีกอย่าง นางก็พาคนเข้ามาอยู่ในจวนแห่งนี้ด้วยมากมาย ตกแต่งให้น่าอยู่ขึ้น ตนเอง ก็พลอยสบายด้วยไม่ใช่หรือ

ชีวซวงกลอกตาไปมา ความคิดโพล่ไปอีกทางเมื่อได้ยินดังนั้น... จริงสินะ หากท่านผู้บัญชาการนั้นกลับมาเห็นเข้าคงต้องซึ่งใจจนน้ำตาไหล ที่นี้ก็จะปกป้องดูแลและให้เกียรตินายหญิงเป็นอย่างดี ต่อให้เสียเงินไป มากกว่านี้ก็คุ้ม

เสร็จงานได้ไม่ทันไรหลี่เยียนก็กลับมา วันนี้เพียงแค่คารวะอาจารย์ เท่านั้น ยังไม่ได้เริ่มรำเรียนจริงจัง

ซินลู่เดินตามหลังเขาเข้ามาด้วย ยิ้มกว้างรายงานนายหญิง "ท่านอาจารย์ชมว่าชื่อจื่อหนวยก้านดี ไม่เหมือนลูกหลานชนชั้นสูงเหล่านั้น เป็นเด็กมีแววที่ควรค่าแก่การสั่งสอนขัดเกลาเจ้าค่ะ"

ดวงหน้าเล็กๆ ของหลี่เยียนแดงก่ำเพราะเงินอายุที่ถูกชม ขณะ เดินเข้าไปยืนใกล้ๆ ผู้เป็นอา

หลี่ชี่ฉียกมือขึ้นลูบหัวหลานชาย "เช่นนั้นก็มีเสียแรงที่อาพาเจ้า มาอยู่ที่นี้ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนวิชาให้ดี ภายภาคหน้าคนที่เคยดูถูกเจ้าจะได้ รู้เจ้าไม่ได้สักคน"

ยังอึ้งช็อคอยู่กับสมัครพรรคพวกหลยเข้ามาในความคิดทันที หลี่เยียนกะพริบตาปริบๆ มองนาง "ที่แท้ท่านอาที่ตั้งใจไว้เช่นนี้เองหรือขอรับ"

"แน่นอนสิ อย่าลืมเสียล่ะว่าเจ้ายังต้องสืบทอดบรรดาศักดิ์กวงอ๋อง"

บัดนี้หลี่เยียนตระหนักแล้วว่าผู้เป็นอาลำบากลำบากนพุ่มเทให้ตนเพียงไร พอนึกถึงบิดาผู้จากโลกนี้ไปทั้งที่ยังหนุ่มแน่น เด็กชายก็สอวร้อนในโพรงจมูก ผละจากอ้อมกอดนางยึดตัวยืตรง "หลานน้อมรับโอวาทจะกลับเรือนเดี๋ยวนี้ขอรับ"

"กลับไปด้วยเหตุใด"

"ทบทวนตำรา"

หลี่ซีฉือหัวเราะขัน "อะไรของเจ้า บทจะทำก็ทำปูปบับเสียวนะ"

หลี่เยียนเงินอายหนักกว่าเดิม ก่อนจะหมุนตัววิ่งเหยาะๆ ออกไป รอยยิ้มบนใบหน้างามของหลี่ซีฉือเหือดหายไปทันที เมื่อนึกถึงพี่ชาย ความทรงจำเก่าๆ ก็โถมถึงเข้ามาในความคิด ถึงอย่างไรนางก็อดจะปวดใจไม่ได้

ลาจากแดนละมุนอย่างกวงโจวมาอยู่ทางเหนือที่มีแต่ลมหนาว พัดกระโชกเช่นนี้ ไม่รู้ว่าหากพี่ชายที่อยู่ในปรโลกรู้เข้าจะมองว่านางทำถูกหรือไม่

ซินลู่เห็นผู้เป็นนายหน้าหมอง ได้ตาดำคัล้า ก็นึกขึ้นได้ว่าหลายวันที่ผ่านมาอีกฝ่ายวุ่นวายกับงานต่างๆ ในจวนจนพักผ่อนไม่พอ ดังนั้นจึงเดินไปแหวกม่านที่เพิงแขวนไว้หน้าต่งพลางว่า "นายหญิงนอนพักสักงีบเถิดเจ้าคะ ตั้งแต่ออกเดินทางจนเข้ามาอยู่ในจวนแห่งนี้ ท่านยังไม่เคยได้นอนเต็มอิ่มเลย"

หลี่ซีฉือพยักหน้า แต่ตอนลูกเดินไปที่ตังยังไม่วายกวกมือเรียกชีวซวง

"หยิบบัญญัติเล่มที่เพิ่งส่งมาถึงเมื่อครู่มาให้ทีสิ หากนอนไม่หลับข้าจะได้เปิดดู"

ชีวชวงเปิดกล่องไม้หาบัญญัติพลางสัพยอก "นายหญิงต้องดูว่าตนเองหาเงินมาใส่บัญชีเพิ่มได้อีกเท่าไรถึงจะมีความสุข"

นางเล็กคิ้ว "ถูกแฉงเลย"

สาวใช้คนสนิททั้งสองหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

เสียงหัวเราะของพวกนางทำให้หลี่ชี่ฉือพลอยเบิกบานตามไปด้วย นางไม่ใช่คนที่จะจมปลักกับความเศร้าเสียใจอยู่แล้ว

ข้ารับใช้พากันออกไป ถ่านไฟที่จุดไว้เผาไหม้ลูกโซน แผ่ไอร้อนให้อุ่นสบายไปทั้งห้อง

หลี่ชี่ฉือนอนอ่านบัญชียิบยิบได้ค่อนเล่มก็เริ่มง่วง จึงพลิกตัวนอนตะแคง เอาสมุดบัญชีซุกไว้ใต้หมอนแล้วหลับตาลง

ความคิดหนึ่งผุดวาบขึ้นมาในช่วงใกล้เคลิ้มหลับ...จนบัดนี้ชายผู้นั้นก็ยังไม่กลับจวน

จากนั้นนางก็จมสู่ห้วงนิทรา

โบทูแว่วเสียงกรีกแกร็กเบาๆ คล้ายเสียงปลดตะขอโลหะ ไม่รู้ว่าจะอยู่ในความฝันหรือความเป็นจริง

ตามมาด้วยเสียงหนักทึบเหมือนอะไรบางอย่างล้มลง

หลี่ชี่ฉือเผลอเปลือกตาขึ้น คิดกับตนเองอย่างงัวเงียว่าถ้าไม่ใช่ซินลู่ ก็คงเป็นชีวชวง ไม่รู้ว่ามีอะไรหนักกันถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไร

ทันใดนั้นนางก็เบิกตาโพลง ด้วยนึกได้ว่าข้ารับใช้รอบตัวไม่มีทางแสดงกิริยาเช่นนี้แม้แต่คนเดียว

นางเอื้อมมือไปแหวกม่าน ค่อยๆ หย่อนเท้าลงบนพื้นอย่างแผ่มช้า
พื้นห้องเพิงปูพรมขนสัตว์จากซิวี่ใหม่ๆ แม่เดินเปลือยเท้าก็ไม่หนาวเย็น

นางลุกลงจากตั่งมาเอียงอย่างเบากริบ เดินไปได้สามสี่ก้าวก็เห็น
คราบน้ำอยู่บนพื้น

เนตรงามได้มองตามคราบน้ำที่เปียกเป็นหย่อมๆ จนถึงเข็มขัด
เส้นเท่านิ้วมือที่พาดอยู่บนโต๊ะ ก่อนจะหยุดลงที่เตียงนอน

พื้นหน้าเตียงก็เปียกน้ำเป็นแอ่งเช่นกัน

หลี่ซีฉือเดินลงปลายเท้าเข้าไปใกล้ แล้วเห็นร่างที่นอนอยู่บนเตียง
เป็นอันดับแรก รองเท้าหุ้มแข้งแบบชาวหนู* ยังไม่ถูกถอดออก หิมะที่เกาะ
ตามรองเท้าละลายเป็นน้ำ ไหลหยดลงบนพื้นห้อง

เมื่อไล่สายตาขึ้นไปข้างบน นางก็เห็นหน้าเขา

ปรากฏว่าอยู่ๆ ชายหนุ่มก็ล้มตาคืนในจังหวะนั้น หลี่ซีฉือสะดุ้งวาบ
รับหันหลังเดินออกไปโดยไม่รู้ตัว

คนข้างหลังลุกพรวดขึ้นนั่งพร้อมเอื้อมมือมารั้งเอวนางกลับไป ใช้มือ
อีกข้างปิดปากบางไว้

"อย่าร้อง" เสียงทุ้มพรวดดังขึ้นข้างหูเบาๆ "ข้าเอง"

หลี่ซีฉือเซล้มลงไปนั่งข้างหน้าเขา ปลายนิ้วแตะถูกกระเป๋ที่อีกฝ่าย
พกติดตัว เป็นเล่มเดียวกับที่นางเห็นวันนั้น

มือบุรุษที่ปิดปากนางไว้สากกร้าน แผลไธย่นที่ได้มาจากลมหิมะ
ข้างนอก

นางไม่ได้จะร้อง เพราะเขาได้แต่แรกแล้วว่าต้องเป็นเขา

คนที่จะเข้ามาถึงเรือนชั้นนี้ได้ นอกจากบุรุษผู้เป็นเจ้าของจวนแล้ว

* ชาวหนู เป็นคำที่คนจีนในสมัยโบราณใช้เรียกชนเผ่าต่างๆ ในแถบมองโกเลีย

ยอมไม่มีใครอื่น

หญิงสาวใช้นิ้วเกี่ยวหลังมือเขาเบาๆ

มือใหญ่จะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะผละออก

หลี่ซีฉีเอยกมือขึ้นแตะกลีบปากที่ถูกสัมผัสเมื่อครู่โดยไม่หันไปมองเขา หัวใจยังเต้นแรงมาจนบัดนี้จากความตกใจเมื่อครู่ นางพยายามตั้งสติ ครุ่นคิดว่าเวลาสามีภรรยาได้พบหน้ากันอีกครั้งเช่นนี้ ควรจะพูดอะไร เป็นประโยคแรกดี

"นายหญิง!" ประตูลั่นถูกเปิดออกพร้อมกับซินลู่ที่ก้าวเข้ามา แต่พอเห็นภาพที่เกิดขึ้นในห้องก็ชะงัก ตั้งตัวได้อย่างว่องไว แล้วรีบก้มหน้าเดินกลับออกไปทันที

ผู้เป็นนายของนางนั่งอยู่บนเตียง ถูกใครคนหนึ่งสวมกอดไว้จากข้างหลัง แม้แต่คนโง่ก็ยังรู้ว่าใคร

เสียงของหลัวเสี่ยวอี้ดังขึ้นหน้าห้อง "ข้าผิดเองๆ ต้องโทษข้าที่ทำตัวทะเล่อทะล่าจนพี่สาวทุกท่านตื่นตกใจ"

หลี่ซีฉีอได้ยินเสียงคนอยู่ข้างนอกก็ลุกจากเตียง ยกมือลูบผมตรงข้างขมับให้เข้าที่ แล้วร้องเรียกซินลู่

สาวใช้ประจำตัวเปิดประตูเข้ามาอีกครั้ง จากนั้นก็เดินก้มหน้าไปยกเก้าอี้ขาไขว่มาวาง สวมเสื้อคลุมกันลมให้แล้วประคองนางนั่งลง ก่อนจะโน้มหน้าเข้ามากระซิบอธิบายต้นสายปลายเหตุตรงริมหู

ที่แท้เป็นเพราะเมื่อครู่ชีวิตช่วงเดินผ่านห้องหนึ่ง พบว่าประตูห้องเปิดทิ้งไว้จึงเดินเข้าไปดู ปรากฏว่าเห็นหลัวเสี่ยวอี้นอนแผ่หราไม่กระดุกกระดิกอยู่ในนั้น ไม่รู้ว่าหลับหรือหมดสติกันแน่ จึงแตกตื่นกันยกใหญ่

ซินลู่รีบรื้อนำความมารายงานหลี่ซีฉีอ ไม่นึกว่าห้องนี้ก็มีคนเช่นกัน...

หลี่ซีฉือเพิ่งจะหันกลับไปมองชายหนุ่มที่อยู่บนเตียงอีกครั้งก็ตอนนี้
 ผู้ถึงเองก็กำลังมองนางอยู่ เขาสวมเครื่องแบบทหารเนื้อหนา
 สองชั้น แบะปกเสื้อแบบชาวหู เสื้อตัวในที่ควรกระชับแนบร่างที่สุดเวลานี้
 คลายหลวมๆ อยู่บนตัวเพราะเข็มขัดถูกปลดออก ให้บรรยากาศปล่อยตัว
 สบายๆ

ขนาดนั่งอยู่ตรงนั้น หลี่ซีฉือยังรับรู้ถึงความสูงใหญ่กำยำของเขาได้
 นางหลุบตาลง เพียงครู่เดียวก็ซันตาขึ้นมาใหม่
 เขายังคงจ้องมองนางเขม็ง ความอ่อนเปลี้ยสะท้อนอยู่ในแววตา
 เรื่องราวในอดีตพลันวาบเข้ามากระทบความคิดเมื่อเห็นหน้าเขา
 ก่อนจะตบแต่งกันกวงอ่องเคยแอบส่งคนมาแดนเหนือเพื่อสืบดูว่า
 ผู้บัญชาการของกองทัพพิทักษ์อุดรรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

สายสืบกลับมารายงานว่าแม่ทัพผู้บัญชาการจะมีชาติกำเนิดต่ำต้อย
 ทว่าหล่อเหลาองอาจกว่าพวกชนชั้นสูงมากนัก

ตอนนั้นนางถามพี่ชายว่า 'ท่านจะต้องสืบเรื่องเช่นนี้ไปไยกัน เขา
 เป็นคู่สมรสพระราชทาน ต่อให้หน้าตาชั่วร้าย ท่านจะขอยกเลิกการแต่งงาน
 ได้หรือ'

พี่ชายตอบว่า 'สืบให้รู้จะได้สบายใจขึ้นมาหน่อย พวกหน้าตา
 อัปปลักษณ์จะคู่ควรกับรูปโฉมเจ้าได้อย่างไร'

ความคิดล่องลอยไปไกล กว่านางจะได้สติกลับมา เสียงของ
 หลัวเสี่ยวอี้ที่ได้ยินก็ดังอยู่ตรงหน้าประตูแล้ว

"รบกวนพี่สะใภ้เฝ้าจนูแล้วจริงๆ ข้าน้อยเพิ่งติดตามท่านผู้บัญชาการ
 กลับมาที่จวน ไม่ได้หลับไม่ได้นอนมาหลายวันจึงอ่อนเปลี้ยจนทนไม่ไหว
 เดินเข้าห้องได้ก็หลับเป็นตาย โปรดอย่าได้ถือโทษความรุ่มร่ามของข้าเลย"

หลี่ซีซือรู้ว่าที่ผ่านมามีคนอยู่ หลัวเสี่ยวอู่คงจะทำตัวตามสบายจนชิน จึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ "ไม่เป็นไร"

"พี่สะใภ้คนดีช่างใจกว้างเหลือเกิน!" นายทหารหนุ่มบ๊วยอย่างปากหวาน ก่อนจะอุทานด้วยความตกใจเมื่อยื่นหน้าเข้าไปข้างในได้ครึ่งหนึ่ง "พี่สาม ห้องท่านอุ่นถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไรกันนี้"

ผู้ถึงได้ยินคนสนิทพูดดังนั้นถึงเพิ่งรู้สึก

เขาเร่งติดตามไล่ล่าสายลับที่เฝ้าอยู่หลายวันจนไปถึงชายแดน หากไม่เพราะม้าเหนื่อยตายไปตัวหนึ่งจนไล่ตามต่อไม่ไหวจริงๆ แล้วละก็น่ากลัวว่าป่านนี้ก็คงยังอยู่ข้างนอก

พอกลับเข้าห้องก็หิลับสนิท เพิ่งสังเกตเอาตอนนี้เองว่าห้องนอนอุ่นสบายราวกับอยู่ในฤดูใบไม้ผลิ มีน้ำอุ่นเมื่อครู่ถึงได้หลับทันทีที่หัวถึงหมอน

ดวงตาคมค่อยๆ กวาดมองภายในห้องที่ละนิด

ตอนตื่นนอนใหม่ๆ ยังคิดว่าห้องนี้แปลกไปเพียงเพราะมีสตรีเพิ่มขึ้นมาคนหนึ่ง แต่เท่าที่ดูเห็นจะไม่ใช่นั้น

กระดาศปิดหน้าต่างเป็นของใหม่ ตามมุมห้องมีฐานโคมไฟภาพเขียนบนฉากบังตาที่ดูแปลกใหม่ มีข้าวของเครื่องใช้ขนาดต่างๆ เพิ่มขึ้นมาสิบกว่าอย่าง เช่น กระถางไฟ โถก่ายาน ม่านแพรเนื้อบาง ล้วนแต่เป็นของที่เมื่อก่อนไม่มีทั้งสิ้น

เมื่อมองดูจนทั่ว สายตาก็ก็นิ่งอยู่บนพรมปูพื้น แล้วไล่มองขึ้นไปตามร่างหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงนั้น

ชายเสื้อคลุมกระเพื่อมนิดๆ เพราะหลี่ซีซือหัดเท้าเปื้อนของตนเข้าไปใต้อาภรณ์ เขาจึงมองเห็นเพียงความขาวผ่องแวบผ่านนั้นตาไปไวๆ

"เจ้าจัดการหรือ" เขาเอ่ยถาม

หลี่ซีฉีอ๋องปรายตามองไปทางประตูแวบหนึ่ง หลัวเสี่ยวอ๋องยื่นหน้าเข้ามาในห้อง ทำทางจะตั้งใจสงสัยข้อนี้มากเช่นกัน นางจึงพยักหน้าตอบ "เจ้าคะ"

หากไม่ใช่นางจัดการ จะยังมีคนอื่นอีกหรือ

ผู้ถึงจ้องมองนาง คิ้วตกหนาขมวดมุ่น เพียงครู่เดียวก็คลายออก

กระนั้นหลี่ซีฉีอ๋องก็ยังมองเห็น แล้วคิดกับตนเองว่าหรือเขาจะไม่สบบารมณีนางถือวิสาสะวุ่นวายตามใจชอบ

เสียงท่มเอ่ยเรียกหลัวเสี่ยวอ๋องดังเข้าหู

หลัวเสี่ยวอ๋องที่ยืนอยู่ตรงประตูพุดขึ้นทันทีอย่างรู้ใจ "พี่สะใภ้เขียนจู่จ่ายไปเท่าไรให้สาวใช้มาบอกข้า ท่านผู้บัญชาการจะได้คืนเงินให้ถูกขอรับ"

ความจริงแล้วที่พุดนี้เสียดาบใจแทบขาด พวกสตรีสูงศักดิ์ข้างฟุ้งเฟ้อแท้ๆ เพิ่งจะมาถึงก็ใช้เงินราวกับหวานเล่น

พี่สามของเขายังบาดเจ็บอยู่ พุดจาไม่สะดวก เลยให้เขาพุดแทน แต่ปากพุดออกไปสบายๆ อย่างนั้น ถึงเวลาจริงจะเอาเงินที่ใดมาให้กับ

แม้เขาจะคิดเช่นนั้น แต่กระถางไฟในห้องก็อุ่นสบายดีจริงๆ ไม่ได้สัมผัสไอร้อนท่ามกลางสภาพอากาศหนาวจัดของที่นี่มาหลายปีติดแล้ว

หลัวเสี่ยวอ๋องเข้าไปข้างในอีกนิดโดยไม่รู้ตัว

จากนั้นเสียงหัวเราะแผ่วๆ ก็ดังดูดความสนใจให้ต้องเหลือบมอง

หลี่ซีฉีอ๋องนั่นเอง นางหัวเราะเบาคนเดียวเพราะกลั้นไม่อยู่จริงๆ ไม่คิดเลยว่าชายผู้นี้จะมีศักดิ์ศรีในตนเองสูงลิ่ว "แต่ก่อนพอถึงเทศกาลที่ไร ท่านมักจะส่งของไปที่กว๋างโจวไม่ขาด ทั้งที่จวนผู้บัญชาการก็อยู่ในสภาพนี้ ถือว่าข้ามอบของตอบแทนท่านบ้างจะเป็นไรไป"

ส่วนหนึ่งของถ้อยคำเหล่านี้เอ่ยเอื้อนออกมาจากใจจริง ความขุ่นเคือง

ที่มีอยู่แต่เดิมพลอยสลายหายไปไม่น้อยเมื่อคิดถึงข้อนี้

ผู้ถึงไม่เอื่อยอะไร แต่กลับเลือบตามองไปทางประตู

หลัวเสี่ยวอี้ทำตาหลุกหลิกหลุน

ผู้ถึงจำไม่ได้ว่าตนเองเคยส่งของไปที่กวงโจวด้วย หากเขาไม่ผิด จะต้องเป็นฝีมือหลัวเสี่ยวอี้แน่

นับตั้งแต่แต่งงานมา ผู้ได้บังคับบัญชาคนสนิทมักคะยั้นคะยอให้เขา ไปกวงโจวอยู่บ่อยครั้ง จะได้ไม่ต้องใช้ชีวิตเยี่ยงภิกษุทั้งที่มีภรรยาแล้ว

คนใกล้ชิดที่คอยใส่ใจเรื่องส่วนตัวของเขา นอกจากจอมจุ่นจั้น ตรงหน้า เขาก็ยังไม่ออกว่ายังมีใครได้อีก

หลัวซีซือสังเกตเห็นสายตาที่ทั้งคู่มองกันก็พอจะเข้าใจได้เลาๆ

นางเลือบมองผู้ถึงแวบหนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นยืน "ซินลู่ ทำกระถางไฟ ไปวางไว้ในห้องขุนพลหลัวด้วย พวกเราออกไปกันก่อนเถิด จะได้ไม่รบกวน เวลาพักผ่อนของท่านผู้บัญชาการกับท่านขุนพล"

ซินลู่รับคำว่า 'เจ้าคะ' แล้วประคองผู้เป็นนายเดินกลับไปนั่งที่เตียงยาว เอาตัวบังไว้ขณะสวมรองเท้าให้ดูทำให้นางเงียบๆ

หลัวเสี่ยวอี้ที่อยู่ตรงประตูปวดใจด้วยความเสียดายขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อได้ยิน

จุดกระถางไฟเพิ่มก็เท่ากับต้องจ่ายเงินเพิ่ม

หากไม่เพราะเวลานี้ห้องนอนของพีสามมีเจ้าของเพิ่มขึ้นอีกคน เขาอยากโผล่ออกไปเหลือเกินว่าขออาศัยนอนห้องนี้ด้วยก็ได้ จะต้องเปลืองเงินเปลืองทองโดยใช่เหตุไปไย

ส่วนผู้ถึงไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

เขาเห็นหลัวซีซือสวมถุงเท้ารองเท้าอยู่ได้ไม่นานนักเพราะมีสาวใช้

บังไว้ จากนั้นนางก็ลุกเดินออกจากห้องในสภาพแต่งกายเรียบง่าย มีเพียง
ปอวยผมห้างหูที่ขึงไปเล็กน้อยด้วยฝีมือเขาเมื่อครู่

ชายหนุ่มรวบนิ้วทั้งห้าเข้าหากัน ปลายนิ้วยังจดจำสัมผัสจาก
ริมฝีปากนางได้ถนัดถนี่

จากนั้นคำที่ห้วนเสี้ยวที่เคยพูดไว้ก็ดังขึ้นในมโนนึก... 'ดูหนุ่มละมุน
ไปหมดรวากับว่าทั้งเนื้อทั้งตัวทำจากน้ำก็มีปาน'

หลี่ซีฉือเดินออกจากห้อง

ห้วนเสี้ยวก็หลบไปยืนแอบข้างๆ เพื่อเปิดทางให้

ปลายเท้าของนางหยุดชะงักเล็กน้อยแล้วเอ่ยเบาๆ "ขอบคุณ
ท่านขุนพลมากที่เมื่อก่อนยอมสละเปลื้องส่งของขวัญมาให้หลายครั้ง
หลายครา"

ไหนๆ นางก็รู้แล้ว ห้วนเสี้ยวจึงตอบผ่านรอยยิ้มแห้งๆ โดยไม่ปิดบัง
"โปรดอย่าได้เกรงใจ ข้าส่งไปให้แทนท่านผู้บัญชาการต่างหาก ของขวัญ
เหล่านั้นเป็นความรู้สึกที่ท่านผู้บัญชาการมีต่อท่าน"

หลี่ซีฉือพยักหน้ายิ้มๆ แล้วออกเดินต่อ จวบจนเดินเลี้ยวไปตาม
โค้งเฉลียง รอยยิ้มบนใบหน้าก็เลือนหาย

ตอนที่ซินลู่เหลือบมองไปอีกครั้งก็พบว่าเรียวปากผู้เป็นนายขยับเบาๆ

"ผู้ถึง..." นางเอ่ยชื่อชายผู้นั้นพลางใช้นิ้วแตะปอวยผมห้างหู หัวใจ
ขุนหมองอย่างยากจะบรรยาย

ที่แท้ข้าก็ทักตกไปเอง

6

เมื่อเห็นว่าหลี่ซื่อเดินจากไปไกลแล้ว หลัวเสี่ยวอี้ก็ฉลุบเข้าไปในห้อง
ทันที

ไอร่อนที่แผ่ออกมาจากกระถางไฟผิงสว่างให้อุ่นสบายไปทั่วตัว ทว่า
เขาไม่มีอารมณ์จะดื่มด่ำ รีบปรีเข้าไปตรงหน้าต่างแล้วถามเบาๆ "พี่สาม
ท่านใจบ้ำถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไร ข้าสังเกตเห็นแต่แรกแล้วว่าทุกอย่างในจวน
เปลี่ยนไปผิดหูผิดตา นางใช้เงินไปเพียงนี้ เราจะจ่ายคืนให้อย่างไรไหว"

ผู้ถึงไม่ตอบ กลับเป็นฝ่ายถามว่า "เจ้าเอาเงินกองทัพอื้อของขวัญ
ส่งไปให้นางหรือ"

คนสนิทเถียง "เงินกองทัพอื้อที่ใด นั่นมันเงินภาษีที่ท่านควรได้ต่างหาก
แต่ท่านดันยกให้เป็นเงินกองทัพอื้อ ข้าเจียดไว้ให้ท่านใช้จ่ายในบ้านบ้าง
จะเป็นไรเสีย"

คำตอบเช่นนี้เลอะเทอะสิ้นดีในความคิดของผู้ถึง หากกองทัพอื้อ

ไว้ป้องกันข้าศึกภายนอก แม้แต่ชีวิตก็จะสิ้นสูญ นับประสาอะไรกับเรื่องในบ้าน

เขานั่งเสียบอยู่พักใหญ่ ก่อนจะล้วงตราประทับในอกเสื้อออกมาโยนให้อีกฝ่าย

หลัวเสี่ยวอี๋รับไว้ด้วยสองมือ แล้วเบิกตาโตเป็นลูกกระพรวน เพราะเข้าใจเจตนาเขาได้โดยไม่ต้องรอฟังคำอธิบาย "พี่สามจะให้เอาเงินส่วนตัวแต่เดิมที่ใส่ไว้ในกองทัพอ่านางอย่างนั้นหรือ"

ผู้ถึงย่อน "ภรรยาข้า ไม่ใช่เงินข้าจะใช้เงินใคร"

หลัวเสี่ยวอี๋ใช้ความคิดอย่างหนัก พี่สามของเขาไม่มีนิสัยชอบสะสมเงินทอง ที่ยังเก็บเงินก้อนนี้มาตลอดโดยไม่นำออกมาใช้จ่ายจะต้องมีจุดประสงค์อะไรสักอย่าง

เสียงของชินลู่ดังขึ้นข้างนอกในจังหวะนั้น บอกว่าจุดกระถางไฟไปวางไว้ในห้องเรียบร้อยแล้ว ให้เขาเข้าไปพักผ่อนได้

ผู้ถึงไล่ "ไปเถิด"

หลัวเสี่ยวอี๋กัดฟันพินิจกับตนเองในใจ ถึงอย่างไรก็ต้องเสียเงินอยู่แล้วทั้งที ต้องเข้าไปนอนผิงไฟให้อุ่น จะได้ถอนทุนคืนได้บ้าง!

พอคิดแล้วเขาก็หมุนตัวออกไปโดยไม่รอช้า

ชินลู่ที่อยู่ข้างนอกปิดประตูห้องให้อย่างใส่ใจ

ผู้ถึงโยนกระบี่ที่วางอยู่ข้างตัวลงบนพื้น ถอดรองเท้าหุ้มแข้งแบบทหารออกแล้วล้มตัวลงนอนบนเตียง

ฟูกนอนก็เปลี่ยนใหม่เช่นกัน สัมผัสได้ร่างนุ่มสบายจากขนแกะที่ยัดไว้เป็นชั้นหนา

กลิ่นหอมอ่อนๆ ไซยออกมาจากหมอนหนุน เขาใช้นิ้วคืบเส้นผม

บางยาวขึ้นมาเส้นหนึ่ง

ที่เพิ่มขึ้นมา...คือกลิ่นอายสตรี

คราวนี้ผู้ถึงหลักยาวจนพามีด

ที่ตื่นก็เพราะในห้องร้อนเกินไป

ผู้ถึงลืมหูลึกขึ้นมานั่ง ร้อนจนเหงื่อซึมเลยทีเดียว

เขาลงจากเตียงเดินไปที่โต๊ะ เห็นชุดน้ำชาประณีตงดงามวางอยู่บนนั้น

เพิ่งจะยกกาน้ำบนเตาที่ไม่ได้จุดไฟมาแขวนหน้าหน้าต่างๆ กรอกปาก

เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

สาวใช้สองคนเดินก้มหน้าเข้ามาย่อตัวคำนับ "ท่านผู้บัญชาการ
ตื่นแล้ว พวกบ่าวเตรียมน้ำร้อนไว้ให้ท่านผู้บัญชาการอาบตามคำสั่งของ
นายหญิงแล้วเจ้าค่ะ"

พูดจบซินลู่ก็เดินไปหยิบโคมไฟ ส่วนชีวิตวงไปกางฉากบังตา

จากนั้นโคมสืบทว่าดวงก็ถูกจุดขึ้นในห้องจนสว่างไสวราวกับกลางวัน
เมื่อเห็นน้ำร้อนใส่ถังอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว ทั้งคู่ก็เดินกลับออกไป

พวกนางเข้ามาทันทีที่เขาลงจากเตียง บ่งบอกว่าเย็นรออยู่แต่แรก

เขามองไปทางเก้าอี้ขาไขว้พลงใช้ลินเลียพันที่ถูกล้างน้ำเย็นชโลมเมื่อครู่
ก่อนหน้านี้ภรรยาของเขานั่งตัวตรงสง่าอยู่บนนั้น

หญิงเชื้อพระวงศ์คงมีกิริยาไว้ที่ต๊ะเต๋นนี้หมดทุกคนกระมัง

ชายหนุ่มถอดเสื้อผ้าก้าวลงน้ำ ข้างถังมีภาชนะบรรจุเม็ดสบู่
จำนวนหลายสิบ แต่ละลูกกลมเกลี้ยง ชาวพิสุทธ์ราวกับหิมะ ส่งกลิ่นหอม
รวยรินแตะจมูก

ของเช่นนี้พวกเชื้อพระวงศ์ในฉางอันกับลั่วหยางชอบใช้กันนักหนา

เขาอยู่แต่ในกองทัพมาแต่ไหนแต่ไรไม่เคยใช้มาก่อน

เมื่อดิสบุคณาพดีแบบที่อยู่ตรงหน้านี้คิดราคาเป็นลูก แต่ละลูก
แพงระยับราวกับยัดทองคำไว้ข้างใน บางที่แม้แต่ในวังหลวงยังได้ใช้กัน
แค่ไม่กี่ครั้ง

หลี่ซีจื่อ... ฟุ้งเฟ้อกริดกรายกว่าที่เขาคิดไว้

ตอนที่หลัวเสี่ยวอ้อมาหาอีกครั้ง ผู้ถึงก็อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย
แล้ว พวกบ่าวไพร่เพิ่งจัดห้องเสร็จใหม่ ๆ

"พี่สาม ที่นี้หรูหราสุขสบายราวกับอยู่บนสวรรค์อย่างนั้นละ ข้า
ชักไม่อยากไปแล้วสิ"

หลัวเสี่ยวอ้อนอนหลับเต็มอ้อมก็อาบน้ำแล้วเช่นกัน แต่ผิดกับผู้ถึง
ตรงที่เห็นได้ชัดว่าประโคมิใช้เมื่อดิสบุไปไม่น้อย เพราะยังไม่ทันเห็นตัว
ก็ได้กลิ่นหอมดยุมาแต่ไกล

ซินลู่กับฉิวซวงเดินเข้ามาพอดี ได้ยินดังนั้นก็กลั่นยิ้มไว้ในหน้า

พวกนางเข้ามาเชิญผู้ถึงกินอาหาร ในเมื่อหลัวเสี่ยวอ้ออยู่ในห้อง
ท่านผู้บัญชาการ จึงยกข้าวปลาอาหารเข้ามาที่นี้เลย

โต๊ะอาหารถูกยกเข้ามาตั้ง สองคนแยกกันนั่งคนละโต๊ะ

ผู้ถึงสวมเสื้อคลุม นั่งขัดสมาธิทำแขนกับหัวเข่า ไม่มีใครกล้ามอง
ท่านผู้บัญชาการในอิริยาบถนี้มากนัก

อาหารทยอยขึ้นโต๊ะจานแล้วจานเล่า หลัวเสี่ยวอ้อเบิกตากว้างขึ้น
ทุกที

กล่าวกันว่าอาหารการกินนั้นสูงค่าที่ความวิจิตรเลิศรส มิใช่ที่ปริมาณ
ตั้งแต่เป็นทหารมาเขายังไม่เคยกินของพวกนี้มาก่อน

บ่าวไพร่เหล่านั้นยังยืนรออยู่ข้างนอก ดูท่าเมื่อพวกเขากินอาหาร
บนโต๊ะหมดเมื่อไรก็คงจะยกของใหม่มาเพิ่มให้อีก

นึกว่าเท่าที่เห็นตอนแรกหรรหามากแล้ว มาเจออาหารตรงหน้า
ถึงได้รู้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงของหายากที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนเท่านั้น

หลัวเสี่ยวอี้ชะเงยตัวเข้าไปหาชายหนุ่มอย่างอดรันทดไม่ไหว
"พี่สาม ถ้าอย่างไรเข้าไปเตือนให้พี่สะใภ้มีธัญธิน้อยดีหรือไม่"

"อย่าพูดมาก" ผู้ถึงตอบกลับพลางหยิบตะเกียบ ความหมายคือ
'จะกินก็กิน ไม่กินก็ให้ไป'

หลัวเสี่ยวอี้ยกมือลูบหน้า พี่สามของเขาเป็นชายชาติอาชาไนย
ผู้สมบุกสมบัน ส่วนชิงหลิวเชียนจูนั่นเป็นหญิงสูงศักดิ์ผู้เคยชินกับความ
หรรหายุ่งเหยิง แล้วเช่นนี้จะร่วมชีวิตกันได้อย่างไร

อาหารมื้อนั้นผ่านไปด้วยความกลัดกลุ้ม หลัวเสี่ยวอี้เอ่ยลาเพราะ
มารบกวณเจ้านบ้านมากพอแล้ว

เพิ่งจะเดินออกจากห้องก็ฝนทำเป็นยืมทะเล้นพูดหยอกล้อว่า "วันนี้
พี่สามเสียเงินไปอีกโข ต้องถอนทุนคืนจากพี่สะใภ้ให้มาก ข้าไม่อยู่ขัดจังหวะ
เรื่องดีๆ ของพวกท่านสองสามีภรรยาแล้วละ"

ผู้ถึงไม่สนใจคนสนิท ในหัวมีแต่ภาพปลายนิ้วเท้าขาวผ่องที่เห็น
แค่แว้ๆ ภาพนั้น

หลัวเสี่ยวอี้เห็นนัยน์ตาอีกฝ่ายเป็นสีเข้มลึกได้แสงตะเกียงราวกับ
หมาป่า ก็เดินออกมาด้วยรอยยิ้มกริ่มกริ่ม

แต่ตอนกำลังจะเลี้ยวไปตามโค้งเฉลียงทางเดิน เขาก็ปะเข้ากับชีวชวง
ที่มาแจ้งว่า "นายหญิงเชิญท่านขุนพลไปคุยกันหน่อย"

ความคิดของหลัวเสี่ยวอี้แล่นไปอีกทาง

เห็นที่จะคุยเรื่องเงินกระมัง อย่าบอกนะว่านางร้อนใจอยากได้เงินคืน
เร็วว่ะ

หลี่ซีฉืออยู่ที่เรือนหลี่เยียน

นางใช้เวลาระหว่างที่ผู้ถึงนอนหลับจนถึงกินข้าวมานั่งคัดอักษร
เป็นเพื่อนหลานชายอยู่นาน จนได้ยินสาวใช้รายงานว่าเชิญคนที่ต้องการพบ
มาแล้ว ถึงค่อยหยุดมือ

หลี่เยียนนำสมุดคัดอักษรสองเล่มไปเก็บอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย
พอเหลือบตาขึ้นมาเห็นว่าคนที่เดินเข้ามาในห้องเป็นใครก็แปลก แล้วเข้าไป
ยืนข้างผู้เป็นอาโดยไม่สงสัย

หลัวเสี่ยวอีเห็นว่าชื่อจื่อที่ตนเคยล่วงเกินอยู่ในห้องด้วยก็อึดใจ
ก่อนจะประสานมือคำนับ "ไม่ทราบว่ามีอะไรที่ข้าพเจ้านี้จะบัญชาถึงได้
ให้คนไปตามข้าน้อยมา"

หลี่ซีฉือนั่งอยู่ในเงาไม้ มองเห็นหน้าไม่ถนัด นางเพียงแค่มองมือที่เดียว
จากนั้นชินลู่ที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ประคองกลองไม้ใบหนึ่งมามอบให้เขา

หลัวเสี่ยวอีรับมาเปิดดูด้วยความสงสัย สิ่งที่อยู่ข้างในคือมีดสั้นสองคม
ปลอกทำจากทองคำแท้ หยิบขึ้นมาถือแล้วหนักอึ้งอยู่ในมือ

ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความกังขา "นี่คือ?"

หลี่ซีฉือเอ่ย "ตอบแทนที่เมื่อก่อนเจ้าลั่นเปลืองส่งของขวัญไปให้
หลายครั้ง"

หลัวเสี่ยวอีใจหายวาบ ถ้าจะทำตามที่พี่สามบอก พวกเขาก็ต้อง
จ่ายค่ามีดสั้นนี้ด้วย แล้วเขาจะต้องรับของของพี่สามให้ลั่นเปลืองไปไย

หลัวเสี่ยวอีกำลังจะหาข้ออ้างปฏิเสธก็ได้ยินนางพูดขึ้นมาเสียก่อน

"ข้าเรียกเจ้ามานี้ก็เพื่อจะบอกกล่าวกันให้เข้าใจ ที่ท่านผู้บัญชาการพูดว่าจะแบกรับค่าใช้จ่ายของข้ามัน เจ้าไม่ต้องทำตามหรอก อย่างไรก็ตาม เขากับข้าก็เป็นสามีภรรยา กัน ใช้เงินแค่นี้จะมาคอยคิดเล็กคิดน้อยเป็น คนอื่นคนไกลไปด้วยเหตุใด"

หลัวเสี่ยวอี้ชะงัก ด้วยคิดไม่ถึงว่านางจะใจกว้างและเข้าอกเข้าใจผู้อื่น ถึงเพียงนี้ ไม่ใช่ไม่รับอย่างเดียว ยังเป็นฝ่ายให้เสียเอง

เขาลองหยั่งเชิง "แต่เงินก้อนนี้ไม่ใช่น้อยๆ นะขอรับ"

คำตอบของหลัวเสี่ยวอี้ก็กลัวเสียงหัวเราะไว้ด้วย "วางใจเถิด สมัยอยู่ตำหนักกว๋อฮงข้าก็ดูแลบ้านเรือนมาหลายปี หากใช้เงินมือเติบ ไม่คิดคำนวณให้ดี ป่านนี้คงไม่มีข้ากับกว๋อฮงชื่อจื่อที่เจ้าเห็นแล้ว"

หลัวเสี่ยวอี้ฟังดังนั้นก็เข้าใจ นางหมายความว่านางจ่ายไหว

สวรรค์ พี่สามของข้าได้สตรีแบบใดมาเป็นภรรยา กันนี้ หรือว่า สตรีเชื้อพระวงศ์จะร้ายและใจป่าเช่นนี้กันทุกคน

เวลานี้ดีมากมายแล้ว หากพูดคุยกับบุรุษที่ไม่ใช่คนในบ้านนานเกินไป จะไม่งาม หลัวเสี่ยวอี้จึงปล่อยให้อีกฝ่ายมีเวลาคิดฟุ้งซ่านได้ไม่เท่าไร ก็วกเข้าจุดประสงค์ที่เรียกเขามาพบ "ข้าเพียงแค่อยากรู้ว่านี่เป็นถึงจวนผู้บัญชาการแห่งกองทัพพิทักษ์อุดร เหตุใดถึงอยู่ในสภาพเช่นปัจจุบันได้"

เสียเงินนั้นเรื่องเล็ก สิ่งที่น่าต้องการคือความกระจ่าง

เท่าที่นางรู้ กองทัพพิทักษ์ดินแดนสำคัญๆ ไม่ต้องส่งสินบรรณาการ แก่ราชสำนัก สามารถนำเงินภาษีที่เก็บได้ไปใช้ทำนุบำรุงกองทัพอย่างเต็มที่ หากไม่มีสาเหตุก็ไม่ควรตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

หลัวเสี่ยวอี้ถืกกล่องไม้ไผ่ด้วยมือหนึ่ง มืออีกข้างลูบตราประจำตัว ในอกเสื้อที่ได้มาจากผู้ถึง คราแรกยังกลัวว่าพูดไปแล้วจะเสียหน้า แต่คิดอีกที

ผ่านไปนานเข้ากระดาศยอมห่อไฟไม้มิด บอกนางอย่างตรงไปตรงมาตอนนี้เลยดีกว่า

ดังนั้นเขาจึงเอ่ยขึ้นหลังจากถอนหายใจเฮือก "พี่สะใภ้เขียนจุไม่รู้อะไร อันที่จริงแต่ก่อนไม่ได้เป็นเช่นนี้หรอกขอรับ..."

แดนเหนือกินอาณาเขตกว้างขวาง เต็มไปด้วยชนเผ่ากลุ่มต่างๆ ในอดีตการเก็บภาษีไม่เคยเป็นปัญหา

น่าเสียดายที่เมื่อหลายปีก่อนเกิดโรคระบาดครั้งสำคัญ แพะวัวล้มตายไปนับหมื่น ไร่ร่นกว้างใหญ่ก็ไม่ได้ผลผลิตเลยแม้แต่เมล็ดเดียว

เก็บภาษีไม่ได้ติดต่อกันหลายปี ข้าร้ายพวกทุเจ็วยยังฉวยโอกาสนี้ บุกรุกชายแดน

ทำศึกก็เหมือนเผาเงิน ออกรบได้ศึกสองศึก เงินในคลังก็หมดเกลี้ยง ขัปล่เข้าศึกออกไปได้แล้วยังต้องคอยเสริมความแข็งแกร่งให้แก่ กองทัพเพื่อเตรียมรับมือกับศึกสงครามทุกปี เป็นเช่นนั้นนานเข้ายอมชักหน้าไม่ถึงหลัง

หากชนชั้นสูงมาเป็นผู้บัญชาการอยู่ที่นี้ก็ยังพอมีวงศ์ตระกูลช่วยเหลือ แต่พี่สามของเขาสรางเนื้อสรางตัวขึ้นด้วยสองมือ ใครเล่าจะมาช่วย

หลี่เยียนกำแขนเสื้อผู้เป็นอาแน่นโดยไม่รู้ตัวด้วยตกใจกับสิ่งที่ได้ฟัง หลี่ซื่อตึงมือหลานชายมาจับไว้พร้อมถามว่า "ราชสำนักไม่มาดูแล บ้างหรือ"

หลัวเสี่ยวอี้หัวเราะสองทีอย่างอ่อนใจ "ราชสำนักเคยมาดูแลอยู่หรอกขอรับ แต่ก็แค่ครั้งเดียว หลังจากนั้นกองทัพพิทักษ์ดินแดนอื่นๆ ก็แย่งกัน โอดครวญว่าตนเองอยากจนบ้าง ทั้งแผ่นดินมีกองทัพพิทักษ์ดินแดนสำคัญๆ หกกองทัพ ช่วยไปช่วยมา ฮ่อเองยังต้องล่าหน้า มีหน้าข้ากองทัพ

พิทักษ์อุดรเรายังมีกำลังทหารแข็งแกร่งเสียด้วย..."

เมื่อนึกขึ้นได้ว่าสตรีที่อยู่ตรงหน้าเป็นเชื้อพระวงศ์ เขาก็รีบยังปากตนเองไว้เพียงเท่านั้น แล้วใช้นิ้วชี้ไถ่ร่องใต้จมูก

หลี่ซื่อเข้าใจแล้ว แต่ก่อนราชสำนักพยายามสนับสนุนขุนนางที่มีชาติกำเนิดจากสามัญชน มาบัดนี้เมื่อขุนนางเหล่านั้นเริ่มปึกล้าหาแข็งจากที่เคยสนับสนุนก็กลายเป็นระแวงระวัง

ฮ่องเต้ต้องการเก็บผู้ถึงไว้ใช้สอย ในขณะเดียวกันก็คอยระวังเขา ไม่เช่นนั้นคงไม่มีสมรสพระราชทานของเขาและนาง

"ขอบใจท่านขุนพลที่เล่าให้ฟัง" นางค้อมศีรษะน้อยๆ แล้วสั่งให้ซินลู่ส่งแขก

หลัวเสี่ยวอีเดินออกจากห้องแล้วก็ถึงมิดันทองคำเล่มนั้นขึ้นมาได้ เขาพยายามจะคืนกลับไป แต่ทำอย่างไรซินลู่ก็ไม่รับ

กล่าวว่าเมื่อผู้เป็นนายของนางยกอะไรให้ใครแล้ว ไม่มีเสียละที่จะเอาคืน

ความหมายแฝงคือเงินที่จ่ายไปกับพี่สามของเขาก็ไม่เอาคืนเหมือนกัน ใช่หรือไม่

หลัวเสี่ยวอีเดินไปเรื่อยๆ พลังหวนคิดถึงสิ่งที่ตนเองพูดเมื่อครู่ เขาพยายามไขว่คว้าให้น่าฟังที่สุดแล้ว ไม่รู้ว่าเขียนจุ๊ผู้งามละมุนผู้นั้นฟังแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง

จะทอดทิ้งพี่สามแล้วหันหลังกลับกวงโจวหรือไม่

"ท่านอาคิดเช่นไรขอรับ"

ภายในห้อง หลี่เยียนเอ๋ยออกมาเป็นคนแรก ขณะที่ใครต่อใคร

ยังตกตะลึงไม่หายกับสิ่งที่ได้ฟังเมื่อครู

หลี่ซีฉีฉือลุกเดินไปนั่งตรงจุดที่แสงโคมส่องสว่าง สีหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ นัก "จะคิดอย่างไรเล่า มากี่มาแล้ว จะสะบัดหน้าจากไปทั้งอย่างนี้หรือ"

หลานชายเอ่ยด้วยท่าทางเคร่งขรึม "ว่าไปแล้วก็เป็นเหตุสุดวิสัย หากจากไปจริง จะกลายเป็นว่าพวกเราใจดำ"

นางกระเซ้า "อายุแค่นี้ช่างคิดจริงจังนะ"

เวลานี้ดีมากมายแล้ว ชินลู่เดินเข้ามาเตือน

"ควรเข้านอนได้แล้วนะเจ้าคะ" สีหน้าของนางดูมีเลศนัยชอบกล ยามพูดประโยคนั้น

ขนาบของหลี่ซีฉีฉือไหวระริก ทาบเงาดำเป็นแพที่ใต้ตา

ความหมายก็คือ... ท่านผู้บัญชาการกำลังรออยู่?

นางใช้ปลายนิ้วแตะคางเบาๆ รู้สึกราวกับไอเย็นเฉียบจากกระบี่ของเขายังไม่จางหายไป

หากไม่นับเรื่องที่จำนางได้ น่ากลัวว่าชายผู้นั้นคงไม่เคยสนใจนางเลย

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมามอบ "ไปเรียนท่านผู้บัญชาการให้ซ้ำที"

ชินลู่เอียงหูมาใกล้ๆ พอได้ฟังคำพูดของนางเท่านั้นก็มุ่นหัวคิ้ว มองผู้เป็นนายอย่างลังเล แต่สุดท้ายก็ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

ผู้ถึงยืนอยู่ตรงริมหน้าต่าง

อากาศในห้องร้อนเกินไปสำหรับเขา ครั้นจะดับกระถางไฟแล้ว จุดใหม่ก็ยุ่งยากเกินไป เขาจึงเลือกที่จะเปิดหน้าต่างยืนรับลมหนาวสักครู่ มือถือสุรารสร้อนแรงที่เหลือครึ่งถุงจากเครื่องแบบทหาร

สุราสองอีกโหลลงคอ เนื้อตัวตากลมจนเย็นจัด ทว่าช่องท้องกลับร้อน
ดุจไฟเผาเผา

พอดีมีอีกที่สามก็ถูกคิดขึ้นมาได้ว่ากลิ่นสุราอวลอยู่ในลำคอ หาก
นางได้กลิ่นอาจจะไม่ชอบ จึงยกมือขึ้นเช็ดปากแล้วปิดฝาจุก

ความจริงเขาจะไปรู้ได้อย่างไรเล่าว่าหญิงบอบบางเช่นนั้นชอบหรือไม่ชอบอะไรบ้าง

หากชอบชีวิตฟุ้งเฟ้อรุ่มรวย เขาในตอนนี้อยอมให้ไม่ได้

เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา เขาหันไปมอง แต่เห็นแค่เพียงสาวใช้ผู้หนึ่ง

ซินลู่ย่อตัวคำนับ "นายหญิงให้บ่าวมาขอมาทานผู้บัญชาการ
ตอนอยู่ในโรงเตี๊ยมก่อนหน้านี้นางเสียขวัญ รู้สึกไม่ใคร่สบาย เวลานี้จึง
นอนพักผ่อนในเรือนอื่นแล้วเจ้าคะ เชิญท่านผู้บัญชาการเข้านอนได้เลย"

ผู้ถึงลูบถุงสุราในมือพลางเหยียดยืมตรงมุมปาก

ก่อนหน้านี้ไม่เห็นนางจะผิดปกติตรงที่ใด ขนาดถูกเขารั้งไว้แนบอก
ยังไม่ตื่นตกใจสักนิด อยู่ๆ ก็พึ่บผอยหาตะเข็บชุดคุ้มเรื่องเก่า แสดงว่า
จริงใจจะเอาคืนเขาในเวลาเช่นนี้

"นางอยู่ที่ใด"

แต่เดิมซินลู่ก็ออกจะเกรงๆ แม่ทัพหนุ่มอยู่แล้ว พอได้ยินคำถามนั้น
จึงผงะไป

ผู้ถึงสั่งโดยไม่รอให้สาวใช้ตอบ "ไปเชิญนางมา"

ซินลู่รีบเดินออกไปทันที

ท่าทีเหล่านี้ของเขายู่ในการคาดเดาของหลี่ซีฉือ เพียงแต่นึกไม่ถึงว่า
เขาจะเรียกนางไปพบ

หรือว่าต้องการจะปะทะกันซึ่งหน้า

นางปลอบโยนหลานชายที่มีท่าทางกังวล แล้วลุกเดินไปที่เรือนเขา
อย่างแหม่มข้า

เพิ่งจะมาถึงหน้าเรือนก็ได้ยินเสียงเบาๆ ดังออกมาจากข้างใน
นางเอามืออึ้งชายกระโปรงก้าวเข้าไปในห้อง เห็นชายผู้นั้นสวมรองเท้า
หุ้มแข้งแบบทหาร ถือกระบี่คู่ใจ ก้าวยาวๆ มาหา

พอมาถึงตัว เขาก็ชะงักทำ ทอดตามองนาง

หลี่ซีฉือจำต้องแหงนหน้ามองตอบ

ปลายคางคมสันมีเหลี่ยมมุมชัดเจนราวกับแกะขึ้นด้วยดาบ

"เจ้านอนที่นี่" เขาโผล่ขึ้น หลังจากตรึงสายตาอยู่บนร่างนางชั่วอึดใจ
ก็เดินออกไป

หลี่ซีฉือมองร่างสูงใหญ่ก้าวออกจากห้องโดยมีชินลู่ตามไปด้วย

ไม่นานนักสาวใช้ประจำตัวก็ย้อนกลับมาบอกนางว่า "ท่านผู้บัญชาการ
ไปนอนในห้องหนังสือแล้วเจ้าค่ะ"

"เขาเป็นไ้หรือไรกันนะ..." หลี่ซีฉือพึมพำ

ชินลู่กระซิบกระซาบอยู่ข้างหู "ดูที่ท่านผู้บัญชาการจะเป็นคนพุดน้อย
ก่อนหน้านี้ก็ให้ขุนพลหวั่นพุดแทนจนเหมือนเป็นไ้จริงๆ"

หลี่ซีฉือบิบนัดตนเองเบาๆ มองค้อนไปยังทิศทางที่เขาเดินจากไป
พลางคิดในใจ *บุรุษอะไรก็ไม่รู้* แค่พุดจาอ่อนหวานสักคำยังไม่ทำ

7

อากาศหนาวเหน็บ พื้นดินกลายเป็นน้ำแข็ง แม้แต่เสียงไก่ขันยังไม่มี
ให้ได้ยิน

ฝูงสัตว์นอนเวลาเดิมทุกวัน อันเป็นนิสัยที่ปฏิบัติประจํามานาน
หลายปี

เขายืนตรึงหน้าตาต่าง เขามีดเล่มเล็กจุ่มน้ำเย็นตากปลายคาง
เข้าฤดูเหมันต์ที่ไรลมหิมะจะพัดกระโชกไปทั่วแดนเหนือ เขาจึง
ไม่ชอบไว้เคราเพราะเห็นว่าตูดหิมะน่ารำคาญ

ระหว่างโกนเคราพลันนึกขึ้นมาได้ว่าฮองเต้พระองค์ปัจจุบัน
ไว้หนวดเคราขาวโพลน เหล่าราชบัณฑิตและขุนนางระดับสูงในราชสำนัก
จึงนิยมไว้หนวดเคราสั้นบ้างยาวบ้างตามไปด้วย บางทีพวกเชื้อพระวงศ์
อาจชอบเช่นนั้นมากกว่า

ชายหนุ่มวางมีดเล่มเล็กลง เข้มปากเยาะตนเอง จะคิดเรื่องพวกนี้

ไปไย นางชอบแบบใด ข้าก็จะยอมปล่อยให้นางจงมูกอย่างนั้นหรือ

ข้ารับใช้ส่งเสียงรายงานอยู่หน้าห้องว่าขุนพลหัวมารอข้างนอกแล้ว
เขาใช้ผ้าเช็ดคางลวกๆ หยิบกระบี่คู่ใจมาห้อยเอว คิ้วแฉับและ
เดินออกไป

หิมะเกล็ดเล็กละเอียดโปรยปรายอยู่ในแสงรำไรของวันใหม่
หัวเสียวอึ้งอยู่บนหลังม้าในท่าโน้มตัวลงไปแนบคออาซา ทำนี้
ช่วยให้ไม่หนาวเกินไปนัก และนั่งนานๆ ได้ไม่เมื่อย

พอเห็นผู้ถึงเดินออกมาจากจวน เขาก็รีบนั่งตัวตรง โยนบังเหียนม้า
อีกตัวไปให้

ผู้ถึงรับบังเหียน เอาเท้าเหยียบโคลนป็นชั้นหลังม้า
หัวเสียวอึ้งชะงักหน้าเข้ามาสังเกตสังกาก็ไม่เห็นว่ามีอีกฝ่ายจะดู
ผิดปกติตรงที่ใด แสดงว่าเรื่องที่เล่าให้ฟังอย่างตรงไปตรงมาเมื่อคืนไม่ได้
ทำให้เชื่อนผู้นั้นหนีไปอย่างนั้นหรือ

ผู้บังคับบัญชาถาม "มองอะไรของเจ้า"

หัวเสียวอึ้งทำทะลึงทะเล้นขึ้นมาอีกครั้งด้วยการจุปาก "พี่สาม
ดูกระบี่กระบพร่าดีนี่นะ กลับจวนมาครานี้เหมือนไม่ได้ใช้แรงออกเหงื่อ
แต่อย่างใด อย่างบอกนะว่าเป็นเพราะพี่สะไภ้ของข้าสูงส่งบอบบาง ท่าน
เลยไม่กล้าใส่ไปเต็มที"

ผู้ถึงกวัดตามองอีกฝ่าย

หัวเสียวอึ้งรีบโบกมือสองข้าง "แผลท่านยังไม่หาย อย่าพูดอะไรมาก
เลย เดียวข้าพูดของข้าเอง"

อันที่จริงหัวเสียวอึ้งกลัวจะถูกแฉับม้าในมือเขาหวดเอามากกว่า

ผู้ถึงยกมือปาดเกล็ดหิมะออกจากหน้า แล้วเหลือบมองเข้าไปในจวน

แวตายามนางแหงหน้าขึ้นมองเขาตอนนั้นผุดขึ้นในมโนนึก นาง
ทำเหมือนไม่มีอะไรทั้งสิ้น แค่เดินชดช้อยมาหาตามที่เขาเรียก

ท่าทางสำรวจม รู้จักวางตัว แต่ความจริงแล้วไม่ใช่สตรีที่จะยอม
ถูกบังคับง่าย ๆ

เขาแต่งงานกับนางแล้ว ย่อมไม่บังคับฝืนใจกัน ในเมื่อนางไม่เต็มใจ
เขาก็จะไม่แตะต้อง

ชายหนุ่มดึงสายตากลับมา กระทั่งเขาเข้ากับสีข้างม้าและควบทะยาน
ออกไปอย่างรวดเร็ว

หลังเลี้ยวอ้อมเวียนม้าตามไปข้างหลัง "นี่! พี่สาม รอช้าด้วย!"

กระถางไฟในห้องเพิงจะมอด ไอลุ่นยังไม่จางหาย

ระหว่างแต่งตัวให้ผู้เป็นนาย ชินลูเล่าให้ฟังว่าท่านผู้บัญชาการออกไป
กองทัพแต่เช้าตรู่

หลี่ซีซือไม่แปลกใจแม้แต่นิดเดียว ห้องหนังสืออยู่ไม่ไกลจากห้องนี้
นางจึงได้ยินเสียงรองเท้าขี่ม้าของชายผู้นั้นกระทบพื้นเจลิ้งทางเดินตั้งแต่
รุ่งสางแล้ว

ชินลูผูกผ้าคาดเอว แล้วหยิบเสื้อคลุมกันลมเหนือนามาสวมให้เพื่อ
กันหนาว พอพิจารณาใบหน้าผู้เป็นนายอย่างถ้วนถี่แล้วก็ต้องเอ่ยถามด้วย
ความเป็นห่วง "ไม่สบายหรือไม่เจ้าคะ เหตุใดปากแห้งถึงเพียงนี้"

หลี่ซีซือผิวขาวผ่องเนียนนุ่มไร้ตำหนิ ากคิ กลีบปากเป็นสีทอชุ่มชื้น
เปล่งปลั่ง ไม่เคยแห้งแตกเช่นนี้มาก่อน

ท่าทางเคร่งเครียดของชินลูทำให้หลี่ซีซือนั่งลงส่งกระจก และพบว่า
ปากค่อนข้างแห้งจริงๆ

นางแน่นปากเบาๆ "ไม่มีอะไรหรอก ทางเหนืออากาศแห้งก็อย่างนี้ล่ะ"

ทว่าซินลู่ไม่เห็นด้วย เวลานี้ผู้เป็นนายของนางอยู่กับท่านผู้บัญชาการ ต้องให้ความสำคัญกับรูปโฉมยิ่งกว่าแต่ก่อนถึงจะถูก คิดแล้วนางก็รีบเดินออกไปหาสิ่งสำหรับช่วยเพิ่มความชุ่มชื้นให้อีกฝ่าย

ซินลู่เพิ่งจะเดินออกไป ชิวซวงก็เข้ามาในห้องแทน นางสาวมเสื้อคลุมคอกลมเย็นงูรุมตามเคย

สาวใช้ผู้นี้คล่องแคล่วโผนผ่องกว่า หลี่ซีจื่อจึงให้คอยช่วยดูแลการค้า มักจะออกไปทำงานข้างนอกอยู่เสมอ เช่นวันนี้ก็ออกไปแต่เช้าตรู่เพื่อสำรวจตลาดละแวกใกล้เคียง

"นายหญิง บ่าวได้ข่าวมาเรื่องหนึ่งเจ้าค่ะ" ชิวซวงเดินเข้ามาหาด้วยสีหน้ามีลัษณคมใน แล้วเล่าเรื่องที่ได้ยินมาโดยละเอียด

เพิ่งจะผ่านไปไม่กี่วัน เรื่องของยงอ๋องชื่อจื่อจี้ก็กระจายไปทั่วแล้ว

เห็นว่ายงอ๋องจ่ายเงินก้อนใหญ่เพื่อไถ่ของกลับมา แล้วเขียนนุตรขายเสียปางตาย

แต่กระนั้นก็ยังไม่วายถูกชาวบ้านร้านตลาดหัวเราะเยาะหยันว่า นอกจากจะเลี้ยงลูกไม่เอาไหน ยงอ๋องยังตกต่ำถึงขนาดต้องเอาเครื่องประดับพระชายาไปจำนำเลี้ยงชีพ

หลี่ซีจื่อรับฟังเหมือนเป็นเรื่องขบขันสักเรื่องแล้วกล่าวยิ้มๆ "หวังว่ายงอ๋องชื่อจื่อจี้จะจำไว้เป็นบทเรียน ต่อไปไม่เพียวก่อเหตุแบบไม่คิดหน้าคิดหลังอีก"

ต้องสั่งสอนให้เด็กคนนั้นได้รู้ว่าอย่าได้ล่วงเกินคนบางคนตามใจชอบ

ชิวซวงที่กำลังสะใจยิ้มรับ "จริงอย่างที่นายหญิงกล่าว เวลานี้ชื่อจื่อมาอยู่จวนผู้บัญชาการกองทัพพิทักษ์อุดร ต่อไปย่อมไม่มีใครกล้าข่มเหงรังแก

ง่าย ๆ อีก"

แน่นอนสิ หลีซี้ฉือคิดในใจ ไม่เช่นนั้นจะลำบากลำบากจนต้องมาอยู่ที่นี้เพื่ออะไรเล่า

เรื่องของหลานชายนั่น มีครั้งแรกเดียวก็มีครั้งที่สองตามมา นางจำต้องมองให้ไกล

เทียบกับกวงใจอันอ่อนสบาย แดนเหนือไม่ใช่ที่ที่ตึงเครียดจริงๆ แต่ที่นี่มีสามีนาง อีกทั้งยังมีกำลังทหารในกองทัพภาคที่เขาควบคุมอยู่

ก็เหมือนอย่างทำการค้านั่นละ สิ่งเหล่านี้...ล้วนเป็นต้นทุนทั้งสิ้น

น่าเสียดายก็แต่...สามีนางไม่สนใจไยดีนางเลยแม้แต่น้อย

พอคิดมาถึงตรงนี้หลีซี้ฉือก็ขุ่นมัวในอารมณ์อย่างไร้สาเหตุขึ้นมาอีก

ผู้ถึง...นางสองกระจก ใช้นิ้วลูบปอยผมตรงข้างหู นึกถึงปลายคางคมสันราวกับแคะด้วยดาบของเขาพร้อมรำพึงในใจ ท่าน...ราวกับก้อนหินอย่างไรราย่างนั้น

ดวงหน้างามผิวนมออกป็นอกหน้าต่างแล้วบอกชีวิตชวงว่า "คอยดูเวลาให้ดี ประตุมืองปิดเมื่อไรต้องมาบอกข้า"

สาวใช้รับคำทั้งที่ไม่เข้าใจ

หิมะโปรยปรายลงมาบางๆ สักพักก็หยุด

กลองลั่นสามครั้ง เป็นสัญญาณปิดประตูเมือง

ยามนี้ผู้ถึงกลับมาแล้ว

หลังเสี้ยวอัสดงเข้าประตูจนตามหลังมาด้วย หลังส่งมาให้บ่าวพาไปกินเหล้าก็ถ่มมือที่หนาวจนแข็งเข้าหากันพลางพูดยิ้มๆ "พี่สาม ข้ารู้อยู่หรือกว่าไม่ควรมารบกวนท่านกับพี่สะใภ้ แต่ก็อยากจะเข้ามานั่งผิงไฟที่นี่สักนิด

แล้วค่อยกลับ"

ถ้าถือโอกาสได้กินข้าวสักมื้อก่อนกลับด้วยก็ดี นางบอกเองนี่ว่า
นางจ่ายไหว

เขายอมรับว่าตนเองหน้าด้านได้อย่างไม่ตะขิดตะขวงใจ ไม่เหมือน
พี่สามของเขา

ผู้ถึงไม่สนใจ เพราะกลัวเสียอิสรภาพนอกออกในจวนนี้จนชินแล้ว
ได้แต่บอกว่า "อย่าเข้าไปถึงเรือนใหญ่อีกแล้วกัน"

เขาไม่อยากให้นางมองว่าคนสนิทของเขารุ่มร่ามไว้มารยาท

"ขอรับ ข้ารู้แล้วว่าพี่สะใภ้ที่นั่น จะยังเข้าไปอีกได้อย่างไรเล่า"

ว่ากันว่าแม้แต่ลูกหมาป่ายังรู้จักหวงอาหาร บัดนี้พี่สามของเขา
ก็หวงอาหารเป็นแล้วเช่นกัน หลัวเสี่ยวอี้แอบเก็บคำพูดของอีกฝ่ายมาตีความ
ไปอีกทาง

เขาเห็นซินลู่โผล่หน้าออกมาจากประตูเรือนชั้นในอยู่ไกลๆ พอเห็นว่า
นางยกกระถางไฟที่ตนคิดถึงทั้งเข้าเย็นมาด้วย หลัวเสี่ยวอี้ก็ชะลอฝีเท้า
แล้วเดินเข้าไปหา

ซินลู่ย่อดำน้ำบเขา จากนั้นก็กระซิบเบาๆ "นี่กลัวเสียว่าท่านขุนพล
ต้องกลับมาพบกับท่านผู้บัญชาการด้วย นายหญิงเลยเตรียมกระถางไฟไว้รอ
เจ้าค่ะ"

หลัวเสี่ยวอี้ประหลาดใจเป็นล้นพ้น ไม่นึกเลยว่าพี่สะใภ้เขี่ยนง
จะอ่านใจคนเก่งถึงเพียงนี้

สวรรค์ อย่าบอกนะว่านางเป็นผู้หยั่งรู้?

หลัวเสี่ยวอี้ที่ถูกลมองเป็น 'ผู้หยั่งรู้' ไปแล้วกำลังยืนอยู่ตรงประตูห้องหนังสือ

นางสั่งให้หิวชวงคอยดูโม่งยาม ครั้นพอถึงเวลาก็กเดินมา ลองนับๆ ดู
นางยืนรออยู่ตรงนั้นมาพักใหญ่แล้ว

เนื่องจากยืนรอจนเบื่อ หลังจุดไฟเสร็จนางจึงละมือข้างหนึ่งออกจาก
เตาคุ่นมือที่อุ้มไว้ไปเลื่อนดาลประตู

เลื่อนไปเลื่อนมา ประตูห้องพลันเปิดออก

นางเงยหน้า เห็นผู้ถึงยืนอยู่ตรงนั้นพอดี

แฝงไหล่กว้างของเขาเหมือนบังนางไว้จนมืด

ชายหนุ่มหยุดยืนไม่พูดไม่จา เอาแต่หลุบตามองนาง

หลี่ซีฉือไม่ได้คาดหวังให้เขาพูดอะไรอยู่แล้ว จะตั้งตารอให้คนเงียบขี้น
กึ่งๆ เป็นใบ้ช่างพูดช่างเจรจาขึ้นมาอย่างไรได้

นางวางเตาคุ่นมือไว้บนเก้าอี้ที่อยู่ข้างๆ แล้วใช้นิ้วสองนิ้วตืดตะขอลิหะ
ห้อยกระบี่ที่อยู่ตรงเอวเขา

"ที่ผ่านมาไม่เคยได้ปรนนิบัติท่านอย่างใกล้ชิด นับแต่วันนี้ไปข้าจะ
ทำหน้าที่ภรรยาชดเชยให้ดี" นางก้มหน้านุ่มนวล ขณะบิดข้อมือเบาๆ จน
ได้ยินเสียงแกร็ก

ผู้ถึงคว่ำกระบี่ที่กำลังจะร่วงตกพื้นเอาไว้

กระบี่เล่มนี้หนักเกินไป หากเขาจับไว้ไม่ทัน นางยอมถือไม่ไหว

ดวงตาคมตวัดผ่านสีหน้าอันอบอุ่นของหญิงสาว ก่อนจะก้าวเท้า
เดินเข้าห้อง

เขาไม่เจนจัดธรรมเนียมของพวกชนชั้นสูง ทั้งยังไม่ใส่ใจนัก

ชายหนุ่มวางกระบี่ลงบนโต๊ะ แล้วหันกลับมามองฝ่ายตรงข้าม

หลี่ซีฉือรู้สึกเหมือนว่าเขากำลังใช้สายตาค้นหาว่าถ้อยคำที่นาง
เอ่ยออกไปมาจากใจจริงหรือเสแสร้ง

ตามธรรมเนียมแล้ว เช้าวันที่สองหลังแต่งงานกัน นางควรปรนนิบัติดูแลเขาจากที่นอนมาแต่ตัว พอกลับถึงจวนก็ช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ ทว่า เป็นสามีภรรยากันแต่ในนามมานาน นางเพิ่งเคยทำหน้าที่ตนเองก็วันนี้

หญิงสาวก้าวซำๆ เข้าไปอยู่ตรงหน้าเขา กวาดตามองไปทั่วร่างสูงใหญ่ แล้วเอื้อมมือไปหาแขนเสื้อ

เครื่องแบบทหารจะมีสายรัดชายแขนเสื้อไว้อย่างแน่นหนา เขาเป็นถึงผู้บัญชาการ แต่กลับรัดชายแขนเสื้อด้วยเชือกผ้าชนิดธรรมดาสามัญที่สุด พันเชือกทบไปทบมาสิบกกว่ารอบ นางค่อยๆ แก้ออกทีละรอบจนหมด จากนั้นก็จัดการกับชายแขนเสื้ออีกข้าง

ผู้ถึงจ้องมองนางตลอดเวลาระหว่างนั้น

มวยผมหญิงสาวขดเกลียวซ้อนกันเหมือนก้อนเมฆ ดำขลับเป็นเลื่อมมันขับผิวหน้าผากเกลี้ยงเกลา

เขากัดฟันคิดกับตนเอง...หัวใจของนางก็เป็นเกลียวซับซ้อนกว่นไม่ต่างจากเรือนผมไหมหรือไม่ เมื่อคืนยังปฏิเสธเขาอยู่เลยแท้ๆ ตอนนี้อกลับมามาทำเอาใจ

สายตาของเขาเหลือบไปเห็นกลีบปากแห้งผากคู้้นั้นโดยบังเอิญ

อากาศแดนเหนือคงโหดร้ายทารุณเกินไปสำหรับนางจริงๆ

หลั่ซี่ฉื่อคลายเชือกรัดชายแขนเสื้อทั้งสองข้างจนเสร็จ ก็เริ่มถอดเข็มขัดเขา

เข็มขัดเส้นนี้ทำจากหนัง แต่ไม่รู้ว่าจะอะไรไว้ข้างในถึงได้แข็งนัก หัวเข็มขัดกดกันอย่างแน่นหนา ขนาดออกแรงแล้วก็ยังไม่ออก

ผู้ถึงเห็นหัวคิ้วนางมุ่นเข้าหากันน้อยๆ ตาจ้องหัวเข็มขัดเขม็ง ก็เอาลิ้นดันแก้มยกยืมตรงมุมปากทีหนึ่ง

จากนั้นเขาก็ยกมือทั้งสองข้างขึ้นจับมือนางออกแรงกระตุก เท่านั้น
หัวเข็มขัดก็หลุดออกจากกัน

หลี่ซีฉีถอนตัวขึ้นมอง เขาเอามือออกแล้วถูปลายนิ้วตนเอง ก้าวเท้า
ออกไปก้าวหนึ่ง แล้วดึงเข็มขัดออกจากเอวพลางว่า "ข้าทำได้"

เครื่องแบบทหารเช่นนี้เป็นชุดสำหรับรบทัพจับศึก เน้นความรัดกุม
แน่นหนาเป็นสำคัญ จะรุ่มร่ามไม่ได้ นางกะไม่ออกก็เป็นเรื่องธรรมดา

เขาถอดเสื้อผ้าอย่างคล่องแคล่วเมื่อพูดจบ เปลื้องเครื่องแบบทหาร
สองชั้นนอกสุดไปวางไว้อีกทาง แล้วหยิบชุดลำลองบนราวหน้าแผนที่
แขวนผนังมาสวม

ถ้าพูดแล้วเอ่ยวาจาไม่น่าฟังเช่นนี้ สู้ไม่พูดเสียดีกว่า

หลี่ซีฉีนึกค่อนข้างอยู่ในใจ หากแต่ก็เอื้อมมือไปอีกครั้งเพื่อผูกผ้าคาดเอว
ให้ "ธรรมเนียมจะละเว้นไม่ได้ ท่านไม่สนใจ แต่ข้าต้องทำให้ครบ"

ว่าแล้วนางก็ก้มหน้าผูกเงื่อนอย่างพิถีพิถัน

ผูกถึงไม่ว่าอะไร ทว่าถูปลายนิ้วอีกสองครั้ง มือนางนุ่มละมุนดุจหิมะ
แดนเหนือ เพียงแต่ไม่เย็นเช่นนั้น

ชีวชวยยกกระถางไฟเข้ามาวางให้ ตอนปิดประตูห้องก็แอบมองที่หนึ่ง

ท่านผู้บัญชาการองอาจหล่อเหลา ผู้เป็นนายของนางดงาม
สะคราญโฉม ยืนเคียงคู่เช่นนี้ยิ่งมองก็ยิ่งสมกัน

มิเสียแรงที่ผู้เป็นนายอุตสาห์มารอบรณินิตท่านผู้บัญชาการ เอาใจ
ใกล้ชิดถึงเพียงนี้ บุรุษใดเล่าจะต้านทานได้

มองอยู่ดีๆ ชิวชวยก็น้ำตอดสี หัวดีร้องออกมา "นายหญิง!"

หลี่ซีฉีผูกผ้าคาดเอว ทันใดนั้นของเหลวอุ่นๆ พลันหยดใส่หลังมือ
พองย่นขึ้นก็รู้สึกร้อนวาบตรงปลายจมูก

นางผละ แล้วยกมือขึ้นจับ เห็นเลือดอุ่นๆ อาบอยู่บนปลายนิ้ว
 ชิวชวงวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาหา
 "อย่าขยับ!" ผู้ถึงโพล่งขึ้น
 สาวใช้ชะงัก แล้วหดมือที่จะยื่นไปประคองผู้เป็นนายกลับมา
 เขาก็มองข้อร่องหลี่ซีฉือขึ้นมาไว้ในวงแขน ก่อนจะถีบประตูห้องให้
 เปิดออก "เสียวี่!"

หลัวเสี่ยวอู่กำลังฝังไฟอยู่ในเรือนชั้นนอก ได้ยินเสียงฝีสามตะโกนเรียก
 เหมือนเกิดเหตุขึ้นก็รีบวิ่งมาหา

ผู้ถึงเดินย้อนกลับเข้ามาในห้อง อุ้มหลี่ซีฉือไปนั่งด้วยกันที่ตั้งแล้ว
 โอบนางไว้ ให้นางก้มตัวไปข้างหน้าน้อยๆ พลางใช้มือกดหน้าผากมนและ
 ร้องสั่งว่า "ไปต้มยา!"

หลัวเสี่ยวอู่แค่กวาดตามองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น จึง
 รีบวิ่งออกไปจัดการโดยไม่เสียเวลาตอบผู้บังคับบัญชา

อากาศแดนเหนือไม่เหมือนที่อื่น ยิ่งกลางฤดูหนาวเช่นนี้จะยิ่งแห้งกว่า
 ที่ใดที่นั่น

ในกองทัพมักมีทหารใหม่จากถิ่นอื่นเพิ่งเข้ามาอยู่ไม่นาน
 ก็เลือดกำเดาไหลโกรก บางรายอาการหนักถึงขั้นหน้ามืดหมดสติไปยังมี
 ดังนั้นผู้ถึงและหลัวเสี่ยวอู่ที่ทำงานนานจึงคุ้นเคยกับวิธีแก้ปัญหานี้
 เป็นอย่างดี

หากจัดการช้าเกินไปก็จะยุ่งยากหน่อย แต่ถ้าแก้ไขทันท่วงที แค่อใช้
 สมุนไพรท้องถิ่นรักษาก็หายแล้ว

หลี่ซีฉือนั่งฟังร่างผู้ถึง เลือดกำเดายังไม่หยุด ดูท่าเหมือนจะไหลต่อไป
 อีกสักพัก

ทันใดนั้นก็นึกขึ้นมาได้ เมื่อเข้าตอนที่ซินลู่ทักว่าปากแห้ง นางไม่ได้สนใจ ไม่นึกเลยว่าจะกลายเป็นเรื่องวุ่นวายเช่นนี้ นางไม่อยากให้ผู้อื่นเห็นตนเองในสภาพไม่น่ามอง จึงยกมือขึ้นผลักเขาออกห่าง

เขาจับแขนนางไว้โดยแรง "อยู่นิ่งๆ"

ข้าเป็นทหารใต้บังคับบัญชาท่านหรือไร นางคิดขุ่นๆ

ชายหนุ่มสั่ง "ไปเอาผ้าชุบน้ำเย็นมา"

ชีวิตที่กำลังลนลานทำอะไรไม่ถูกอยู่พอดี ได้ยินดังนั้นก็รีบวิ่งออกไป

ยาสมุนไพรต้มให้สุกสักครึ่งหนึ่งก็ใช้ได้แล้ว ดังนั้นหลวี่เสียวจึงยก

ชามยา กลับเข้ามาภายในเวลาไม่นาน

ซินลู่รีบดูมาดูเมื่อรู้เรื่อง แล้วก็ให้ตกใจจนหน้าซีดเมื่อเห็นผู้เป็นนายเสื้อผ้าเปื้อนเลือด จมูกยังมีเลือดไหลโกรก

ผู้ถึงเอื้อมมือไปรับชามยามาจ่อปากหลี่ซีฉือ

นางขมวดคิ้ว แคได้กลิ่นยาจุนแสบจมูกก็รู้แล้วว่าต้องขมอย่างไรคำบรรยาย

ซินลู่ปราดเข้ามารับชามยา "ป่าวจะเอาไปเติมหญ้าหวานให้นะเจ้าคะ"

"ห้ามเติม" ผู้ถึงบอก

สาวใช้ผงะ ก่อนจะถอยหลังกลับไป

ผู้ถึงหลบตามองหญิงสาวในวงแขนพรางสังคนอื่นๆ "ออกไป"

หลวี่เสียวก็ออกไปแต่แรกแล้วเพราะรู้ว่ามองมากจะเสียมารยาท

ซินลู่มองคนสั่งอย่างหวาดๆ ก่อนจะเบนสายตาไปทางผู้เป็นนายที่มีท่าทางขุนเคื่อง แล้วเดินออกไปช้าๆ

เมื่อในห้องไม่มีคนอื่นแล้ว เขาก็ยกชามยาจ่อปากนาง

หลี่ซีฉือจ้องอีกฝ่ายเขม็ง จมูกของเขาโด่งตรงเป็นสัน ริมฝีปาก

หุบเข้าหากันสนิท เห็นรอยแผลวอมแวมตรงข้างคอ

เขาเองก็กำลังจ้องตางอย่างไม่ลดละเช่นกัน จากนั้นมือใหญ่
ข้างหนึ่งก็เอื้อมมาหาปลายคางมน บีบปากให้อ้าออก มืออีกข้างกระดกขึ้น

เมื่อยาต้มเข้าไปในปาก มือข้างนั้นก็ลูบไปตามลำคอระหง ให้อ้า
ไหลลงคอ

หลี่ซีฉือขมวดคิ้ว ยานี้ขมจนสุดพรรณนา นางพูดอะไรไม่ออกแม้แต่
คำเดียว

เนิ่นนานเสียงของชายหนุ่มก็ดังเข้าหู "ที่นี้รู้หรือยังว่าแดนเหนือ
ร้ายกาจเพียงไร"

รู้แล้ว...นางนั่งตัวอ่อนระทวยซบอกเขา ได้กลับในใจ ความร้ายกาจ
ของบุรุษเช่นท่าน ข้าก็รู้แล้วเช่นกัน

8

หลี่เยียนเฟิงจะเลิกเรียนก็ได้ฟังจากหวังหมั้วมั่วว่าเกิดเหตุขึ้น
ที่เรือนชั้นใน ดูเหมือนท่านอาหึงของเขาจะมีเรื่อง

เด็กชายรีบวางหนังสือวิ่งมาด้วยความตกใจ

พอมาถึงกลางทางเขาเจอหลัวเสี่ยวอี่ยืนอยู่ที่เฉลียง กำลังมองไปทาง
ห้องหนังสือเช่นกัน เห็นดังนั้นความกังวลในใจของเขายิ่งเพิ่มพูน จึงเร่งฝีเท้า
วิ่งไปให้เร็วกว่าเดิม

"ท่านอาหึง!" เขาร้องเรียกอย่างร้อนรน แต่พอเข้าไปในห้อง
เสียงก็พลันสะดุดหาย

ท่านอาหึงนอนอยู่บนเตียง ทำทางปลอดภัยดี มีผ้าโปะหน้าผาก ชินลู่
กับซิวชวงยืนเฝ้าอยู่อีกทางอย่างใส่ใจ ข้างตั่งมีร่างสูงใหญ่ของชายผู้หนึ่ง
ยืนอยู่อีกคน

หลี่เยียนผิงจะไปเพียงเล็กน้อยก็จำได้ ตอนอยู่ในโรงเตี๊ยม ชายผู้นี้

ถือกระบี่เข้าไปหาท่านอาหญิงด้านหลังฉากบังตา ก่อนเดินกลับออกไปยัง
หยุดสายตามองเขาโดยเฉพาะครู่หนึ่ง

ชื่อจื่อแห่งตำหนักกวงอ๋องย่อมรู้ธรรมเนียมมารยาทดี เขาถลก
ชายเสื้อคลุมทรวดตัวลงคุกเข่าคำนับ "ท่านอาเขย"

ผู้ถึงอดไม่ได้ที่จะมองเด็กชายนานเป็นพิเศษ ด้วยเป็นครั้งแรกที่ได้ยิน
คำเรียกขานนี้ จากนั้นก็มองไปยังหลี่ซีจื่อ

เขาออกจะรู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง แต่เพราะสตรีที่อยู่บนตั่ง เด็กผู้นี้จึง
กลายเป็นหลานชายเขาไปด้วย

"อ๋ม" เขาตอบรับพลางยกมือควานอก ตังใจจะมอบของขวัญแรกพบให้
สักชิ้น ทว่าตอนนั้นเขาเปลี่ยนชุดแล้ว ในอกเสื้อไม่มีอะไรสักอย่าง

ในเครื่องแบบทหารอาจะมีบ้าง แต่ฝ่ายตรงข้ามเป็นชินอ๋องชื่อจื่อ
ของที่มีอาจไม่ดีพอที่จะมอบให้

สุดท้ายเขาจึงดึงมือออกมาเฉยๆ อย่างนั้น

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนถูกมอง พอหันไปก็ประสานสายตาเข้ากับ
หลี่ซีจื่อ

แวตนางวาบไหวเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ พลิกตัวหันหลังให้

รสขมจืดยังติดอยู่ตรงปลายลิ้น ที่จริงหลี่ซีจื่อยังรู้สึกไม่สบายตัว
อยู่มาก แต่พอหันหลังให้เขารอยยิ้มกลับผุดขึ้นตรงมุมปาก ด้วยเห็นกิริยา
ที่ชายหนุ่มขยับมือควานอกตั้งแต่ต้นทีเดียว

ต่อให้บุรุษผู้นี้เก่งกาจสามารถเพียงไร ก็มิอยู่อย่างหนึ่งที่สู้นางไม่ได้

"เรียนถามท่านผู้บัญชาการ ยังมีสิ่งใดต้องคอยระวังอีกหรือไม่เจ้าคะ"
ชีวซวงที่อยู่อีกทางถามขึ้น

ผู้ถึงนั่งคิด เมื่อครู่เขาให้นางปล่อยเลือดขึ้นไหลออกมาและกินยา

เรียบร้อยแล้ว ไม่น่าจะมีอะไรอีก

"นอนพักก็พอแล้ว" สายตาคมอ้อยอิงอยู่บนแผ่นหลังหลီซี้ฉือครู่หนึ่ง
ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากห้อง

หลี่เยียนมองตามจนชายหนุ่มลับตาไป ถึงค่อยลุกขึ้นจากพื้น

พอลมซินลู่กับชีวซวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าท่านผู้บัญชาการ
ดูแลรักษาอาการท่านอาหญิงแล้ว ในเมื่อท่านผู้บัญชาการบอกว่าไม่มีอะไร
ก็แสดงว่าไม่มีอะไร เด็กชายได้ยินดังนั้นถึงค่อยโล่งอก

เขาเข้าไปเกาะขอบเตียง ทำอีกๆ อีกๆ อยู่ยาวนานกว่าจะเอ่ยออกมา
"ท่านอาหญิง ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด หลานถึงรู้สึกว่าคุณอาเขย
ไม่อยากคุยกับหลานเอาเสียเลย เขารังเกียจที่หลานตามมาอยู่ที่นี้ด้วย
หรือไม่ขอรับ"

ตั้งแต่ต้นจนจบเอ่ยว่า 'อืม' แค่ว่าเดียว รวากับไม่มีแรงจะพูดได้
ยืดยาวกว่านั้น

แต่ก่อนหลี่เยียนถูกรังแกอยู่บ่อยครั้งจนกลายเป็นคนอ่อนไหวง่าย
ยิ่งเมื่อรู้ว่ายามนี้สถานการณ์แดนเหนือไม่สู้ดี ก็ยิ่งอดไม่ได้ที่จะคิดมากกว่า
ตนเองอาจกลายเป็นภาระของที่นี่

ผู้เป็นอาตอบเสียงแผ่วเพราะยังไม่หายสนิท "เขาเป็นของเขาเช่นนี้
เจ้าไม่ต้องใส่ใจหรอก"

หลี่เยียนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง "หลานแค่กังวลว่าเขาจะไม่ชอบหลานนะ
ขอรับ"

"ไม่ต้องคิดมาก" หลี่ซี้ฉือยิ้มบางๆ พลางยกมือขึ้นจับผ้าบนหน้าผาก
แล้วพูดต่อในใจ...ต่อไปให้ไม่ชอบแล้วอย่างไร ข้าจะทำให้เขาชอบให้ได้

หลัวเสี่ยวอู๋ที่แกร่วรออยู่ตรงเฉลียงเห็นผู้ถึงเดินมาทางนี้ได้แต่ไกล เสื้อผ้ายังเปื้อนหยดเลือดเล็กน้อย เห็นแล้วนึกถึงท่าทางเฉียบขาดจับไวตอนที่เจ้าตัวช่วยหญิงสาว

"พี่สามทอดเสียแน่นเชียวนะ ข้าว่าน่าจะไม่ต้องปลดปล่อยมือเลยกระมัง สามัฏรยาร้างไกลหวานขึ้นยิ่งกว่าคู่แข่งงานใหม่ กอดเท่าไรก็ไม่เต็มอิมไซหรือไม่ว" เขากะเข้าอย่างอดปากไม่ได้

ผู้ถึงรู้อยู่แล้วว่าฝ่ายตรงข้ามจะต้องทะเล้งทะเล้งขึ้นนี้อีก เลยเงี้ยวเท้าถีบเข้าที่น่องไปที่หนึ่ง

กั้นนั้นคือคนที่เขาแต่งงานด้วย กอดแล้วจะอย่างไรกัน

หลัวเสี่ยวอู๋แยกเขี้ยวสูดปากเอามือกุมน่องกระโดดเหิงๆ สองที่ผู้ถึงเอื้อมมือออกไปคว้าหมับเข้าที่ด้านหลังคอเสื้ออีกฝ่าย มืออีกข้างสอดเข้าไปในอกเสื้อ ล้วงถุงสุราออกมา

ฤดูหมันต์หนาวจัด พวกเขาไม่ใช่คนขี้สุรา แต่ต้องพกสุราอุ่นแรงไว้กินให้ตัวอุ่นจนเป็นนิสัย

หลัวเสี่ยวอู๋ปลดปล่อยมือจากน่องยื่นเต็มสองเท้าพลงเงิมง่า "ไหนดื่มสุราเสียละนี่"

ผู้ถึงดิ่งฝ่าจากถุงหนัง เทสุราใส่ปากอีกหนึ่งแล้วโยนถุงคืนให้

ท่ามีदनแล้ว โคมไฟที่แขวนไว้ตามเฉลียงแกว่งไกวตามสายลมแรง ร่างกายถูกพัดเสียเย็นเฉียบจนไร้ความรู้สึก

เขายกมือข้างหนึ่งลูบคอ ลูกกระเดือกกระเพื่อมไหวเมื่อกลืนสุรา

หลัวเสี่ยวอู๋รับถุงสุรากลั้บมา แล้วเพ็งสังเกตเห็นว่าสีหน้าอีกฝ่ายไม่สู้ดี พอชะโงกเข้าไปเพ่งมองใกล้ๆ ก็เบิกตากว้าง "พี่สาม! แผลท่าน"

ผู้ถึงดึงมือออก เห็นเลือดติดมาจนชุ่ม เขาขมวดคิ้วแล้วเอามือป้ายขา

"ไม่เป็นไร"

ปากแผลปริเสียแล้ว ไม่รู้ว่าถูกกระเทือนตอนอุ้มหญิงสาวหรือตอน ตะโกนเรียกหิ้วเสียอีกกันแน่

ความจริงเขาเริ่มรู้สึกนิดๆ ตั้งแต่ตอนที่เดินออกจากห้องเมื่อครู่
หิ้วเสียอีกทำร้ายกม็อดปวดคอตนเอง "ตะขอนั้นแทบเกี่ยวทะลุ
คอหอยอยู่รอมร่อ ยังจะบอกว่าไม่เป็นไร"

พูดแล้วก็นึกถึงช่วงที่ไล่ล่าพวกสายลับหูเจ็ยอยู่หลายวัน
กองบัญชาการสั่งให้มีการป้องกันอย่างเข้มงวดแน่นหนามาโดยตลอด
สายลับพวกนั้นถูกจับได้คาหนังคาเขาแล้วหนีไปอย่างรวดเร็ว ความจริง
งานนี้อยู่ในความรับผิดชอบของเขาซึ่งเป็นขุนพล นึกไม่ถึงว่าพีสามจะนำ
กององครักษ์ส่วนตัวไปไล่ล่าด้วยตนเอง

ตอนแรกทุกคนนึกว่าอีกฝ่ายเป็นบุรุษทั้งหมด ระหว่างประมือกัน
หิ้วเสียอีกจึงไม่ทันระวังสตรี ยังคิดไปว่านางเป็นหญิงชาวบ้านที่หนีเปิดเปิง
ด้วยความเสียขวัญ จนกระทั่งแม่เสือขาวหูเจ็ยผู้นั้นกระโจนเข้าใส่ เกือบ
ใช้ตะขอเกี่ยวหน้าเขาอยู่รอมร่อ

โชคดีที่ผู้ถึงเข้ามาบังไว้ให้ ตะขอแหลมคมนั้นจึงเกี่ยวเข้าที่คอ
หูดหวิดจะฉีกทะลุใต้กราม ส่วนพวกมันก็สบโอกาสหนีไปได้

ตอนนั้นมองแผลไม่ค่อยเห็นแล้ว ช่วงวันแรกๆ เจ้าตัวพูดไม่ได้แม้แต่
คำเดียว จะกินจะดื่มลำบากไปหมดทุกอย่าง

หากไม่เพราะเหตุนี้ ตอนเข้าค้นโรงเตี๊ยมคงไม่บุกเข้าไปค้นถึง
ห้องพักชั้นในที่มีแต่สตรีหรอก

หิ้วเสียอีกหวนคิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้น พีสามเข้าไปด้านหลัง
ฉากบังตาอยู่นานจนเขาคิดว่าจับสายลับได้จริงแล้วเสียอีก

ถ้าพี่สามไม่ยกมือปราชัยไว้อย่างทันท่วงที ทุกคนคงชักดาบบุกตามเข้าไปแล้ว

ใครเลยจะคาดคิดว่าคนที่อยู่หลังฉากบังตาไม่ใช่สายลับ แต่เป็นภรรยาของอีกฝ่าย

เขาชะโงกหน้าเข้าไปดูแผลเลือดอาบบนคอผู้ถึงใกล้ขึ้นอีกนิดแล้วขมวดคิ้ว "พี่สาม ข้าว่าเจียดเงินสักก้อนไปซื้อยาชั้นดีที่ร้านนั้นดีกว่า ท่านเป็นถึงผู้บัญชาการนะ จะปล่อยให้แผลเรื้อรังต่อไปได้อย่างไร"

พวกเขาหาหมอมารักษาแต่แรกแล้ว แต่หมอบอกว่าถ้าอยากหายเร็วต้องใช้ตัวยาหายากสองสามชนิด

ยาแพงๆ มีแค่ตามเมืองเฟื่องฟู อย่าว่าแต่ค่ายาเลย แค่ว่าขนส่งมาที่แดนเหนือก็ต้องใช้เงินไม่น้อยแล้ว

พี่สามของเขามีเงินเท่าไรก็ถมใส่กองทัพหมด ไม่ยี่หระกับอาการบาดเจ็บของตนเอง ให้แค่ยารักษาบาดแผลทั่วๆ ไป ผ่านไปไม่กี่วันก็กลับมาดื่มสุรากินเนื้อตามปกติ

หากเขาไม่คอยจับตาดูไม่ให้เจ้าตัวพุดหรือขยับมาก น่ากลัวว่าอาการคงยิ่งร้ายแรงหนัก

ทว่า...ตอนนี้ปล่อยไว้ไม่ได้แล้ว

ผู้ถึงใช้มือกดแผลเอาไว้เพราะสัมผัสได้ว่าเลือดยังไม่หยุดไหล ได้ยินดังนั้นก็วัดตามองฝ่ายตรงข้าม

หิ้วเลี้ยวอีล้วงตราประทับของเขาออกจากอกเสื้อ แล้วพุดอย่างตัดสินใจเด็ดขาด "พี่สะใภ้ไม่รับเงินจากท่าน ถ้าอย่างไรเอาเงินก้อนนี้ไปซื้อยามาก่อนดีกว่า"

เขารู้นิสัยผู้ถึงดี ที่จริงไม่อยากจะบอกเรื่องนี้ให้รู้เลย แต่ตอนนี้จะมัว

พะวัักพะวนไม่ได้

อีกอย่างคนเขาก็เป็นสามีภรรยา กัน ไม่เห็นจะมีอะไรน่าปิดบัง
เสียหน่อย

คิดเอาไว้มิผิด พอฝ่ายตรงข้ามเห็นตราประทับเข้าก็ทำหน้าบึ้ง
"เจ้าไม่ได้ให้นางหรือ"

หลัวเสี่ยวอี๋รีบอธิบาย "พี่สะใภ้มีเงิน ไม่คิดเล็กคิตน้อยหรอก"

"นางไม่คิดเล็กคิตน้อยก็ใช้เงินนางอย่างไร่างอาายได้หรือ" ผู้ถึง
เอื้อมมือไปแย่งตราประทับมา

หลัวเสี่ยวอี๋ลูบจมูก ไม่กล้าส่งเสียงแม้แต่แอะเดียว

ห้องหนังสือจุดตะเกียงเพิ่มอีกสองดวง

ถึงอย่างไรหลีเยี่ยนก็เป็นเด็กหัวอ่อนว่องวาย หลีซีฉือปลอบโยนอยู่
สองสามคำก็ยอมกลับเรือนตนเองไป

ซินลู่กับชิวชวงยังไม่กล้าให้ผู้เป็นนายเคลื่อนไหวนัก เลยไปหยิบ
เสื้อผ้าชุดใหม่มาให้นางเปลี่ยนในห้องนี้

หลีซีฉือมองพวกนางหอบเสื้อผ้าเปื้อนเลือดออกไป ชุดนั้นยับยู่ยี่
จนดูไม่ได้เพราะโดนทับจนยับตอนที่ชายผู้นั้นกอดนางไว้ในวงแขนแน่น

นางเอนตัวพิงตั้ง ในมือถือถ้วยชาที่เพิ่งต้มใหม่ร้อนๆ ยกขึ้นจิบ
เป็นระยะ

ในที่สุดรสขมของยาที่ถูกผู้ถึงจับกรอกปากก็ถูกล้างให้หมดไปได้
เสียที

นางรู้สึกว่ตนเองดีขึ้นมากแล้วจึงคิดจะกลับเรือน แต่มีคนเดินเข้ามา
จากข้างนอกเสียก่อน

หลี่ซีฉือเงยหน้าขึ้นมอง เห็นผู้ถึงก้าวเข้ามาในห้อง ท่อนขาเรียวยาว
แข็งแรง ช่วงเอวสอบกระชับ ทอดเงาดำยาวเหยียดได้แสงตะเกียง

หลัวเสี่ยวอี้ตามหลังมาติดๆ ด้วยฝีเท้าเร่งร้อน ขาช้างหนึ่งก้าวเข้ามา
ข้างในแล้ว แต่รีบเอามือเกาะขอบประตูยังตนเองไว้ก่อน จากนั้นก็ชะโงกหน้า
เข้ามามอง แล้วหดคอกลับออกไปเงียบๆ

นางเห็นเข้าอย่างจัง ก่อนจะเงยหน้าเบนสายตามามองสามี

เขายืนตระหง่านตรงหน้า เอามืออวดความเอาจริงแล้วยืนบางอย่าง
มาให้ ตราประทับของเขานั้นเอง

หลี่ซีฉือยื่นแขนออกไปใช้สองนิ้วคีบของที่อยู่บนฝ่ามือเขาพลงตาม
"ให้ข้าหรือ"

ฝ่ายตรงข้ามตอบ "ใช้ของสิ่งนี้ไปเบิกค่าใช้จ่ายของเจ้าได้"

หญิงสาวปรายตามองไปทางประตู ที่นี้นางเข้าใจแล้วว่าเหตุใด
หลัวเสี่ยวอี้ถึงได้มีกิริยาแบบเมื่อครู่

เขาไม่ตระหนักถึงเหินห่างกับสตรีที่แต่งเข้าตระกูล พอดคิดเช่นนี้ก็มองเห็น
ข้อดีของเขาได้อย่างหนึ่ง

นางกลืนยิ้มตรงมุมปาก "มิเท่ากับว่าข้าใช้เงินของกองทัพหรือ"

หลัวเสี่ยวอี้ที่อยู่ตรงหน้าประตูลังบอกโดยไม่รอให้ผู้ถึงตอบ
"ไม่ใช่แค่เงินที่พี่สามใส่ไว้ในกองทัพอย่างเดียววนะขอรับ ยังเป็นเงินที่เขา
ไม่ยอมเอาออกมาใช้ทั้งที่ตนเองมีแผลบาดเจ็บด้วย!"

ผู้ถึงวาดเสียงเข้ม "ไล่หัวไป!"

ไม่รู้เหตุใดหลี่ซีฉือจึงนึกถึงแผลที่เห็นบนลำคอเขาขึ้นมาทันที

นางซ่อนตามอง รอยแผลที่คอเสื้อของเขาปิดไว้พาดเฉียงจากล่าง
ขึ้นบนไปจนถึงใต้คาง ลักษณะเหมือนรอยแผลใหม่จริงๆ

ไม่รู้ว่าได้ค้างเขาใช้แผ่นหนังบางๆ ปิดทับไว้อยู่ตั้งแต่เมื่อไร ตรงกลางแผ่นหนังมีรอยย่นที่ฝั่งสีดำเป็นดวงเล็กๆ

ชะรอยจะไปใส่ยามาเมื่อครู่กระมัง

นางถามเสียงดังว่า "แผลอะไร"

คนถูกถามคือหัวเสียวอ๊

เสียงตอบดังมาจากข้างนอก "กลัวว่าเล่าแล้วพี่สะใภ้เขินจู่จะเสียขวัญ เอานะสิ เป็นแผลถูกตะขอเกี่ยวเนื้อฉีกขอบ หูดหวิดจะเกี่ยวเข้าไปในคอ พี่สามอยู่แล้ว มีไม้กั้นคอรอกที่ทนได้!"

ฝูงหน้าตึง เม้มปากแน่นเป็นเส้นตรง หากไม่เพราะสตรีตรงหน้าอยู่ด้วย ป่านนี้เขาเดินออกไปถีบหัวเสียวอ๊กระเด็นแล้ว

หลี่ซีฉือยกถ้วยชาจรดริมฝีปากบังลำคอโดยไม่รู้ตัว

เมื่อครู่เขาตรึงนางไว้ในอ้อมกอดเสียแรง หากหัวเสียวอ๊ไม่บอกใครเล่าจะรู้ว่าเขาเพิ่งผ่านประสบการณ์เฉียดตายเช่นนั้น แค่มองนางก็เจ็บแล้ว

หญิงสาวเหลือบมองสามี คิดในใจว่าร่างกายเขาคงทำจากเหล็ก กระมังถึงทนแผลใหญ่เพียงนี้ได้

"เหตุใดถึงไม่ยอมรักษา"

หัวเสียวอ๊ตอบ "เพราะถ้าอยากหายเร็วต้องใช้ตัวยาหายากราคาแพง สองสามชนิดขอรับ!"

ฝูงกัณฑ์กรอด หมายถึงว่าอีกเดี๋ยวค่อยออกไปจัดการคนสนิทก่อนจะเอ่ยเสียงเข้ม "ข้าจะจัดการเอง ให้ของเจ้าก็รับไปเถิดนะ"

ประโยคนั้นพูดกับหลี่ซีฉือ

ปลายนิ้วที่คีบตราประทับไว้ทั้งเรียวยาวและขาวผ่อง เขามองข้า

อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันหลังทำท่าจะเดินออกไป ทว่าแขนเสื้อพลันรั้งแน่น เพราะถูกหลี่ซีฉือดึงเอาไว้

"ท่านจะแยกบ้านกับข้าหรือ"

ผู้ถึงนี่ชะงัก

หลี่ซีฉือใช้มือดึงแขนเสื้อพลางจ้องเขาเขม็ง ดวงหน้าเนียนซีดขาว เพราะเพิ่งเสียเลือด ร่างละมุนเอนตัวพิงตั้งของเขา ปลายนิ้วที่ดึงแขนเสื้อไว้ ก็ไม่มีใครมีแรงนัก

เขาเหลือบมองภาพนั้นซ้ำสอง ลูกกระเดือกกระเพื่อมที่หนึ่งอย่าง ไร้สาเหตุ ก่อนจะตอบไปว่า "ไม่ใช่"

หลี่ซีฉือคาดคั้น "ในเมื่อไม่ได้อยากแยกบ้าน เหตุใดต้องแบ่งแยกกัน ถึงเพียงนี้ด้วยเล่า"

ผู้ถึงไม่เอ่ยตอบ

แม้ว่าชาติกำเนิดจะต่ำต้อย แต่เขามีร่างกายเป็นทุนรอน ไม่เคยคิดจะอาศัยเส้นสายฝ่ายภรรยาไต่เต้าเพื่อความก้าวหน้า คู่สมรสคราวนี้หากไม่ใช่เพราะฮ่องเต้พระราชทานให้ เขาก็ไม่มีวันไฝสูงเรียกร้อง

หลี่ซีฉือเป็นเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ที่เคยชินกับความสุขสบายฟุ้งเฟ้อ แม้ฐานะเขาจะไม่ร่ำรวย แต่ในเมื่อแต่งงานเข้าตระกูลมาแล้ว เขาก็จะไม่ปล่อยให้นางทนทิวทนหนาวเด็ดขาด

แล้วจะ让他ใช้เงินนางได้อย่างไร

ชายหนุ่มทำหน้าที่เคร่งเครียด เดาไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่ กระนั้นหลี่ซีฉือก็ยังดึงชายแขนเสื้อเขาแน่นขึ้นอีกนิดพลางทอดถอนใจเบาๆ "ไม่นึกเลยว่า ข้าเป็นถึงเซียนจู เป็นถึงสุหยินผู้บัญชาการ แค่อยากจะจ่ายเงินใช้สอยในบ้าน ยังทำไม่ได้"

ผู้ถึงมองนางอย่างอดไม่อยู่ แววตาของนางเปิดเผยจริงใจ กลับกลายเป็นเหมือนเขาไร้เหตุผลไปเสียอย่างนั้น

นางพูดจามีน้ำหนัก เขามั้มปากแน่น แยังกลับไปไม่ออกแม้เพียงครั้งคำ

หลี่ซีฉีพูดอย่างที่ยากพูด และคิดว่าเขาคงคัดค้านไม่ได้ จึงดึงแขนเสื้อเขาลุกขึ้นมานั่งตัวตรง ยึดตราประทับใส่ผ้าคาดเอวชายหนุ่มดั้งเดิมอย่างไม่พูดพรั่นท่าเพลง

แม้จะมีเนื้อผ้าขวางกันอยู่สองชั้น แต่ปลายนิ้วที่สอดเข้าไปก็ยังสัมผัสได้ถึงความแข็งแรงแน่นของกล้ามเนื้อ

นางดึงนิ้วออกเบาๆ แล้วชักมือกลับมาลูบผมข้างใบหูโดยไม่รู้ตัว

ผู้ถึงจับตราประทับในผ้าคาดเอวพลางจ้องมองนางอยู่นาน จนแล้วจนรอดก็ยังไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว จึงหมุนตัวเดินออกจากห้องไป

หลัวเสี่ยวอี้ที่อยู่ข้างนอกรีบชิงหลบไปก่อน ไม่ยอมเปิดโอกาสให้เขาเล่นงาน

แต่เพียงครู่เดียวก็ย้อนกลับมาตรงหน้าประตูใหม่ เอ่ยขอบคุณหลี่ซีฉีอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง "ขอบคุณพี่สะใภ้เขียนจุ่มมากนะขอรับ ต้องพี่สะใภ้ล่ะถึงจะกำราบพี่สามอยู่"

หลี่ซีฉีต่างหากที่นึกขอบคุณเขา ชายผู้นั้นปากหนักเหมือนเป็นใบไม้ยอมพูดอะไรทั้งสิ้น โชคดีที่มีคนช่างเจรจาอยู่ใกล้ตัว ทำให้นางได้รู้อะไรต่อมิอะไรไม่น้อย นางถามขึ้น "เหตุใดเจ้าถึงเรียกเขาว่าพี่สามตลอดเลยเล่า"

"ข้าติดตามท่านผู้บัญชาการมาหลายปีจนร่วมสาบานกัน เลยเรียกขานเป็นพี่เป็นน้อง"

หลี่ซีฉีคิดในใจ มิน่าถึงได้อยู่ด้วยกันไม่ห่างราวกับเงาตามตัว

จากนั้นก็ถามต่อ "แล้วพี่ใหญ่กับพี่รองเล่า"

หลัวเสี่ยวอี้หัวเราะ "พี่สะใภ้เข้าใจผิดแล้ว ไม่มีพี่ใหญ่กับพี่รองหรอก
ขอรับ พี่สามมีชื่อเล่นว่าซานหลาง* ข้าเลยเรียกเขาว่าพี่สาม"

ซานหลาง หลีซีฉือเอ๋ยนามนั้นในใจ เกิดความรู้สึกสันทสนมใกล้ซิด
ขึ้นมาอย่างไรรู้สาเหตุจึงไม่คิดต่อ

นางสงบสติอารมณ์ "ตัวยายหายากที่เขาต้องใช้มีอะไรบ้าง บอกข้า
มาให้หมด"

หลัวเสี่ยวอี้เผลอนำเข้ามาด้วยความประหลาดใจ "พี่สะใภ้?"

"ข้าจะรักษาเขาเอง" นางเอ๋ยยิ้มๆ

* ซาน หมายถึงสาม หลางเป็นคำเรียกชายหนุ่ม พระเอกได้ชื่อนี้เพราะเกิดในเดือนสาม

9

ท้องฟ้าหลังหิมะหยุดเป็นสีครามอคราม ร้านสมุนไพรในเมืองเปิดขายตั้งแต่เช้าตรู่

หลงจู๊ของร้านออกมายืนตรงหน้าประตู ชะเง้อคอมองไปข้างนอก เป็นระยะ ไม่นานนักเสียงรถม้าแล่นกลุกๆ ก็ดังขึ้นข้างนอก มีคนมาถึงแล้ว สาวใช้สองคนที่สวมเสื้อคลุมคอกลมเยี่ยงบุรุษเดินเข้าประตูมาก่อน จากนั้นก็หันไปรอรับคนที่อยู่ข้างหลังเข้ามาในร้าน

หลงจู๊ประสานมือคำนับโดยไม่รอช้า "สุหยินมาได้จังหวะ เตรียมของเสร็จเรียบร้อยแล้วเลยขอรับ"

หลี่ซีฉือที่สวมเสื้อคลุมกันลมเหนือนากับหมวกมานแพรพยับหน้า ชีวซวงกับชินลู่เดินตามนางเข้าไปในห้องเล็กด้านข้างที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าว

นางมีกิจการได้ซื้อตนเองมากมายก็จริง แต่การค้าสมุนไพรนั้น

ไม่มีใครได้ทำนัก เหตุผลที่ซื้อร้านนี้เอาไว้มากมาย ก็เพื่อความสะดวกในการรวบรวมยาเท่านั้น

วันนี้หลังจู่ส่งข่าวมาแจ้งแต่เช้าว่าได้ของครบแล้ว ด้วยาเหล่านี้สูงค่ายิ่งยวด ต้องเชิญนางมาตรวจดูด้วยตนเอง นางถึงได้ออกจากจวนมา

ในห้องเล็ก กล้องเจ็ดชั้นเขียนสีลงลายทองใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

ชีวชวงเดินเข้าไปค่อยๆ เปิดกล่องออกทีละชั้น ทุกชั้นมียาสมุนไพรที่มัดไว้อย่างดีบรรจุอยู่

สมุนไพรเหล่านี้ล้วนแต่ราคาแพงลิบลั้ว จำต้องเก็บแยกกัน เพราะหากใส่รวมกันอาจทำให้ฤทธิ์ยาผิดเพี้ยน

หลี่ซีฉือถอดหมวกกับเสื้อคลุมกันลมส่งไปให้ซินลู่แล้วทรุดตัวลงนั่งที่โต๊ะ ตรวจดูสมุนไพรทุกชนิดอย่างเบามือ ก่อนจะเอ่ยถามว่า "มีขาดไปบ้างหรือไม่"

ชีวชวงส่ายหน้า "เสาะหาสมุนไพรตามรายชื่อที่ขุนพลหิ้วบอกมาไว้ที่นี่หมดแล้วเจ้าคะ แต่หลังจู่เล่าว่าสมุนไพรที่ชื่อ 'ตำรับสวรรค์' นั้นหายากยิ่งสุดท้ายไปได้ยินมาว่าจะพบได้เฉพาะในเครื่องราชบรรณาการที่อาณาจักรหนานเจ้า* ส่งเข้าวังหลวงเท่านั้น พยายามกันแทบตาย ในที่สุดก็ได้มาเสียที่ แต่ก็เสียเงินไปไม่น้อย"

นางติดตามรับใช้หลี่ซีฉือมานาน เห็นโลกมามาก ซ้ำยังไม่ใช้คนตระหนี่ถี่เหนียว ในเมื่อออกปากว่า 'เสียเงินไปไม่น้อย' ก็ย่อมหมายความว่า 'ไม่น้อย' จริงๆ

กระนั้นหลี่ซีฉือฟังแล้วก็ยังส่งเสียงรับรู้แค่อื้มคำเดียว แค่นำมาได้ก็พอแล้ว ส่วนจะใช้เงินไปเท่าไรนางไม่สนใจนัก ขอเพียงรักษาชายผู้นั้นได้

* อาณาจักรหนานเจ้า (หนานเจ้า) คืออาณาจักรชนกลุ่มน้อยสมัยโบราณ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศจีนในปัจจุบัน

ย่อมเป็นเรื่องดี

ชีวะของแอบสบตากับชินลูที่อยู่ข้างๆ

ลำพังแค่เสาะหาสมุนไพรยังพอว่า แต่ยั้งเร่งจัดส่งทั้งกลางวันกลางคืน
มายังแดนเหนือจนม้าเหนื่อยตายไปหลายตัว ทั้งของทั้งแรงงานคน ทุกอย่าง
ล้วนมีค่าใช้จ่ายก้อนโตทั้งสิ้น

นายหญิงช่างยอมทุ่มให้ท่านผู้บัญชาการเสียจริง ๆ

เมื่อได้สมุนไพรมาครบแล้ว หลี่ซีจื่อจึงสั่งให้สาวใช้ทั้งสองไปช่วย
หลงจู๊ตทำเป็นผ้ายา จะได้ปิดแผลสะดวง

ระหว่างนั่งรออยู่ในห้องปัก เสี่ยงม้าร้องพลันดังขึ้นข้างนอก จากนั้น
ใครคนหนึ่งก็ตะโกนโหวกเหวก "เถ้าแก่! เถ้าแก่!"

เสียงนั้นคุ้นหูเป็นที่สุด

นางเดินไปที่ประตูห้อง ค่อยๆ เปิดประตูออกเป็นช่องเล็กๆ

หัวเสี่ยวอีกำลังก้าวเข้ามาในร้านพอดี

หญิงสาวมองเลยไปข้างหลังเขาทันที แทบจะเหมือนถูกสั่งการด้วย
จิตได้สำนึกอย่างไรอย่างนั้น

ไม่ผิดจากที่คิด ผู้ถึงเดินเข้าร้านตามหลังมาด้วย

เขาแต่งเครื่องแบบทหารรัดกุม สวมปลอกหนังไว้บนท่อนแขนขวา
ลักษณะเหมือนเครื่องป้องกันเวลาถืออาวุธ เห็นก็รู้ว่าจะต้องไปกองทัพบา
อีกแน่

ตอนที่นางมองไป เขากำลังเหินบั้งม้าที่ถืออยู่ไว้ตรงบันได ร่า
ด้านข้างที่หันมาทางนางสูงตระหง่านกำยำ ท่อนขาที่อยู่ในรองเท้าหุ้มแข้ง
เหยียดตรงแข็งแรง

หลี่ซีฉือมองเหม่อ แล้วพลันคิดในใจว่าในบรรดาบุรุษทั้งหมดที่นางเคยเห็นมา เขาน่าจะเป็นคนที่ทองอาจหล่อเหลาที่สุดแล้ว

ฝูถิงถูกหัวเลี้ยวอีลากมาทำแผลที่ร้านขายยา เนื่องจากเข้ากองทัพนี้นี้ ปากแผลปริอีกแล้ว

ที่จริงเขาไม่ใช่ใจ แต่ทนรำคาญความพุดมากของคนสนิทไม่ไหว ฝ่ายนั้นหาว่ายารักษาแผลที่เขาใช้อยู่แต่เดิมไม่ได้ผล แล้วลากเขามาที่นี่เพื่อเปลี่ยนยาสูตรใหม่ประทังอาการไปก่อน

หัวเลี้ยวอียังคงส่งเสียงตะโกนอะอะอะเรียกหลงจู๊

ฝูถิงยื่นมือข้างหนึ่งจับคอ มืออีกข้างหมายจะหยิบถุงสุรา แต่พอล้วงเข้าไปในอกเสื้อก็ชะงัก ก่อนจะดึงกลับออกมามือเปล่า

สุราร้อนแรงช่วยเบี่ยงเบนความสนใจได้ก็จริง ทว่าเขาไม่ยากฟังวิธีนี้จนติด

ยามนี้เองทางตาพลันสังเกตเห็นอะไรบางอย่างได้ไวๆ แสงกล้าวาบขึ้นในนัยน์ตาคม ฝูถิงเอามือกุมคอกันขยับไปมอง

ประตูห้องปิกเปิดแง้มอยู่นิดๆ ไม่มีสรรพเสียงใดดังลอดออกมาทั้งสิ้น

หลี่ซีฉือแอบมองแค่นิดเดียว ไม่นึกเลยว่าคนเป็นทหารจะมีสัญชาตญาณฉับไวถึงเพียงนี้ เกือบถูกเขาจับได้แล้ว

นางยืนชันอยู่ตรงประตู เป็นสามีภรรยากันแท้ๆ แต่กลับทำลับๆ ล่อๆ รวากับหัวขโมยก็มีปาน

จังหวะที่หมุนตัว ประตูที่อยู่ข้างหลังพลันถูกเปิดออก หญิงสาวหันไปมอง เจาร่างสูงตระหง่านเคลื่อนเข้ามาปกคลุมนางเอาไว้ กดดันให้นางถอยหนีจนหลังชนผนัง

ผู้ถึงชะโงกตัวเหนือร่างแบบบาง สายตาแข็งกร้าวเย็นชาค่อยนุ่มนวลขึ้น ขณะดึงมือออกจากด้ามกระบี่ที่ห้อยอยู่ตรงเอว "เจ้านั่นเอง"

เขาประหลาดใจเช่นกัน เพราะตอนแรกนึกว่ามีสายลับแฝงตัวเข้ามาในเมืองอีกแล้ว

หลี่ซีฉือเหลือบตามองเขาผ่านๆ แล้วขยับตัวทีหนึ่ง ก่อนจะบอกเสียงแผ่ว "ท่านทับข้าอยู่นะ"

ผู้ถึงเพิ่งสังเกตว่าแผ่นหลังนางเบียดชิดผนัง ดวงหน้าสะคราญแทบแนบติดอกเขา สีแดงเรื่อฉูดช่านอยู่ใต้ผิวน้ำขาวละเอียด

เครื่องแบบทหารตัดเย็บจากผ้าเนื้อหยาบ เขานึกกังวลขึ้นมาอย่างจริงจังว่าหากเสียดสีแก่มนี้นะจะทำให้ผิวนิยน์ถลอกปอกเปิกเอาได้

เขาใช้นิ้วถูปาก นึกเยาะตนเองที่ระมัดระวังเกินเหตุ ชายหนุ่มยื่นเต็มสองเท้าอย่างมั่นคงแล้วเอื้อมมือไปเปิดประตูออกจนสุด ส่งเสียงร้องบอกข้างนอกว่า "ไม่มีอะไร"

เสียงข้างนอกเงียบไปนานแล้ว เพราะหลี่ซีฉือได้รับสัญญาณจากผู้ถึงจึงระวังตัวเตรียมพร้อม พอเห็นว่าคนที่อยู่ในห้องปึกเป็นใครก็ค่อยเบาใจ "ที่แท้ก็พี่สะใภ้นี่เอง"

ผู้ถึงนึกถึงรถม้าที่จอดอยู่หน้าร้านตอนเดินเข้ามาแล้วหันไปถาม "เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

นับตั้งแต่ที่นางเลือดกำเดาไหลคราวก่อน เขาก็ไม่ได้ไปถามไถ่อีกเลยว่านางเป็นอย่างไรรบ้าง เพิ่งจะฉุดคิดตอนนี้เองว่าหรือนางจะยังไม่หาย

ภาพที่หญิงสาวตั้งชายแขนเสื้อเขาไว้พลางถามว่าคิดจะแยกบ้านกับนางหรือไม่พลันผุดขึ้นมาในมโนนึก หากนางยังไม่ดีขึ้นเพราะเหตุ นั้น

ก็เท่ากับเป็นความผิดของเขาแล้ว

พอคิดมาถึงตรงนี้ผู้ถึงก็ยกมือลูบคอกอย่างห้ามไม่อยู่พลางนึกบริภาษตนเอง...เป็นบุรุษเสียเปล่า จะทะเลาะกับสตรีด้วยเรื่องเงินเล็กๆ น้อยๆ ไปด้วยเหตุใด

หลี่ซีฉี้อเดินออกไปมองหลังเสี่ยวอี่ตรงประตู

ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจได้ในทันที จึงพูดแทรกขึ้นมาว่า "พี่สามถามมากไปแล้ว พี่สะไภ้มาที่นี้ก็ต้องมาซื้อยาให้ท่านนะสิ"

ผู้ถึงหันไปมองหญิงสาว

นางสบตากับหลังเสี่ยวอี่แวบหนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยขึ้นว่า "ข้าได้สูตรยามาตำรับหนึ่ง เห็นว่ารักษาบาดแผลได้ชะงัดนัก แต่ไม่รู้ว่าท่านจะกล้าใช้หรือไม่"

หลังเสี่ยวอี่ซึ่งตอบแทนให้เอง "พี่สามนะระดับใด แผ่นดินนี้ไม่มียาที่เขาไม่กล้าใช้หรอกขอรับ"

ผู้ถึงตัวตตามอง วันนี้เจ้าบ้านี่พูดมากเป็นพิเศษ ตัวเขาเอง...ไม่ได้เอื่อยอะไรทั้งสิ้น

ชินลู่กับชีวซวงอู่มกล่องไบนั้นเดินตามกันออกมา เห็นท่านผู้บัญชาการ ยังนึกว่าอีกฝ่ายมารับผู้เป็นนายตน จึงหันไปมองหน้ากันอย่างแปลกใจ

หลังเสี่ยวอี่ไม่ยกมือซื้อยาใดๆ แล้ว "กลับกันเถิดขอรับ พี่สะไภ้ออกมาอย่างนี้คงเพี้ยนแล้วกระมัง"

ผู้ถึงเหลือบมองหลี่ซีฉี้อ ก่อนจะเบนสายตาไปยังกล่องไบนั้น แล้วเดินออกไปแก้เชือกผูกม้าโดยไม่เอื่อยอะไรแม้แต่คำเดียว

หลี่ซีฉี้อส่งชินลู่ให้หยิบผ้ายาในกล่องมาชุดหนึ่ง พอหันไปเห็นว่าหลังเสี่ยวอี่ยังมองตนเองอยู่ก็พยักหน้าให้ยิ้มๆ ความหมายคือให้เขา

วางใจได้

หิ้วเสี่ยวอี้ประสานมือค้ำน้ำหนักทันที "พีสะใภ้เหมือนเป็นพระโพธิสัตว์มาโปรด หากรักษาพีสามให้หายได้จริง ท่านจะเป็นพีสะใภ้แท้ๆ ของข้า!"

ประโยคนี้อะไรออกมาจากความรู้สึกที่แท้จริง เพราะพีสามเป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตเขาไว้

หากตะขอเหล็กในตอนนั้นเกี่ยวกะชวกใบหน้า เขาต้องตายหรือไม่ก็พิการ ต่อให้มีตำแหน่งเป็นขุนพลก็ยากจะหาสตรีมาแต่งงานด้วย พีสามทำให้เขารอดมาได้ เขายังรู้สึกผิดไม่หายมาจนบัดนี้

วันนั้นที่พีสะใภ้เขียนจุ่มบอกว่าจะรักษาพีสามให้หาย เขาก็มองเป็นบุญคุณอันยิ่งใหญ่

หลี่ซีฉือเดินออกไปขึ้นรถม้า พอหลุดตัวลงนั่งเรียบร้อยก็เลิกม่านหน้าต่างมองออกไปข้างนอก

ฝูงงูพิษเข้าไปสังครักษ์ส่วนตัวให้แยกย้าย จากนั้นก็กระดุกบังเหียนที่ย้อนมาทางรถม้า แล้วหยุดลงตรงหน้าต่างรถ

ทำเช่นนั้นคือรอให้นางกลับไปก่อนนั่นเอง

หลี่ซีฉือชิงเอ่ย "ขึ้นมาใส่ยาก่อนแล้วค่อยเข้ากองทัพเถิด"

ฝูงงูพิษหิ้วเสี่ยวอี้ที่รออยู่อีกทาง เขาไม่มีอะไรต้องพูดมาก ก็แค่ใส่ยา ไม่เห็นจะน่ากลัวตรงที่ใด อย่างไรเสียก็คงไม่ถึงขั้นลงยาผิดขนาดจนมีอันเป็นไปหรอกกระมัง

ฝูงงูพิษตัวลงจากหลังม้า ดึงชายเสื้อคลุมมาเหน็บเอาไว้ แล้วก้าวขึ้นรถม้าไปนั่งลงตรงหน้านาง

หลี่ซีฉือยื่นมือออกจากแขนเสื้อ กลางฝ่ามือคือยาขี้ผึ้งอ่อนนุ่มที่เพิ่ง

ปรุจเสร็จใหม่ ๆ ป้ายอยู่บนผ้าสีขาวยหลายชั้น

รูปร่างที่สูงใหญ่กว่ามากนิกของเขาทำให้นางปิดผ้ายาได้สะดวกขึ้น

นางโน้มตัวเข้าไปใกล้ เห็นได้สันกรรมคมไม่มีแม้แต่แผ่นหนังที่ใส่ยา
ปิดไว้ก่อนหน้าก็นึกตึงอยู่ในใจว่าช่างไม่ห่วงชีวิตเอาเสียเลย มิน่าแล้ว
ถึงได้ถูกหัวเสี้ยวอีลากมาร้านยา

ส่วนรอยแผลนั้นนางไม่กล้ามองมากนัก ได้แต่ก้มหน้าก้มตาดึงผ้ายา
ให้เรียบตึงเสมอกัน

พอจะเอาผ้าปิดลำคอแกร่ง มืออีกข้างก็พลันเอื้อมออกไปจับมือที่เขา
วางบนหัวเขาเอาไว้

ผู้ถึงเหลือบตามองหญิงสาวเมื่อสัมผัสได้ถึงความนุ่มเนียนบนหลังมือ
ตนเอง พร้อมกับที่ลำคอเจ็บระบม

หลี่ซีฉือปิดผ้ายาลงไปแล้ว

ยาขนานนี้ทำให้เจ็บปวดเหมือนถูกเจาะกระดูก

มือขาวที่วางทาบทบนหลังมือเขาไว้ถูกดึงกลับไป

ผู้ถึงขมวดคิ้วมองหญิงสาวตรงหน้า มวยผมดำขลับที่เป็นเกลียวขด
ซ้อนกันบดบังดวงหน้างามไว้ เห็นแต่เพียงปลายคางเรียวเล็ก ทว่านาง
เอาแต่จ้องผ้ายาบนคอ ไม่ยอมมองหน้าเขา

เขาข่มความเจ็บปวด คิดในใจว่าที่แท้เมื่อครู่ก็แค่เพียงเบน
ความสนใจเข้าเท่านั้นกระมัง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3tEdze6>